



BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 184 / IV legislatura / Període intermedi

Dilluns, 17 de gener de 1994

SUMARI

2. TRAMITACIONS CLOSES PER RE- BUIG, RETIRADA, CANVI O DECAÏ- MENT

2.20. Interpel·lacions

— Interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de competències de la Generalitat de Catalunya als consells comarcals i als ajuntaments (Reg. 12579; BOPC, 144, 8833). Canvi de tramitació.

12014

— Interpel·lació al Consell Executiu sobre la participació de la Generalitat de Catalunya en el procés de construcció europeu (Reg. 12580; BOPC, 144, 8833). Canvi de tramitació.

12014

— Interpel·lació al Consell Executiu sobre el grau de compliment de la legislació sanitària en l'abastament de carn (Reg. 12992; BOPC, 155, 9779). Canvi de tramitació.

12014

— Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament dels serveis socials (Reg. 13072; BOPC, 150, 9424). Canvi de tramitació.

12014

— Interpel·lació al Consell Executiu sobre els ports esportius (Reg. 13085; BOPC, 150, 9424). Canvi de tramitació.

12014

— Interpel·lació al Consell Executiu sobre els residus industrials (Reg. 13319; BOPC, 155, 9779). Canvi de tramitació.

12014

— Interpel·lació al Consell Executiu sobre els residus sanitaris (Reg. 13328; BOPC, 155, 9780). Canvi de tramitació.

12014

— Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Direcció General d'Acció Cívica (Reg. 13405; BOPC, 155, 9781). Canvi de tramitació.

12014

— Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats públiques de Catalunya (Reg. 13582; BOPC, 158, 9916). Canvi de tramitació.

12014

— Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de preus a Catalunya (Reg. 13656; BOPC, 158, 9917). Canvi de tramitació.

12014

3. TRAMITACIONS EN CURS

3.01. Projectes i proposicions de llei i altres proposades de normes

3.01.01. Projectes de llei

— Projecte de llei de la Policia Autònoma de Catalunya. Text presentat (Reg. 15322).

12015

3.10. Projectes i proposades de resolució

3.10.35. Proposicions no de llei i altres pro- posades de resolució

— Proposició no de llei sobre l'eliminació de les expressions que representin qualsevol discriminació per raó de sexe, en el Diccionari Oficial de la Llengua Catalana, presentada per la diputada Sra. Rosa Martí i Conill, juntament amb altres sis diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15148).

12031

SUMARI (2)

— Proposició no de llei per la qual s'insta la Sindicatura de Comptes a elaborar un informe sobre l'activitat econòmico-financera de Regs de Catalunya, SA, en relació amb la seva participació en obres de millora dels regs, presentada pel diputat Sr. Miquel Pueyo, juntament amb altres quatre diputats del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 15158).

12032

— Proposició no de llei sobre la creació d'una comissió de seguiment dels projectes d'obres en els centres escolars no universitaris de titularitat del Departament d'Ensenyament, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 15349).

12033

3.20. Interpellacions

— Interpellació al Consell Executiu sobre les colònies tèxtils de Catalunya (Reg. 12528; BOPC, 144, 8832). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15340).

12034

— Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 20/1985 de prevenció i assistència en matèria de substàncies que generen dependència (Reg. 12712; BOPC, 147, 8985). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15247).

12034

— Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut (Reg. 12755; BOPC, 147, 8985). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15277).

12034

— Interpellació al Consell Executiu sobre la inspecció tècnica de vehicles (Reg. 12759; BOPC, 150, 9422). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15315).

12034

— Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge (Reg. 12979; BOPC, 150, 9423). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15248).

12034

— Interpellació al Consell Executiu sobre el treball penitenciari (Reg. 12981; BOPC, 150, 9424). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15249).

12034

— Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults (Reg. 13157; BOPC, 153, 9613). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15340).

12034

— Interpellació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya (Reg. 13195; BOPC, 153, 9613). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15340).

12034

— Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació dels Fons Comunitaris Europeus a Catalunya (Reg. 13222; BOPC, 153, 9613). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15165).

12034

— Interpellació al Consell Executiu sobre els bombers (Reg. 13281; BOPC, 153, 9614). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15340).

12034

— Interpellació al Consell Executiu sobre protecció civil (Reg. 13289; BOPC, 153, 9614). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15250).

12034

— Interpellació al Consell Executiu sobre la Resolució 193/III sobre els drets de la infància (Reg. 13325; BOPC, 155, 9780). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15251).

12034

— Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment del Programa d'obres hidràuliques (Reg. 13326; BOPC, 155, 9780). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15252).

12035

— Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats catalanes (Reg. 13403; BOPC, 155, 9781). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15253).

12035

— Interpellació al Consell Executiu sobre l'ordenació dels serveis de salut pública de Catalunya (Reg. 13589; BOPC, 158, 9917). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15254).

12035

— Interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment de regadius (Reg. 13926; BOPC, 165, 10580). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15255).

12035

— Interpellació al Consell Executiu sobre la integració de les persones amb disminució i sobre el desenvolupament del Pla interdepartamental d'integració laboral de les persones amb disminució (Reg. 14123; BOPC, 168, 10704). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15256).

12035

— Interpellació al Consell Executiu sobre la higiene alimentària (Reg. 14215; BOPC, 168, 10705). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15257).

12035

— Interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa ferroviària a Catalunya (Reg. 14597; BOPC, 179, 11365). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15315).

12035

— Interpellació al Consell Executiu sobre l'ordenació del litoral a Catalunya (Reg. 14795; BOPC, 182, 11868). Trasllat al període de sessions següent (Reg. 15340).

12035

— Interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional, presentada pel diputat Sr. Joan Saura, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 15320).

12035

— Interpellació al Consell Executiu sobre els residus industrials, presentada pel diputat Sr. Joan Saura, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 15321).

12036

4. INFORMACIÓ

4.40. Acords, resolucions i comunicacions dels òrgans de la cambra

— Norma supletòria dels articles 87 i 88 del Reglament del Parlament.

12037

SUMARI (3)

4.50. Compliment de resolucions i de mocions

— Control del compliment de la Resolució 14/IV del Parlament de Catalunya, sobre la nomenclatura de les carreteres de la demarcació de Girona. Informe relatiu al compliment de la Resolució, presentat pel conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Reg. 15154). 12037

— Control del compliment de la Resolució 62/IV del Parlament de Catalunya, sobre la difusió del codi de conducta envers l'assetjament sexual elaborat pel Parlament Europeu i el Consell de Ministres d'Europa. Informe relatiu al compliment de la Resolució, presentat pel conseller de Treball (Reg. 15279). 12038

— Control del compliment de la Moció 26/IV del Parlament de Catalunya, sobre l'assetjament sexual en el món del treball. Informe relatiu al compliment de la Moció, presentat pel conseller de Treball (Reg. 15278). 12039

4.55. Activitat parlamentària

4.55.05. Reunions tingudes i qüestions tractades 12039

4.55.10. Relació de documents entrats a la cambra 12039

4.60. Règim interior

— Reconeixement d'antiguitat a un funcionari del Parlament. 12041

4.70. Comunicacions del president de la Generalitat i del Govern

— Encàrrec del despatx del conseller de Treball al conseller d'Indústria i Energia (Reg. 15218). 12041

— Encàrrec del despatx del conseller de Sanitat i Seguretat Social al conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Reg. 15219). 12042

4.75. Dictàmens del Consell Consultiu

— Dictamen núm. 189, en relació amb el Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local i les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple sobre el Projecte de llei de creació del municipi de Badia per segregació de part dels termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès (Reg. 15240). 12042

4.87. Procediments davant el Tribunal Constitucional

— Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra el Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril, por el que se aprueba el Texto Refundido de las Disposiciones Legales Vigentes en Materia de Régimen Local. Sentència del Tribunal Constitucional (Reg. 15239). 12049

5. ÍNDEX DE TRAMITACIONS

12069

Els documents publicats en el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya són una reproducció fidel dels documents originals entrats al Registre.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

2. **TRAMITACIONS CLOSES PER REBUIG, RETIRADA, CANVI O DECAÏMENT**
2.20. **Interpellacions**

Interpellació al Consell Executiu sobre el traspàs de competències de la Generalitat de Catalunya als consells comarcals i als ajuntaments (Reg. 12579; BOPC, 144, 8833)

— Passa a tramitar-se com a pregunta a respondre per escrit en el període intermedi, per acord de la Mesa del Parlament del dia 11 de gener de 1994, d'acord amb l'article 128.6 del Reglament.

Interpellació al Consell Executiu sobre la participació de la Generalitat de Catalunya en el procés de construcció europeu (Reg. 12580; BOPC, 144, 8833)

— Passa a tramitar-se com a pregunta a respondre per escrit en el període intermedi, per acord de la Mesa del Parlament del dia 11 de gener de 1994, d'acord amb l'article 128.6 del Reglament.

Interpellació al Consell Executiu sobre el grau de compliment de la legislació sanitària en l'abastament de carn (Reg. 12992; BOPC, 155, 9779)

— Passa a tramitar-se com a pregunta a respondre per escrit en el període intermedi, per acord de la Mesa del Parlament del dia 11 de gener de 1994, d'acord amb l'article 128.6 del Reglament.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels serveis socials (Reg. 13072; BOPC, 150, 9424)

— Passa a tramitar-se com a pregunta a respondre per escrit en el període intermedi, per acord de la Mesa del Parlament del dia 11 de gener de 1994, d'acord amb l'article 128.6 del Reglament.

Interpellació al Consell Executiu sobre els ports esportius (Reg. 13085; BOPC, 150, 9424)

— Passa a tramitar-se com a pregunta a respondre per escrit en el període intermedi, per acord de la Mesa del Parlament del dia 11 de gener de 1994, d'acord amb l'article 128.6 del Reglament.

Interpellació al Consell Executiu sobre els residus industrials (Reg. 13319; BOPC, 155, 9779)

— Passa a tramitar-se com a pregunta a respondre per escrit en el període intermedi, per acord de la Mesa del Parlament del dia 11 de gener de 1994, d'acord amb l'article 128.6 del Reglament.

Interpellació al Consell Executiu sobre els residus sanitaris (Reg. 13328; BOPC, 155, 9780)

— Passa a tramitar-se com a pregunta a respondre per escrit en el període intermedi, per acord de la Mesa del Parlament del dia 11 de gener de 1994, d'acord amb l'article 128.6 del Reglament.

Interpellació al Consell Executiu sobre la Direcció General d'Acció Cívica (Reg. 13405; BOPC, 155, 9781)

— Passa a tramitar-se com a pregunta a respondre per escrit en el període intermedi, per acord de la Mesa del Parlament del dia 11 de gener de 1994, d'acord amb l'article 128.6 del Reglament.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats públiques de Catalunya (Reg. 13582; BOPC, 158, 9916)

— Passa a tramitar-se com a pregunta a respondre per escrit en el període intermedi, per acord de la Mesa del Parlament del dia 11 de gener de 1994, d'acord amb l'article 128.6 del Reglament.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de preus a Catalunya (Reg. 13656; BOPC, 158, 9917)

— Passa a tramitar-se com a pregunta a respondre per escrit en el període intermedi, per acord de la Mesa del Parlament del dia 11 de gener de 1994, d'acord amb l'article 128.6 del Reglament.

3. TRAMITACIONS EN CURS
3.01. Projectes i proposicions de llei i altres propostes de normes
3.01.01. Projectes de llei

PROJECTE DE LLEI DE LA POLICIA AUTONÒMICA DE CATALUNYA

TEXT PRESENTAT

(Reg. 15322 / Admissió a tràmit: Mesa de l'11.01.94)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Em plau trametre-us Certificat de l'acord adoptat en la sessió del Govern de la Generalitat de Catalunya, celebrada el dia 9 de desembre de 1993, d'aprovació de l'avantprojecte de llei de la Policia Autònica de Catalunya, que esdevé Projecte, així com el text de referència i documentació corresponent.

Barcelona, 30 de desembre de 1993

Antoni Isac i Aguilar
El secretari del Govern

A LA MESA DEL PARLAMENT

Antoni Isac i Aguilar, Secretari del Govern de la Generalitat de Catalunya,

CERTIFICO: Que en la sessió de Govern de la Generalitat de Catalunya, celebrada el dia 9 de desembre de 1993, es va prendre, entre d'altres, l'acord que es reproduïx a continuació:

«A proposta de la consellera de Governació s'aprova l'avantprojecte de Llei de la Policia Autònica de Catalunya i s'autoritza l'esmentada consellera perquè el presenti al Parlament.»

I perquè consti i als efectes oportuns, lliuro el present certificat a Barcelona, el trenta de desembre de mil nou-cents noranta-tres.

Antoni Isac i Aguilar

PROJECTE DE LLEI DE LA POLICIA AUTONÒMICA DE CATALUNYA

I

La Policia Autònica de la Generalitat de Catalunya fou creada per la Llei 19/1983, de 14 de juliol de 1983, del Parlament de Catalunya.

Es tractava llavors de la refosa d'una policia que adoptava, com a nucli inicial, el cos de Mossos d'Esquadra, denominació històrica que es conserva. D'aquesta manera s'establia el vincle de continuïtat de l'actual Policia Autònica amb un cos que data de finals del segle XVII i que fou la primera força de policia professional a Catalunya i pionera a tot l'Estat.

Aquesta és la raó per la qual podem entendre el fet de la refundació com el naixement d'una policia catalana, en el sentit modern del terme, i a més com pas decisiu al procés de reconstrucció de la identitat nacional de Catalunya.

Ara, deu anys després, consolidat el nou cos com una més entre les institucions catalanes recuperades, és el moment de potenciar-lo com una policia arrelada a la cultura i a la societat de la qual neix, a la qual pertany i a la qual serveix.

Aquest objectiu comporta un salt qualitatiu pel que es refereix a l'organització i a les actuacions i consegüentment a la professionalitat dels seus membres i a la seva actitud enmig de la societat. Aquestes necessitats requereixen urgentment la configuració d'un marc jurídic que reguli adequadament el seu desenvolupament i funcionament.

Precisament, la Policia Autònica de Catalunya es troba encara en ple procés d'expansió i desplegament. Per tant, el perfeccionament que aquesta llei ha de suposar no pot ser considerat com el pas últim i definitiu.

II

La present llei obre, així, una nova etapa a la ja ampla història de la Policia de Catalunya. En efecte, sobre els fonaments del bloc de la constitucionalitat, en remissió directa a la Constitució i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, així com a la Llei Orgànica de Forces i Cossos de Seguretat i la Llei 19/1983, de creació de la Policia Autònica, del Parlament de Catalunya, la Llei que ara es promulga té per ob-

jecte establir els principis d'actuació, les funcions i el règim funcional i estatutari dels funcionaris membres del Cos de Mossos d'Esquadra, així com l'ordenació de l'administració de seguretat autonòmica.

A aquest respecte, la llei s'inspira en les normes i resolucions de l'Assemblea General de Nacions Unides, especialment la seva «Declaració sobre la policia», i el «Codi de conducta per a funcionaris encarregats de fer complir la Llei». Els principis que d'aquestes directrius es deriven estan inclosos a la Llei 2/1986, de forces i cossos de seguretat, i per tant, obliguen per igual als membres de tots els col·lectius policials. D'acord amb la disposició final segona d'aquesta llei, són d'aplicació directa a la policia autonòmica de Catalunya els principis bàsics d'actuació i les disposicions estatutàries comunes establertes als articles 5, 6, 7 i 8 de la mateixa.

La policia no està per sobre de la Llei, i per tant ha d'adequar la seva conducta a l'ordenament jurídic, amb subjecció als principis de jerarquia i subordinació dintre el Cos. És també un col·laborador indispensable del sistema de Justícia, a la que ha d'auxiliar en el sentit més ampli dins de les seves possibilitats. Per altra part, el respecte que la policia deu a la societat, a la que pertany i de la que prové el seu mandat, li obliga a utilitzar els seus recursos coactius solament en situacions extremes i amb escrupolosa aplicació dels principis d'oportunitat, proporcionalitat i congruència.

D'aquesta manera especial en el tracte de detinguts, el policia haurà d'observar les prescripcions de la llei de manera estricta. Per altra banda, els membres del cos de Mossos d'Esquadra es conduiran amb una exquisida professionalitat, sense mirament de limitacions i sacrificis en bé del servei que realitzen.

La Policia Autonòmica, com qualsevol altre cos policial, té com a missió i divisa principal la protecció, d'acord amb l'ordenament jurídic, de la llibertat i la seguretat dels ciutadans. D'aquí que les seves funcions compruguin des de la protecció de persones i béns fins el manteniment de l'ordre públic.

La Policia Autonòmica es defineix com un servei de la Generalitat, per coadjuvar a la realització dels seus fins i el compliment de les seves disposicions. I a la vegada com un servei per a la comunitat i, per tant, amb un mandat explícit de coadjuvar al benestar social, en cooperació amb els altres agents socials, en els àmbits preventiu, assistencial i de rehabilitació.

La Policia Autonòmica en funcions de policia judicial ha d'actuar en els termes establerts en els articles 126 de la Constitució, 13.5 de l'Estatut d'Autonomia i 443 i següents de la Llei Orgànica del Poder Judicial.

L'auxili a jutges, tribunals i fiscals en la investigació dels delictes i el descobriment i assegurament dels delinqüents, ja sigui a requeriment o per pròpia iniciativa, constitueix una activitat essencial, prioritària i permanent de tota policia. Per aquesta raó, la Policia Autonòmica preveu la creació i formació de funcionaris i d'unitats especials de policia judicial per a la seva adscripció als esmentats òrgans jurisdiccional i al Ministeri Fiscal.

III

El caràcter finalista de les funcions de seguretat, el fet que els últims destinataris de l'activitat policial siguin els ciutadans, obliga la Policia Autonòmica, com a tots els altres cossos, a operar segons els principis de cooperació, coordinació i mútua col·laboració, raó per la qual la Junta de Seguretat és l'organisme adequat per a la realització d'aquestes tasques. Coordinació, d'acord amb el Tribunal Constitucional, no vol dir mensycabament o subtracció de les competències de les entitats coordinades, sinó formació recíproca i homogeneïtzació dels medis i sistemes per a facilitar l'acció conjunta.

Respecte d'això, la Policia Autonòmica ha d'operar en dos àmbits. Per una banda, en relació amb les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, la coordinació ha de produir-se mitjançant la Junta de Seguretat de Catalunya, que és un òrgan que té com a missió la de coordinar l'actuació de la policia de la Generalitat i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Per altra banda, en relació amb les policies locals, i d'acord amb la Llei 16/1991, del Parlament, aquesta coordinació es realitza mitjançant les Junes Locals de Seguretat. Això sens perjudici de les facultats de la Generalitat en matèria de coordinació de policies locals i especialment de la Comissió de Coordinació de Policies Locals.

Així, mitjançant la present Llei de perfeccionament del procés de creació i de desenvolupament institucional i funcional de la Policia Autonòmica pretén explícitament contribuir al procés d'integració de tots els serveis en un sistema de seguretat pública per a Catalunya.

IV

Per desenvolupar correctament aquesta policia i facilitar-li un procés de creixement d'acord amb les finalitats exposades i les funcions encomanades, és necessari dotar a la Policia Autonòmica d'una estructura suficient que li permeti un escalafonat en el comandament capaç d'absorbir el seu propi creixement. Per això s'amplien les escales i categories existents fins ara, d'acord amb la disposició addicional vint-i-quatre de la Llei 20/1990, de 28 de desembre, i s'assen ten les bases d'una carrera administrativa homologable amb les dels altres cossos de policia, estatals i locals.

La llei defineix les funcions de les diferents escales i, a més, incorpora la possibilitat de crear llocs de treball per a facultatius i tècnics de les escales A i B, en la mida necessària per a la cobertura i suport de la funció policial.

Així mateix, regula les condicions d'accés i promoció i estableix com a requisit general la superació dels cursos de formació corresponents, a través de l'Escola de Policia de Catalunya, a la qual se li encarrega, a més, l'organització de cursos de perfeccionament i especialització, d'acord amb la Llei 27/1985, de 27 de desembre de la seva creació.

En termes de personal, el Cos de Mossos d'Esquadra és una plantilla de funcionaris que ocupen les places de les di-

ferents escales i categories, que figuren a la relació de llocs de treball, amb la seva denominació, nivell, característiques, continguts funcionals, necessitats formatives, complements assignats, forma de provisió i demés circumstàncies.

A part de les condicions de mobilitat ordinàries que poden afectar als funcionaris de la Generalitat, la Llei facilita l'ingrés al Cos de Mossos d'Esquadra, des dels cossos de policia local, amb els requisits establerts.

Així mateix, la disposició addicional tercera obre la possibilitat d'incorporar directament al cos de Mossos d'Esquadra funcionaris transferits per l'Administració Central de l'Estat.

La llei estableix el règim estatutari dels membres de la Policia Autònoma, els seus drets i deures, que són els generals dels funcionaris de la Generalitat, amb les especialitats pròpies de la seva funció, entre els que figuren els sindicals. A aquest respecte, es crea el Consell de Policia Autònoma, amb representació paritària de l'Administració de la Generalitat i dels membres de la Policia Autònoma. També es regula la segona activitat i la concessió de distincions i recompenses, així com el règim disciplinari que es vincula directament amb els principis d'actuació.

En resum aquesta llei, pel que fa al règim funcional tan sols pretén regular el que per l'especificitat del cos policial al que va dirigit ha de diferenciar-se del general dels funcionaris de la Generalitat, essent aquest últim d'aplicació supletòria en la resta d'aspectes aquí no regulats.

Títol I

Disposicions generals, principis d'actuació i funcions

Capítol I

Disposicions generals

Article 1

És objecte d'aquesta Llei perfeccionar el procés de creació, l'estructuració i la regulació funcional i estatutària del cos de la Policia Autònoma de la Generalitat, que conservarà la denominació històrica de cos de mossos d'esquadra.

Article 2

Pertoca al Govern de la Generalitat, a través del president, el comandament suprem del cos de mossos d'esquadra. Aquest comandament l'exerceix el conseller de Governació en els termes de l'article 16 d'aquesta llei.

Article 3

3.1 El Govern de la Generalitat, d'acord amb el que estableixen els articles 149.1.29 de la Constitució, 13 de l'Estatut

d'Autonomia de Catalunya i la resta de legislació vigent, a través de les autoritats i del cos de mossos d'esquadra té com a missió protegir el lliure exercici dels drets i les llibertats i garantir la seguretat ciutadana. A aquest efecte vetllarà per la pacífica convivència i la protecció de les persones i béns d'acord amb l'ordenament jurídic.

3.2 El cos de mossos d'esquadra, com a policia al servei de la comunitat, contribuirà a la consecució del benestar social, cooperant amb altres agents socials, especialment en l'àmbit preventiu, assistencial i de rehabilitació.

Article 4

Abans de prendre possessió, els membres dels mossos d'esquadra hauran de jurar o prometre l'acatament a la Constitució com a norma fonamental de l'Estat i a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, com a norma institucional bàsica de Catalunya.

Article 5

5.1 En l'exercici de les seves funcions, dins el marc de competències que corresponen a la Generalitat, el cos de mossos d'esquadra tindrà el caràcter de policia ordinària i integral i actuarà en tot el territori de Catalunya.

5.2 Això no obstant, podrà actuar fora del territori català en aquelles competències de protecció personal immediata o de servei d'escorta personal a les autoritats autonòmiques i en situacions d'emergència, previ requeriment de les autoritats competents.

Article 6

En l'exercici de les seves funcions els membres del cos de mossos seran agents de l'autoritat a tots els efectes legals.

Article 7

D'acord amb el que disposa la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat, quan es cometi delictes d'atemptat emprant, en la seva execució, armes de foc, explosius o altres medis d'agressió d'anàloga perillositat, que puguin posar en perill greu la integritat física dels membres del cos de mossos d'esquadra, tindran, als efectes de la seva protecció penal, la consideració d'autoritat.

Article 8

D'acord amb l'establert a la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat:

a) La jurisdicció ordinària serà la competent per conèixer dels delictes que es cometin contra membres del cos de mossos d'esquadra així com dels comesos per aquests en l'exercici de les seves funcions.

b) El compliment de la presó preventiva i de les penes privatives de llibertat pels membres del cos de mossos d'esquadra, es realitzarà en els establiments penitenciaris ordinaris, amb separació de la resta de detinguts o presos.

c) La iniciació d'un procediment penal no impedirà, en el seu cas, la tramitació d'un expedient disciplinari pels mateixos fets. No obstant això, la resolució definitiva de l'expedient només podrà produir-se quan la sentència recaiguda en l'àmbit penal sigui ferma i la declaració dels fets provats vincularà l'Administració.

Les mesures cautelars que puguin adoptar-se en aquests supòsits podran durar fins que recaigui resolució definitiva en el procediment judicial.

Pel que fa a la suspensió del sou s'estarà al que disposi la legislació general de funcionaris.

Article 9

9.1 Quan estiguin de servei els membres del cos de mossos d'esquadra vestiran l'uniforme reglamentari.

No obstant això, en determinats llocs de treball o per necessitats del servei, podran exercir les seves funcions sense vestir l'uniforme, prèvia autorització de l'òrgan que reglamentàriament es determini. En tot cas, hauran d'acreditar sempre la seva identitat professional.

9.2 Reglamentàriament es determinaran les normes sobre la uniformitat, els distintius, les salutacions i els honors.

Article 10

10.1 El cos de mossos d'esquadra és un cos armat de naturalesa civil, amb estructura i organització jerarquizada.

10.2 Donat el caràcter de cos armat del cos de mossos d'esquadra els seus membres hauran de dur l'armament reglamentari, excepte en els supòsits en què així s'estableixi.

Capítol 2

Dels principis d'actuació i de les funcions

Secció 1

Principis d'actuació

Article 11

D'acord amb el que estableix la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat, seran d'aplicació al cos de mossos d'esquadra el principis d'actuació següents:

11.1 Els membres del cos de mossos d'esquadra compliran i faran complir la Constitució, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i la legislació vigent en tot moment.

11.2 En les seves actuacions els membres del cos de mossos d'esquadra s'ajustaran al codi de conducta següent:

a) Actuar, en el compliment de les seves funcions, amb absoluta neutralitat política i imparcialitat i, en conseqüència, sense cap discriminació per raó de raça, religió, opinió, sexe o lloc de naixença.

b) Actuar amb integritat i dignitat, i oposar-se amb fermesa a qualsevol acte de corrupció.

c) Atenir-se, en la seva actuació professional, als principis de jerarquia i subordinació. En cap cas, l'obediència deguda podrà emparar ordres que comportin l'execució d'actes que manifestament constitueixin delictes o siguin contraris a la Constitució o a les lleis.

d) Col·laborar amb l'Administració de Justícia i auxiliar-la en els termes establerts en la Llei.

11.2.1 Relacions amb la comunitat. Singularment:

a) Impedir, en l'exercici de la seva actuació professional, qualsevol pràctica abusiva, arbitrària o discriminatòria que comporti violència física o moral.

b) Observar en tot moment un tracte correcte i acurat en les relacions amb els ciutadans, als que procuraran auxiliar i protegir, sempre que les circumstàncies ho aconsellin o hi siguin requerits. En totes les intervencions, proporcionaran informació completa i tan àmplia com sigui possible, sobre les causes i finalitat d'aquestes.

c) En l'exercici de les seves funcions hauran d'actuar amb la decisió necessària i sense retard quan d'això en depengui evitar un mal greu, immediat i irreparable; regint-se al fer-ho pels principis de congruència, oportunitat i proporcionalitat en la utilització dels mitjans al seu abast.

d) Només hauran d'utilitzar les armes en les situacions en que existeixi un risc racionalment greu per a la seva vida, la seva integritat física o de terceres persones, o en aquelles circumstàncies que puguin suposar un greu risc per a la seguretat ciutadana i de conformitat amb els principis a que es refereix l'apartat anterior.

11.2.2 Tractament de detinguts, especialment:

a) Els membres del cos de mossos d'esquadra hauran d'identificar-se degudament com a tals en el moment d'efectuar una detenció.

b) Vetllaran per la vida i la integritat física de les persones detingudes o que es trobin sota la seva custòdia i respectaran l'honor, la dignitat i els drets de les persones.

c) Donaran compliment i observaran amb la diligència deguda els tràmits, els terminis i els requisits exigits per l'ordenament jurídic, quan es procedeixi a la detenció d'una persona.

11.2.3 Dedicació professional

Hauran de portar a terme les seves funcions amb total dedicació, intervenint sempre, en qualsevol temps i lloc, es trobin o no de servei, en defensa de la llei i de la seguretat ciutadana.

11.2.4 Secret professional

Hauran de guardar rigorós secret respecte a totes les informacions que coneguin per raó o en ocasió del desenvolupament de les seves funcions. No estaran obligats a revelar les fonts d'informació llevat que l'exercici de les seves funcions o les disposicions de la llei els imposin actuar d'una altra manera.

11.2.5 Responsabilitat

Són responsables personal i directament pels actes que en la seva actuació professional portin a terme infringint o vulnerant les normes legals, així com les reglamentàries que regeixin la seva professió i els principis enunciats anteriorment, sens perjudici de la responsabilitat patrimonial que pugui correspondre a les Administracions Públiques, per les mateixes.

Secció 2 De les funcions

Article 12

12.1 El cos de mossos d'esquadra, com a policia ordinària i integral, exercirà les funcions que l'ordenament jurídic atribueix als cossos i forces de seguretat i, en concret, les següents:

- A) De policia de seguretat ciutadana:
 - a) La protecció de les persones i dels béns.
 - b) El manteniment de l'ordre públic.
 - c) La vigilància i la protecció de persones, òrgans, edificis, establiments i dependències de la Generalitat, garantint el normal funcionament de les instal·lacions i la seguretat dels usuaris dels seus serveis.
 - d) La vigilància dels espais públics.
 - e) La protecció de les manifestacions i el manteniment de l'ordre en grans concentracions humanes.
 - f) La prestació d'auxili en els casos d'accident, catàstrofe o calamitat pública, participant en la forma prevista en les lleis en l'execució dels plans de protecció civil.
 - g) La prestació d'auxili en les actuacions en matèria de salvament, quan siguin requerits per fer-ho.
 - h) L'exercici de les funcions previstes per a les forces i cossos de seguretat a la Llei orgànica 1/1992, de 21 de febrer, de protecció de la seguretat ciutadana, dins les competències de la Generalitat.
 - i) La cooperació i la col·laboració amb les entitats locals, en la forma prevista a l'ordenament jurídic.
 - j) La resta de funcions que els hi atribueixi la legislació vigent.

B) De policia administrativa:

- a) Vetllar pel compliment de les disposicions i ordres singulars dictades pels òrgans de la Generalitat.
- b) La inspecció de les activitats sotmeses a l'ordenació o disciplina de la Generalitat, denunciant tota activitat il·lícita.
- c) L'ús de la coacció en ordre a l'execució forçosa dels actes o disposicions dels òrgans de la Generalitat.

d) Vetllar pel compliment de les lleis i altres disposicions de l'Estat i garantir el funcionament dels serveis públics essencials.

e) Vetllar pel compliment de la normativa sobre medi ambient, recursos hidràulics, riquesa cinegètica, piscícola, forestal i de qualsevol altra mena relacionada amb la conservació de la natura.

f) Vetllar pel compliment de la normativa sobre el patrimoni cultural català, pel que fa a la salvaguarda i protecció d'aquest i, per tal d'evitar-ne el seu espoli o destrucció.

g) Col·laborar amb les policies locals i cossos i forces de seguretat de l'Estat, en la recollida, tractament i comunicació recíproca de la informació d'interès policial.

h) La vigilància, la inspecció i el control de les empreses de seguretat privada, dels seus serveis, actuacions, mitjans i personal al seu càrrec, en els termes de la legislació vigent.

i) La resta de funcions que els hi atribueixi la legislació vigent.

C) De policia judicial:

1. D'acord amb l'article 13.5 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, corresponen al cos de mossos d'esquadra les funcions de policia judicial previstes als articles 126 de la Constitució, 443 i 445 de la Llei orgànica del poder judicial i a la resta de legislació processal vigent.

2. Les funcions establertes a l'apartat anterior es realitzen a través dels serveis ordinaris del cos de mossos d'esquadra o a través de les unitats orgàniques de policia judicial de l'esmentat cos, a iniciativa pròpia o a requeriment de les autoritats judicials o del Ministeri Fiscal.

D) D'intervenció a la resolució de conflictes privats:

Intervenir a la resolució amistosa dels conflictes privats quan siguin requerits per fer-ho.

E) Les altres funcions que se li encomanin.

12.2 Les funcions establertes a l'apartat anterior es realitzaran sota els principis de cooperació, coordinació i mútua col·laboració amb la resta de forces i cossos de seguretat.

D'aquests principis se'n deriva l'obligació per a les institucions implicades de subministrar la informació policial que els hi sigui requerida.

Secció 3 De les unitats de policia Judicial

Article 13

13.1 El Departament de Governació podrà crear unitats de policia judicial formades per membres del cos de mossos d'esquadra instruïts a l'efecte.

13.2 Aquestes unitats es podran adscriure, per part del Departament de Governació, d'acord amb els òrgans judicials i el Ministeri Fiscal de Catalunya a determinats jutjats, tribunals i Ministeri Fiscal.

Article 14

14.1 Els membres del cos de mossos d'esquadra adscrits a unitats de policia judicial dependran orgànicament del Departament de Governació i segons l'article 444 de la Llei orgànica del poder judicial, funcionalment dels jutges, tribunals i Ministeri Fiscal, en el compliment de les funcions que els hi encomanin.

14.2 Els esmentats membres no podran ser separats de la investigació que se'ls hagi encomanat, sinó en els termes previstos a l'article 446.2 de la Llei orgànica del poder judicial.

14.3 Els jutges, tribunals i Ministeri Fiscal tindran, respecte dels membres de les unitats de policia judicial, les funcions establertes a l'article 35 de la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat.

14.4 Els caps de les unitats de policia judicial seran l'òrgan competent per canalitzar els requeriments provinents de les autoritats judicials i del Ministeri Fiscal, als efectes de què els funcionaris o mitjans de la corresponent unitat intervinguin en una investigació.

14.5 Per a l'exercici de les funcions de policia judicial sota la direcció dels jutges, tribunals i Ministeri Fiscal, els membres del cos de mossos d'esquadra tindran el caràcter de comissionats i podran requerir l'auxili necessari de les autoritats i, en el seu cas, dels particulars.

Article 15

15.1 Els membres del cos de mossos d'esquadra que s'integrin a les unitats de policia judicial caldrà que estiguin en possessió del Diploma de Policia Judicial expedit per l'Escola de Policia de Catalunya, prèvia superació del curs d'especialitat corresponent, que s'organitzarà en col·laboració amb la judicatura i el Ministeri Fiscal.

15.2 El règim dels membres integrats a les unitats de policia judicial serà el previst a aquesta Llei i, amb caràcter general, l'aplicable al cos de mossos d'esquadra.

Títol 2
**De l'organització
i l'estructura**

Capítol I
Del Departament de Governació

Article 16

16.1 El Departament de Governació, de conformitat amb els objectius generals establerts pel Govern, és l'òrgan responsable de la política de seguretat ciutadana de la Generalitat.

16.2 Correspon al Departament de Governació el comandament i superior direcció del cos de mossos d'esquadra respecte dels quals exerceix, en particular, les funcions següents:

a) L'alta direcció, l'organització, la coordinació i la inspecció dels serveis.

b) La planificació general i el seguiment i control de la seva execució.

c) L'elaboració de l'avantprojecte de pressupost i la seva execució.

d) L'elaboració d'informes en matèria d'ordre públic i seguretat ciutadana que siguin requerits per a l'exercici de determinades activitats, segons la legislació vigent.

e) L'elaboració d'estudis i informes relatius al camp de la seguretat ciutadana.

f) L'aplicació i supervisió del règim estatutari dels funcionaris del cos de mossos d'esquadra, exceptuant aquelles potestats que corresponguin al Govern o estiguin atribuïdes a altres òrgans en virtut del que es disposa en aquesta Llei i en la resta de l'ordenament jurídic.

g) La selecció, formació, especialització, promoció, situacions administratives i règim disciplinari dels funcionaris del cos.

h) La determinació de la representació de l'Administració de la Generalitat en la negociació amb els representants dels funcionaris.

i) La promoció de la coordinació dels mossos d'esquadra i els seus serveis de suport tècnic administratiu amb les policies locals, respectant en tot cas l'autonomia orgànica i funcional d'aquestes.

j) Les altres funcions que li atorga aquesta Llei i la resta de l'ordenament jurídic.

16.3 L'exercici d'aquestes funcions i, en particular, l'estructura i competència dels òrgans de comandament i superior direcció del cos de mossos d'esquadra, correspondrà als òrgans del Departament que es determini reglamentàriament.

Capítol 2
Del cos de mossos d'esquadra

Secció I
Disposicions generals

Article 17

Els membres del cos de mossos d'esquadra són funcionaris de la Generalitat de Catalunya i es regiran per l'establert a l'Estatut d'Autonomia, a la Llei de creació de la Policia Autonòmica, a la present Llei i normes que la desenvolupin i, amb caràcter supletori, per la Llei orgànica de forces i cossos de seguretat en allò que no sigui de directa aplicació i per la normativa en matèria de funció pública de la Generalitat.

Article 18

18.1 El cos de mossos d'esquadra s'estructura jeràrquicament en les següents escales i categories:

a) Escala bàsica, que comprèn les categories de mosso i de caporal.

b) Escala intermèdia, que comprèn les categories de sergent i de sots-inspector.

c) Escala executiva, que comprèn la categoria d'inspector.

d) Escala superior, que comprèn les categories d'intendent, de comissari i de major.

18.2 En el cos de mossos d'esquadra, existiran els llocs de facultatius i tècnics, amb titulació del grup A i B, que siguin necessaris per a la cobertura i suport de la funció policial que es cobriran entre funcionaris, segons s'estableix a l'article 28 d'aquesta Llei.

Article 19

19.1 Correspon als membres del cos de mossos d'esquadra, segons les respectives escales, la realització, amb caràcter preferent, de les següents funcions:

– Escala superior: la direcció, orientació, coordinació i inspecció a nivell superior, dels serveis policials.

– Escala executiva: la gestió de les diverses àrees i unitats dels mossos d'esquadra i, en el seu cas, el comandament de l'activitat policial.

– Escala intermèdia: el comandament operatiu i la supervisió de les tasques executives de les diferents unitats, grups i subgrups policials.

– Escala bàsica: les tasques executives que comportin l'exercici de les funcions policials, així com les de comandament d'un o més funcionaris de la mateixa escala en els diferents serveis policials.

19.2 Correspon als llocs de facultatius i tècnics la realització, en suport de la funció policial, de tasques pròpies de la professió per a l'exercici de la qual habiliti la titulació exigida per al ingrés i el desenvolupament de funcions que requereixin coneixements propis i específics d'una concreta formació acadèmica.

19.3 No obstant el previst als apartats anteriors, els funcionaris estaran obligats a realitzar les comeses que exigeix l'execució dels serveis policials i les necessitats de la seguretat ciutadana.

Secció 2

De l'accés i promoció

Article 20

20.1 Per a l'ingrés a les diferents escales del cos de mossos d'esquadra, s'exigeix complir els requisits establerts a la present Llei, i a la resta de normativa aplicable.

20.2 Caldrà estar en possessió dels títols corresponents als grups A, B, C i D d'acord amb la següent graduació:

Escala superior, titulació del grup A.

Escala executiva, titulació del grup B.

Escala intermèdia, titulació del grup C.

Escala bàsica, titulació del grup D.

20.3 Correspon al conseller de Governació efectuar les corresponents convocatòries.

20.4 Les bases de cada convocatòria establiran els requisits i les condicions per a l'ingrés a les diferents escales i categories del cos de mossos d'esquadra.

20.5 Per a l'accés als grups que especifica l'apartat 2, s'ha d'estar en possessió de la titulació i dels coneixements lingüístics que estableix per als grups corresponents la normativa vigent sobre funció pública de l'Administració de la Generalitat.

Article 21

21.1 Els sistemes de selecció garantiran, en tot cas, el compliment dels principis d'igualtat, publicitat, mèrit i capacitat.

21.2 Les proves selectives per a l'ingrés a les escales i categories del cos de mossos d'esquadra seran de caràcter teòrico-pràctic i podran incloure proves de capacitat física, psicotècnica, mèdiques i de coneixement.

Article 22

22.1 La selecció per a l'ingrés a la categoria de mosso se-rà pel sistema d'oposició lliure, superació d'un curs selectiu, que organitzarà l'Escola de Policia de Catalunya i superació d'un període de pràctiques.

Quedaran exempts del curs selectiu els aspirants que aportin un certificat conforme han superat el curs corresponent a l'Escola de Policia de Catalunya.

22.2 Durant el curs selectiu i, en el seu cas, el període de pràctiques, els aspirants seran funcionaris en pràctiques. El nomenament com a funcionari de carrera únicament podrà efectuar-se un cop superat el curs i el període de pràctiques d'acord amb l'establert en la corresponent convocatòria.

22.3 Amb independència de la prova de reconeixement mèdic que es pugui preveure a la convocatòria, durant el curs o el període de pràctiques, o en acabar aquestes, els aspirants podran ser sotmesos a totes les proves mèdiques que siguin necessàries per tal de comprovar la seva adequació al quadre d'exclusions mèdiques establert per a l'ingrés en la categoria. Si de les proves practicades es dedueix la concurrència d'alguna causa d'exclusió, l'òrgan responsable podrà proposar, en funció de la gravetat de la malaltia o defecte físic, l'exclusió de l'aspirant del procés selectiu, corresponent a l'òrgan competent per a efectuar el nomenament adoptar la resolució que procedeixi.

Article 23

L'accés a les categories de caporal, de sergent i de sots-inspector, es realitzarà per promoció interna, mitjançant

concurs oposició, entre membres del cos que tinguin un mínim de 2 anys d'antiguitat en la categoria immediatament inferior respectiva, que tinguin la titulació adequada, que hagin superat o superin en el procés de selecció el curs específic impartit per l'Escola de Policia de Catalunya.

Les bases de la convocatòria podran exigir la superació d'un període de pràctiques de caràcter selectiu.

Article 24

24.1 L'accés a les categories d'inspector i d'intendent es farà per concurs oposició lliure.

Es reservàrà fins a un 50% de les places de cada convocatòria per al torn de promoció interna dels membres del cos que tinguin un mínim de dos anys d'antiguitat en la categoria immediatament inferior respectiva, que tinguin la titulació adequada i que hagin superat o superin en el procés de selecció el curs específic impartit per l'Escola de Policia de Catalunya i, quan així es determini a la convocatòria, un període de pràctiques de caràcter selectiu.

24.2 Els aspirants que es presentin al concurs oposició pel torn lliure, també hauran de superar, amb caràcter selectiu, el curs específic impartit per l'Escola de Policia de Catalunya, o presentar certificat d'aquesta que palesi que ja l'han realitzat i aprovat i, quan així es determini a la convocatòria, un període de pràctiques de caràcter selectiu.

Durant el curs selectiu i, en el seu cas, el període de pràctiques, tindran la consideració de funcionaris en pràctiques.

24.3 La convocatòria podrà preveure que les vacants que es produeixin en el torn lliure s'incrementin al torn de promoció interna del cos de mossos d'esquadra o al contrari.

Article 25

25.1 El comandament del cos de mossos d'esquadra correspon als comissaris i majors.

25.2 L'ingrés a la categoria de comissari serà pel sistema de lliure designació, mitjançant convocatòria pública, entre els caps, oficials i comandaments de les forces armades i forces i cossos de seguretat de l'Estat. La convocatòria reservarà un percentatge no inferior al 50% del total de les places vacants, per torn de promoció interna, mitjançant concurs oposició, entre intendants del cos de mossos d'esquadra amb un mínim de dos anys d'antiguitat en aquesta categoria i la titulació adequada.

25.3 S'accedirà a la categoria de major mitjançant el sistema de lliure designació efectuada pel conseller de Governació, entre els comissaris, del cos de mossos d'esquadra.

25.4 L'òrgan competent que s'estableixi en la convocatòria haurà d'emetre un informe previ abans que l'aspirant sigui designat.

25.5 Els comissaris i majors del cos de mossos d'esquadra hauran de realitzar, un cop designats i abans del seu no-

menament, un curs d'adequació impartit per l'Escola de Policia de Catalunya, d'acord amb la legislació vigent.

Article 26

Els membres de les forces armades o de les forces i cossos de seguretat de l'Estat que accedeixin al cos de mossos d'esquadra d'acord amb l'establert als apartats 2 i 3 de l'article 25, caldrà que siguin del grup A, tinguin experiència en l'àmbit policial i acreditin coneixements de català d'acord amb el previst a la legislació vigent.

Aquests requisits seran recollits a l'informe previ establert a l'apartat 4 de l'article 25.

Article 27

Les vacants que es produeixin en les convocatòries per a la provisió de llocs entre membres de les forces armades i les forces i cossos de seguretat de l'Estat s'acumularan al torn de promoció interna entre membres del cos de mossos d'esquadra.

Article 28

28.1 L'ingrés als llocs de facultatius i tècnics s'efectuarà per promoció interna, mitjançant els sistemes d'oposició, concurs o concurs oposició, entre funcionaris en actiu del cos de mossos d'esquadra i de la resta de cossos especials de la Generalitat dels grups A i B. Cas de no proveir-se les vacants per promoció interna, es procedirà a la seva convocatòria en torn lliure.

28.2 La corresponent convocatòria determinarà, en el seu cas, els requisits d'antiguitat, especialització, formació i els que siguin necessaris per als llocs a cobrir.

Secció 3

De la formació

Article 29

29.1 L'Escola de Policia de Catalunya ha d'elaborar un pla de carrera professional que prevegi, d'acord amb la legislació vigent, la possibilitat d'equiparar les titulacions exigides per a l'accés a les diferents categories que estableixi aquesta Llei. El pla de carrera professional ha d'ésser aprovat pel Govern, a proposta del conseller de Governació.

29.2 Així mateix, l'Escola de Policia de Catalunya ha d'organitzar els cursos de perfeccionament, especialització, promoció i adequació del cos de mossos d'esquadra d'acord amb les necessitats que requereixi el seu desplegament.

Capítol 3
De la relació de llocs
de treball i la seva provisió

Article 30

El cos de mossos d'esquadra es compon d'una plantilla de personal formada per les places que figuren dotades en el pressupost, classificades per les escales, categories i llocs de l'article 18.

Article 31

31.1 La relació de llocs de treball inclou la totalitat de les places del cos de mossos d'esquadra. L'aprovació d'aquesta relació correspon al Departament de Governació i es publicarà al DOGC.

31.2 Cada lloc de treball ha d'indicar, al menys, la denominació, el nivell, les característiques, els continguts funcionals, les necessitats formatives, els complements que té assignats, la forma de provisió i, en el seu cas, la durada mínima o màxima que ha de tenir la corresponent provisió i, els requisits exigibles per a la mobilitat dels funcionaris provinents d'altres cossos policials.

Article 32

Tot funcionari del cos de mossos d'esquadra gaudirà d'un grau personal que correspondrà a algun dels nivells en què es classifiquen els llocs de treball.

Article 33

33.1 Els llocs de treball es poden proveir pels sistemes següents:

- per concurs oposició.
- per concurs.
- per lliure designació.

33.2 Els llocs de treball de les categories de comissari i de major es proveiran pel sistema de lliure designació.

33.3 Les convocatòries per a la provisió de llocs de treball es publicaran al DOGC.

Article 34

L'adscripció a destí pels funcionaris procedents de nou ingrés en la categoria es farà per ordre de puntuació, d'acord amb la classificació obtinguda en el procés selectiu, entre aquells aspirants que compleixin els requisits establerts per ocupar els llocs de treball en la categoria.

Article 35

Els funcionaris adscrits a un lloc de treball pel procediment de lliure designació podran ser-hi remoguts amb caràcter discrecional.

Article 36

36.1 El Departament de Governació podrà disposar la redistribució de personal dins la mateixa localitat, entre els funcionaris en actiu del cos de mossos d'esquadra que compleixin els requisits necessaris, es tracti de llocs a proveir pel mateix sistema i corresponguin a la mateixa escala i categoria sense que sigui necessari fer convocatòria pública. Aquesta redistribució no donarà lloc a indemnització.

36.2 Quan les necessitats del servei ho requereixin els llocs de treball es podran cobrir, excepcionalment, mitjançant adscripció provisional o comissió de serveis.

Article 37

37.1 Quan es produeixi alguna vacant en els llocs de treball de les categories superiors a la de mossos, i sigui urgent de proveir-les, el Departament de Governació, pot disposar «l'encàrrec de funcions» a un funcionari del cos, sempre i quan compleixi els requisits exigits per exercir-lo.

37.2 Els encàrrecs de funcions donaran dret a percebre el complement de destinació del lloc que s'encarrega.

Article 38

38.1 Per necessitats del servei degudament justificades, es podrà disposar el trasllat forçós dels membres del cos de mossos d'esquadra.

38.2 No es considerarà canvi de localitat o residència si el lloc de treball està a menys quilòmetres dels establerts, d'acord amb l'article 46 d'aquesta Llei, de la residència declarada pel funcionari.

38.3 Les destinacions forçoses tindran una duració màxima de dos anys.

38.4 Els trasllats forçosos afectats per canvi de residència tenen dret a les indemnitzacions reglamentàriament establertes.

Títol 3
Del règim estatutari

Capítol 1
Dels drets i els deures

Secció 1
Dels drets i els deures
en general

Article 39

39.1 Els membres del cos de mossos d'esquadra tindran els drets i els deures que els pertocuin com a funcionaris de la Generalitat de Catalunya, dins el marc de l'especificitat de la seva funció, i de la legislació vigent.

39.2 La Generalitat protegirà els funcionaris del cos de mossos d'esquadra en l'exercici de les seves funcions i els atorgarà la consideració social deguda a la seva jerarquia i a la dignitat del servei policial.

Article 40

40.1 Les retribucions dels funcionaris del cos de mossos d'esquadra seran les següents:

1. Retribucions bàsiques:

a) Sou. La quantia del qual serà idèntica per a tots els corresponents al mateix grup.

b) Triennis.

c) Pagues extraordinàries.

2. Retribucions complementàries:

a) Complement de destinació, corresponent al nivell del lloc de treball que s'ocupi.

b) Complement específic, que comprèn, de manera diferenciada, els conceptes següents: especial dificultat tècnica, grau de dedicació, responsabilitat, incompatibilitat, perillositat, penositat, mobilitat per raó del servei i especificitat d'horaris. Aquest complement figurarà en la relació de llocs de treball. Només es podrà atribuir un complement específic a cada lloc de treball, però la quantia resultant podrà variar en funció dels conceptes anteriors atribuïts al lloc de treball.

c) Complement de productivitat.

d) Gratificacions per serveis extraordinaris.

e) Indemnitzacions per raó del servei.

40.2 L'aplicació de les retribucions establerts al present article s'efectuarà d'acord amb la normativa dels funcionaris de la Generalitat de Catalunya.

Article 41

Els funcionaris del cos de mossos d'esquadra estaran acoïllits al règim general de la Seguretat Social.

Article 42

Els membres del cos de mossos d'esquadra rebran una formació i capacitació professional permanent, que garanteixi l'adequat compliment de les seves funcions i d'acord amb els principis d'objectivitat, igualtat d'oportunitats, mèrit i capacitat. A aquests efectes es podrà establir l'obligatorietat d'assistència a determinades activitats formatives.

Article 43

Els membres del cos de mossos d'esquadra han de disposar dels mitjans i instal·lacions adequades per al desenvolupament de les seves funcions.

Article 44

44.1 Els membres del cos de mossos d'esquadra tindran dret a una revisió mèdica anual.

44.2 El Departament de Governació adoptarà les mesures necessàries per a la prevenció de malalties infeccioses.

Article 45

Els integrants del cos de mossos d'esquadra tenen incompatibilitat per a l'exercici de qualsevol altra activitat pública o privada, llevat de les exceptuades del règim general d'incompatibilitats.

Article 46

Els membres del cos de mossos d'esquadra estaran obligats a residir a la distància màxima en quilòmetres de la localitat a la què estiguin destinats, que es determini pel Departament de Governació, llevat dels casos que per necessitat del servei sigui necessari el deure de residència a la pròpia localitat.

Article 47

Els membres del cos de mossos d'esquadra compliran estrictament la jornada i l'horari de treball que reglamentàriament es determini. En situacions d'emergència es podrà mobilitzar el personal fora de servei en les condicions que s'estableixin, a fi i efecte d'assegurar el compliment de la normativa vigent.

Article 48

48.1 Donades les característiques del cos de mossos d'esquadra, la concessió de llicències i permisos i la distribució dels períodes de vacances queda condicionada a les necessitats del servei.

48.2 Reglamentàriament s'establirà el règim de llicències, permisos i vacances establert anteriorment.

Article 49

Els membres del cos de mossos d'esquadra no podran exercir en cap cas el dret de vaga, ni accions substitutives del mateix o concertades amb la finalitat d'alterar el normal funcionament dels serveis.

Secció 2
**Dels drets sindicals
i del Consell de la Policia
Autonòmica de Catalunya**

Article 50

La regulació dels drets sindicals del cos de mossos d'esquadra serà la que s'estableix a la present Llei i en la resta de legislació vigent.

Article 51

51.1 Els membres del cos de mossos d'esquadra tindran el dret de constituir organitzacions sindicals per a la defensa de llurs interessos, amb les limitacions establertes a la legislació vigent.

51.2 Només podran afiliar-se a organitzacions sindicals integrades exclusivament per membres del cos de mossos d'esquadra.

Article 52

52.1 Per constituir una organització sindical serà necessari disposar els respectius Estatuts, juntament amb l'acta fundacional, al Registre especial d'organitzacions sindicals de la Policia Autonòmica de Catalunya.

52.2 Els Estatuts hauran de contenir, almenys, les mencions següents:

- a) Denominació de l'associació.
- b) Finalitats específiques d'aquesta.
- c) Domicili.
- d) Òrgans de representació, govern i administració i normes per al seu funcionament, així com el règim de provisió electiva de càrrecs, que s'hauran d'ajustar a principis democràtics.
- e) Requisits i procediments per a l'adquisició i pèrdua de la condició d'afiliat, així com el règim de modificació dels seus estatuts i dissolució de l'associació sindical.
- f) Règim econòmic de l'organització, que estableixi el caràcter, procedència i destinació dels seus recursos, així com els mitjans que permetin als afiliats conèixer la situació econòmica.

Només es podran rebutjar, mitjançant resolució motivada, aquells estatuts que no reuneixin els requisits mínims a què es refereix el paràgraf anterior, i els defectes dels quals no haguessin estat esmenats en el termini de deu dies, a comptar des que se'ls va requerir a tal efecte.

52.3 Les organitzacions sindicals constituïdes legalment tenen dret a formular propostes i a elevar informes o dirigir peticions a les autoritats competents, i també poden exercir la representació dels seus afiliats davant els òrgans competents.

52.4 Tenen la condició de representat de les organitzacions sindicals del cos de mossos d'esquadra aquells funcio-

naris que hi pertanyin i hagin estat designats com a tals pels seus òrgans de govern, d'acord amb els respectius estatuts.

52.5 Els drets establerts a l'apartat 3 d'aquest article s'han d'entendre sens perjudici dels que, segons la normativa vigent, puguin correspondre a les organitzacions sindicals que, d'acord amb els resultats de les eleccions al Consell de Policia Autonòmica, tinguin la condició de més representatives.

Article 53

A les dependències en què es determini, les organitzacions sindicals tindran dret a què se'ls faciliti un local per a l'exercici de les seves activitats.

Article 54

El Consell de la Policia Autonòmica de Catalunya, amb representació paritària de l'Administració de la Generalitat i dels membres del cos de mossos d'esquadra, estarà presidit per l'autoritat del Departament que reglamentàriament s'estableixi.

Article 55

Les funcions del Consell de la Policia Autonòmica de Catalunya són:

- a) La mediació i conciliació en cas de conflictes col·lectius.
- b) La participació en l'establiment i les condicions de prestació del servei dels funcionaris.
- c) La formulació de mocions i l'evacuació de consultes en matèries relatives a l'Estatut professional.
- d) L'emissió d'informes en els expedients disciplinaris que s'instrueixin per faltes molt greus contra membres del cos i en tots aquells que s'instrueixin als representants dels sindicats.
- e) L'informe previ de les disposicions de caràcter general que es pretengui dictar sobre les matèries a què es refereixen els apartats anteriors.
- f) Les altres que li atribueixin les lleis i disposicions generals.

Article 56

El Consell de la Policia Autonòmica de Catalunya estarà integrat de forma paritària pels representants de l'Administració que designi el conseller de Governació i pels representants dels membres del cos de mossos d'esquadra, sobre la base d'un representant per cada 300 funcionaris o fracció, de cadascuna de les escales que constitueixen el cos.

La proporció establerta a l'apartat anterior es podrà modificar a través dels successius decrets de convocatòria, mentre duri el procés de creixement del cos de mossos d'esquadra i no es superi la xifra total de 7 membres en representació del cos i 7 en representació de l'Administració.

Article 57

Els representants dels membres del cos de mossos d'esquadra seran els que resultin de les eleccions sindicals que a l'efecte es celebrin.

Article 58

Les eleccions dels membres del Consell de la Policia Autònoma de Catalunya se celebraran per escales mitjançant sufragi personal, directe i secret entre els membres del propi cos.

Article 59

Els candidats a l'elecció figuraran a les llistes presentades per les organitzacions sindicals. Les esmentades llistes contendran tants candidats com membres del Consell de la Policia Autònoma de Catalunya que corresponguin, més dos, d'acord amb allò que es determini reglamentàriament.

Article 60

L'atribució de representants al Consell de la Policia Autònoma de Catalunya s'efectuarà mitjançant el sistema de representació proporcional, atribuint a cada llista el nombre de llocs que li corresponen, de conformitat amb el quocient resultant de dividir el nombre de votants pel de llocs a cobrir. D'existir algun lloc sobrant s'atribuirà a la llista que tingui una major resta de vots.

Article 61

El mandat dels representants en el Consell de la Policia Autònoma de Catalunya serà de 4 anys. En cas de vacant, aquesta es cobrirà automàticament pel candidat que ocupi el següent lloc en la respectiva llista.

Article 62

Reglamentàriament s'establirà l'organització, funcionament intern i les normes de convocatòria i celebració de les eleccions a membres del Consell de la Policia Autònoma de Catalunya.

Capítol 2 De la segona activitat

Article 63

63.1 Per raó de l'edat, que en cap cas podrà ésser inferior a 57 anys, o per disminució de les condicions físiques o psíquiques els membres del cos de mossos d'esquadra podran passar, abans d'arribar a la jubilació, a prestar serveis complementaris de segona activitat dins del propi cos o en llocs pertanyents a altres cossos de la pròpia Generalitat en la mateixa localitat i que siguin adients al seu nivell i coneixements.

63.2 Reglamentàriament es determinaran les circumstàncies i les condicions de la prestació d'aquests serveis, així com el grau d'incapacitats mèdiques, determinants de passar a aquesta situació.

Article 64

El pas a la situació de segona activitat no pot representar una disminució de les retribucions bàsiques ni del grau personal dels afectats.

Article 65

65.1 La disminució de les condicions físiques o psíquiques que impedeixin el normal desenvolupament del servei hauria de ser dictaminat per un tribunal mèdic que estarà compost per tres metges, un de triat pel Departament de Governació, un altre per l'interessat i un tercer designat per sorteig entre els facultatius del Servei Català de la Salut que tinguin els coneixements idonis en relació al tipus d'afecció o malaltia que pateix el funcionari.

65.2 El dictamen mèdic del tribunal s'emetrà per majoria i s'elevrà, acompanyat de l'informe discrepant emès pel facultatiu que en discrepi, en el seu cas, al conseller de Governació per tal que adopti la resolució corresponent.

Article 66

Si, com a conseqüència dels reconeixements efectuats, el tribunal aprecia en el funcionari un estat d'impossibilitat física o de disminució de les seves facultats que l'incapacitin amb caràcter permanent per al desenvolupament de les seves funcions, ho posarà en coneixement de l'òrgan competent a l'objecte de què es tramiti l'oportú expedient d'incapacitació i, en el seu cas, la seva jubilació forçosa.

Capítol 3
**De les distincions
i recompenses**

Article 67

Els membres del cos de mossos d'esquadra podran ésser distingits o recompensats quan s'apreciï alguna de les circumstàncies o supòsits que reglamentàriament es determini.

Article 68

Totes les distincions i recompenses atorgades constaran en l'expedient personal del funcionari i es valoraran com a mèrit en els concursos de provisió de llocs de treball.

Capítol 4
Règim disciplinari

Secció 1
Disposicions generals

Article 69

Sens perjudici de les responsabilitats civils o criminals en què puguin incórrer els membres del cos de mossos d'esquadra, pel que fa les de caràcter disciplinari, caldrà atènyer-se a les disposicions d'aquesta Llei.

Secció 2
De les faltes

Article 70

Les faltes comeses pels membres del cos de mossos d'esquadra en l'exercici de les seves funcions poden ser molt greus, greus i lleus.

Article 71

Són faltes molt greus:

- a) L'incompliment del deure de fidelitat a la Constitució o a l'Estatut en l'exercici de la seva funció.
- b) Tota actuació que signifiqui discriminació per raó de raça, sexe, religió, llengua, opinió, lloc de naixement o veïnatge o qualsevol altra condició o circumstància personal o social.
- c) L'obstaculització de l'exercici de les llibertats públiques i dels drets sindicals.
- d) Inflingir, instigar, col·laborar o tolerar actes de tortura, maltractaments o penes cruels, inhumanes o degradants, així com qualsevol pràctica abusiva, arbitrària o discriminatòria, que impliqui violència física o moral.

e) Qualsevol conducta o actuació constitutiva de delictes dolos.

f) Qualsevol acte de prevaricació o suborn, així com la no evitació o denúncia del mateix.

g) L'abandonament del servei.

h) La insubordinació individual o col·lectiva, respecte a les autoritats o comandaments dels qui depengui, així com la desobediència a les legítimes instruccions donades per aquestes.

i) La negació d'auxili i la manca d'intervenció urgent en qualsevol fet en el que sigui obligada o convenient la seva actuació.

j) La pèrdua d'armes o el fet que li siguin subreptes per negligència inexcusable.

k) El mal ús de l'arma reglamentària o dels distintius del càrrec sense cap causa que ho justifiqui.

l) La participació en vagues, en accions substitutives d'aquestes o en actuacions concertades amb la finalitat d'alterar el normal funcionament dels serveis.

m) La publicació o utilització indeguda de secrets declarats oficials per Llei o qualificats com a tals, així com la violació del secret professional.

n) La falta notòria de rendiment que comporti inhibició en el compliment de les tasques encomanades.

o) L'incompliment de les normes sobre incompatibilitats.

p) El fet de causar, per negligència o per mala fe, danys molt greus al patrimoni i béns de la Generalitat.

q) El fet d'amagar o alterar una prova amb la finalitat de perjudicar o d'ajudar l'encausat.

r) La falsificació, substracció, dissimulació o destrucció de documents del servei sota custòdia seva o de qualsevol altre funcionari.

s) Trobar-se en situació d'embriaguesa o consumir drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques durant el servei o amb habitualitat, així com negar-se a les comprovacions tècniques pertinents.

t) Respecte dels detinguts o presos que custodiïn, conculcar els seus drets, subministrar-los drogues tòxiques, estupefaents, substàncies psicotròpiques o begudes alcohòliques.

u) El fet d'existir reincidència en la comissió de faltes greus.

v) Qualsevol altra conducta no enumerada i tipificada com a molt greu en la legislació general de funcionaris.

Article 72

Són faltes greus:

a) La desobediència als superiors en l'exercici de les seves funcions o l'incompliment de les ordres rebudes.

b) Les faltes de respecte o consideració greus i manifestes envers els superiors, els companys, els subordinats o els ciutadans.

c) Els actes i conductes que atemptin al decòrum i a la dignitat del funcionari, a la imatge del cos i al prestigi i consideració deguts a la Generalitat.

d) El fet de causar, per negligència o per mala fe, danys greus al patrimoni i béns de la Generalitat.

e) El fet d'originar enfrontaments o de prendre-hi part en el servei o en el lloc de treball.

f) L'incompliment de l'obligació de donar compte a la superioritat de qualsevol assumpte que requereixi el seu coneixement.

g) L'incompliment del deure de reserva professional pel que fa als assumptes que coneix per raó de les funcions que li són encomandades.

h) La intervenció en un procediment administratiu quan hi ha motius d'abstenció establerts legalment.

i) L'actuació amb abús de les atribucions en perjudici dels ciutadans sempre que el fet no constitueixi una falta molt greu.

j) El consum de begudes alcohòliques estant de servei o negar-se a les comprovacions tècniques pertinents.

k) La pèrdua de les credencials, o bé per negligència inexcusable, deixar-se-les prendre.

l) La falta d'assistència sense causa justificada.

m) La reincidència en les faltes lleus.

n) La pèrdua d'armes o el fet que els hi siguin substretes per simple negligència.

o) En general, l'incompliment amb negligència greu dels deures i les obligacions derivats de la seva funció.

Article 73

Són faltes lleus:

a) La incorrecció envers els superiors, els companys, els subordinats o els ciutadans.

b) El retard, la negligència, o el descuit en el compliment de les funcions o de les ordres rebudes.

c) La descurança en la presentació personal.

d) La descurança en la conservació dels locals, del material i dels documents del servei, si no causa perjudicis greus.

e) L'incompliment de la jornada de treball sense causa justificada.

f) La sol·licitud o consecució de permuta de destinació o canvi de serveis amb afany de lucre o falsejant les condicions per tramitar-la.

g) La formulació de qualsevol sol·licitud o reclamació prescindint del conducte reglamentari, excepte en cas d'urgència o impossibilitat física.

h) Les faltes repetides de puntualitat dins un mateix mes sense causa justificada.

Article 74

Els membres del cos de mossos d'esquadra que induïssin a d'altres a la realització d'actes o conductes constitutives de falta disciplinària incorreran en la mateixa responsabilitat que aquests.

Igualment incorreran en faltes d'inferior grau els funcionaris que encobrissin les faltes consumades molt greus i greus.

Secció 3

De les sancions

Article 75

75.1 Per faltes molt greus s'imposarà alguna de les sancions següents:

a) Separació del servei.

b) Suspensió de funcions per més d'un any i menys de sis, amb pèrdua de les retribucions corresponents.

75.2 Per les faltes greus s'imposarà, conjuntament o alternativament, alguna de les sancions següents:

a) Suspensió de funcions per més de quinze dies i menys d'un any, amb pèrdua de les retribucions corresponents.

b) La pèrdua d'un a tres graus personals.

c) El trasllat del lloc de treball, amb canvi de destinació, que podrà comportar minoració de retribucions.

75.3 En cas de faltes lleus s'imposarà alguna de les sancions següents:

a) Suspensió de funcions d'un a catorze dies amb pèrdua de les retribucions corresponents.

b) El trasllat de lloc de treball dins la mateixa localitat sense canvi de residència.

c) L'amonestació per escrit.

d) La deducció proporcional de les retribucions, només per faltes de puntualitat i assistència lleus.

75.4 No es poden imposar sancions que consisteixin en la reducció de la durada de les vacances o una altra minoració dels drets de descans del funcionari. La sanció, en cap cas, no pot suposar violació del dret a la dignitat de la persona.

Article 76

Per graduar les sancions, a més d'allò que objectivament hom ha comès o omès, caldrà tenir en compte, d'acord amb el principi de proporcionalitat:

a) La intencionalitat.

b) La pertorbació en els serveis.

c) Els danys produïts a l'Administració o als administrats.

d) La reincidència en les faltes.

e) La participació en la comissió o l'omissió.

f) La transcendència envers la seguretat pública.

Secció 4

Del procediment disciplinari

Article 77

77.1 No es podran imposar sancions, per faltes greus o molt greus, sinó en virtut d'expedient instruït a l'efecte, la

tramitació del qual es regirà pels principis de sumarietat i celeritat, sense que en cap cas pugui haver-hi indefensió.

La sanció per faltes lleus podrà imposar-se sense més tràmits que l'audiència a l'interessat.

77.2 La incoació d'expedients disciplinaris correspon a l'autoritat del Departament de Governació que es determini, així com el nomenament de l'instructor i, si s'escau, del secretari.

77.3 Per a la imposició de sancions per faltes molt greus serà competent el conseller de Governació.

77.4 Quan es tracti de separació del servei d'un funcionari procedent de l'Administració de l'Estat, la resolució es comunicarà, juntament amb l'expedient personal, al Ministeri corresponent per al seu coneixement.

77.5 Per a la imposició de les sancions per faltes greus i lleus seran competents les autoritats del Departament de Governació que es determini.

77.6 La imposició de la sanció d'amonestació, també podrà ser acordada pels superiors que reglamentàriament es determinin.

Article 78

A l'inici o durant la tramitació d'un procediment disciplinari que s'instrueixi als membres del cos de mossos d'esquadra, l'òrgan competent podrà acordar com a mesures preventives la suspensió provisional, el trasllat o l'adscripció a un lloc de treball intern. Aquestes mesures podran comportar la pèrdua provisional de l'uniforme, l'arma i la credencial del funcionari expedientat o sotmès a processament.

La resolució en què s'acordi la imposició o pròrroga de mesures preventives haurà d'ésser motivada.

Article 79

79.1 La suspensió provisional es podrà acordar per un mes, el qual es podrà prorrogar per un altre i així successivament fins a un termini màxim de sis mesos per causa imputable a l'expedientat.

79.2 La suspensió provisional comporta, mentre duri, la pèrdua de les retribucions corresponents al complement específic i a les gratificacions per serveis extraordinaris. El temps de suspensió provisional serà computable als efectes del compliment, en el seu cas, de la sanció de suspensió de funcions.

79.3 El temps de trasllat preventiu del funcionari expedientat no podrà excedir de la durada de l'expedient disciplinari.

Article 80

La suspensió de funcions, ja sigui com a sanció o com a mesura preventiva, comporta la privació temporal de l'exer-

cici de les seves funcions, la retirada de l'arma i credencial reglamentàries, i en el seu cas la prohibició d'ús de l'uniforme, així com l'entrada a les dependències dels mossos d'esquadra sense autorització.

Article 81

81.1 La responsabilitat disciplinària s'extingeix amb el compliment de la sanció, mort, indult, amnistia i per la prescripció de la falta o de la sanció.

81.2.a) Les faltes molt greus prescriuen als sis anys, les greus als dos anys i les lleus als tres mesos.

b) Les sancions imposades per faltes molt greus prescriuen als sis anys, les imposades per faltes greus als dos anys i les imposades per faltes lleus als tres mesos.

c) El còmput del termini de prescripció de les faltes s'inicia des que es comet la falta, i el del termini de prescripció de la sanció començarà a comptar-se a partir del dia següent a aquell en què adquireix fermesa la resolució per la qual s'imposa la mateixa.

81.3 El compliment dels terminis de prescripció establerts anteriorment comporta la cancel·lació de les corresponents anotacions en l'expedient personal.

Disposicions addicionals

Primera

Als efectes de l'establert a l'article 16.2.b), el Departament de Governació aprovarà un Pla d'actuació i desplegament en el qual es concretaran, entre d'altres aspectes, la distribució territorial, la composició, la dotació i la previsió dels períodes d'incorporació progressiva dels efectius d'acord amb el procés de creació del cos de mossos d'esquadra.

L'esmentat Pla serà tramès a la Junta de Seguretat de Catalunya als efectes de coordinació amb la resta de forces i cossos de seguretat que operen a Catalunya.

Segona

1. Com sigui que la Generalitat té competència per a la protecció de persones i béns i per al manteniment de la seguretat ciutadana, són autoritats competents, en matèria de seguretat i per ordenar les actuacions necessàries per al manteniment i restabliment de la seguretat ciutadana, sens perjudici de les competències que atribueix al president de la Generalitat la legislació vigent, el conseller de Governació i els titulars dels òrgans d'aquest Departament, segons les disposicions legals i reglamentàries corresponents.

2. Corresponen a les autoritats competents segons l'aparat anterior, les atribucions següents:

a) Les previstes a la Llei 1/1992, de 21 de febrer, de protecció de la seguretat ciutadana. Respecte de les facultats sancionadores previstes a aqueixa Llei seran competents:

– El Govern de la Generalitat per imposar multes fins a 100 milions de pessetes i qualsevol de les restants sancions per infraccions molt greus, greus o lleus.

– El conseller de Governació per imposar multes fins a 50 milions de pessetes i qualsevol de les restants sancions previstes per infraccions molt greus, greus o lleus.

– Les restants autoritats previstes a l'apartat 1 d'aquesta disposició per imposar multes de fins a 10 milions i qualsevol de les restants sancions previstes per infraccions molt greus, greus o lleus.

b) Les previstes a la Llei 23/1992, de 30 de juliol, de seguretat privada. Respecte de les facultats sancionadores previstes a aqueixa Llei, seran competents:

– El conseller de Governació, pel que fa a les faltes molt greus.

– El director general de Seguretat Ciutadana, pel que fa a les faltes greus i lleus.

c) Les restants que els hi atribueixi la legislació vigent, amb les correspondències següents: les atribucions del ministre de l'Interior i dels secretaris d'estat correspondran al conseller de Governació i les dels directors generals, delegats del Govern i governadors civils, correspondran al director general de Seguretat Ciutadana.

3. Les atribucions del conseller de Governació i del director general de Seguretat Ciutadana es podran desconcentrar en altres òrgans del Departament.

4. Totes les autoritats i funcionaris públics, en l'àmbit de les seves competències, hauran de col·laborar amb les autoritats a què fan referència els apartats anteriors i prestar l'auxili que sigui possible i adequat per a la consecució de les finalitats previstes a l'article 3 de la present Llei.

5. En els supòsits en què les autoritats autonòmiques i els membres del cos de mossos d'esquadra hagin de sol·licitar dels particulars la seva ajuda i col·laboració, s'estarà al què disposa l'article 5.2 de la Llei 1/1992, de 21 de febrer, de protecció de la seguretat ciutadana.

Tercera

En el seu cas, les funcions del cos de mossos d'esquadra es podran exercir per funcionaris transferits per l'Administració de l'Estat que s'integrin en l'esmentat cos.

Disposicions transitòries

Primera

Els membres del cos de mossos d'esquadra que estiguin ocupant llocs de treball de les categories de sergent i sergent major a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, tindran dret a reserva de plaça, durant un termini de 5 anys, en el grup im-

mediatament superior en el moment que s'acrediti la titulació requerida per aquest grup i superin o hagin superat el corresponent curs selectiu impartit per l'Escola de Policia de Catalunya.

Segona

Els expedients disciplinaris en tràmit a l'entrada en vigor d'aquesta Llei es regularan per les disposicions anteriors, llevat que les d'aquesta norma siguin més beneficioses.

Tercera

Els membres del cos de mossos d'esquadra queden integrats en les corresponents escales i categories establertes a l'article 18 d'aquesta Llei, segons les correspondències següents:

Mossos	Mosso
Caporal	Caporal
Sergent	Sergent
Sergent Major	Sots-inspector
Sots-Inspector	Intendent
Inspector	Comissari

Quarta

A efectes del règim de previsió dels mossos d'esquadra provinents d'altres administracions continuaran amb el sistema de Seguretat Social o de previsió que tinguessin originàriament, llevat del supòsit en què a partir de l'entrada en vigor de la present Llei ingressin en una categoria del cos de mossos d'esquadra superior a la que ostentaven en el moment del traspàs.

Disposició derogatòria

Queden derogades totes les disposicions legals o reglamentàries en allò que s'oposin o contradiguin la present Llei.

Disposicions finals

1. Es faculta el Govern de la Generalitat i, en el seu cas, el conseller de Governació, per al desplegament reglamentari d'aquesta Llei.

2. Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la seva publicació al DOGC.

ANTECEDENTS DEL PROJECTE

- Memòria.
- Informes jurídics.
- Estudi econòmic en termes cost-benefici.

N. de la R.: Els antecedents del Projecte de llei poden ésser consultats a l'Arxiu del Parlament.

3. TRAMITACIONS EN CURS

3.10. Projectes i propostes de resolució

3.10.35. Proposicions no de llei i altres propostes de resolució**PROPOSICIÓ NO DE LLEI SOBRE L'ELIMINACIÓ DE LES EXPRESSIONS QUE REPRESENTIN QUALSEVOL DISCRIMINACIÓ PER RAÓ DE SEXE, EN EL DICCIONARI OFICIAL DE LA LLENGUA CATALANA**

PRESENTADA PER LA DIPUTADA SRA. ROSA MARTÍ I CONILL, JUNTAMENT AMB ALTRES
SIS DIPUTATS DEL GRUP SOCIALISTA AL PARLAMENT DE CATALUNYA

(Reg. 15148 / Admissió a tràmit: Mesa de l'11.01.94)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Rosa Martí i Conill, Antoni Dalmau i Ribalta, Rosa Barrenys i Martorell, Maite Utgés i Nogués, Rosa Vandellós i Lleixà, Manuela de Madre i Ortega i Dolors Torrent i Rius, Diputat i Diputades del Grup Socialista, fent ús d'allò que es preveu als articles 134 i 135 del Reglament de la Cambra, presenten per a la seva tramitació davant el Ple, la següent Proposició no de Llei.

Els canvis d'actituds d'un col·lectiu per les raons que sigui es tradueixen gairebé sempre en el llenguatge que s'utilitza. Així, doncs, si en el moment actual s'accepta com a principi la no discriminació per raó de sexe, cal que el llenguatge també reculli aquesta no discriminació.

Tothom accepta que el llenguatge és un reflex de la societat que l'utilitza, però també sabem que l'evolució de la llengua va més lenta que els canvis socials, ja que l'estructura mental i lingüística la frenen, la llengua, per tant, arrossega molta inèrcia. No podem esperar que el llenguatge precedeixi i forci l'evolució de les mentalitats, però sí que podem i hem d'influir en les institucions i els mitjans de comunicació perquè vagi canviant.

L'acció sobre aquests canvis en la llengua no és espontània; és sempre una opció ideològica.

El llenguatge ha de perdre inèrcia i ha d'accelerar els canvis que ja s'han produït a la societat. Per això, si s'adverteixen expressions o paraules sexistes, es pot interpretar com un índex que la societat que fa ús d'aquest llenguatge és una societat que afavoreix la discriminació.

El Govern de la Generalitat ha de vetllar per evitar que el català reproduïxi els vells esquemes en què la dona queda fora de consideració com a ciutadana de ple dret.

S'han publicat opuscles i recomanacions per a evitar que la llengua catalana faci discriminació per raó de sexe. Però en aquests moments en què l'Institut d'Estudis Catalans està procedint a la redacció del diccionari oficial de la llengua catalana, caldria que tingués cura molt especialment d'evitar la reproducció de vells esquemes que ens condueixen a un llenguatge discriminatiu.

És per tots aquests motius que el Diputat i Diputades sotsignats presenten la següent:

PROPOSICIÓ NO DE LLEI

El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a sol·licitar a l'Institut d'Estudis Catalans que en l'elaboració

dels continguts del diccionari oficial de la llengua catalana s'eliminïn totes les expressions que representin qualsevol discriminació per raó de sexe.

Palau del Parlament, 20 de desembre de 1993

Rosa Martí i Conill, Antoni Dalmau i Ribalta, Rosa Barenys i Martorell, Maite Utgés i Nogués, Rosa Vandellós i Lleixà, Manuela de Madre i Ortega i Dolors Torrents i Rius

PROPOSICIÓ NO DE LLEI PER LA QUAL S'INSTA LA SINDICATURA DE COMPTES A ELABORAR UN INFORME SOBRE L'ACTIVITAT ECONÒMICO-FINANCERA DE REGS DE CATALUNYA, SA, EN RELACIÓ AMB LA SEVA PARTICIPACIÓ EN OBRES DE MILLORA DELS REGS

PRESENTADA PEL DIPUTAT SR. MIQUEL PUEYO, JUNTAMENT AMB ALTRES QUATRE DIPUTATS DEL GRUP PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA
(Reg. 15158 / Admissió a tràmit: Mesa de l'11.01.94)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Miquel Pueyo i París, Ernest Benach i Pascual, Joan Puigcercós i Boixassa, Josep-Lluís Carod-Rovira i Àngel Colom, Diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'acord amb el que preveuen els articles 134 i 135 del reglament de la Cambra presenten la següent Proposició no de Llei sobre la participació de Regs de Catalunya SA en obres de millora dels regs del canal d'Urgell a la demarcació de Torregrossa, a la comarca del Segrià.

Exposició de motius

L'any 1991, la Junta General de la Collectivitat de Regants de Torregrossa, a la comarca del Segrià, va acordar d'impulsar la construcció d'un embassament al Ramal 16 i un altre a la Serra, així com l'ampliació del que ja hi havia esmentat Ramal 16. En diverses sessions, celebrades durant l'any 1991 i 1992, es prengueren nous acords que es van permetre al Síndic de la Collectivitat de Regants de realitzar gestions amb Regs de Catalunya, sol·licitar crèdits i adquirir finques.

Diversos factors, però, com la interposició d'un recurs davant la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, la negativa

de més d'un centenar de regants a satisfer els rebuts corresponents a la primera fase de l'obra i la interposició d'iniciatives jurídiques i notariales fan pensar que poden haver-se produït irregularitats jurídiques i econòmiques que caldria investigar i confirmar o desmentir de manera fefaent.

Fins i tot, hom podria plantejar-se si les obres eren realment necessàries per garantir el reg diürn, quan es considera que un cop acabada la construcció de l'embassament de Rialb, podran subsanar-se els actuals problemes de disponibilitat d'aigua del Canal d'Urgell.

És atenent a les circumstàncies exposades i a l'empara dels articles 2, 5 i 6 de la Llei de la Sindicatura de Comptes que els Diputats sotasignants presentem la següent

PROPOSICIÓ NO DE LLEI

El Parlament de Catalunya insta la Sindicatura de Comptes a emetre un informe sobre l'activitat econòmico-financera de Regs de Catalunya SA en relació a la seva participació en obres de millora dels regs.

Palau del Parlament, 21 de desembre de 1993

Miquel Pueyo i París, Ernest Benach i Pascual, Joan Puigcercós i Boixassa, Josep-Lluís Carod-Rovira i Àngel Colom

**PROPOSICIÓ NO DE LLEI SOBRE LA CREACIÓ D'UNA COMISSIÓ DE SEGUIMENT
DELS PROJECTES D'OBRES EN ELS CENTRES ESCOLARS NO UNIVERSITARIS
DE TITULARITAT DEL DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT**

PRESENTADA PEL DIPUTAT SR. JOSEP M. REGUANT, DEL GRUP MIXT
(Reg. 15349 / Admissió a tràmit: Mesa de l'11.01.94)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Josep M. Reguant i Gili, Diputat del Grup Parlamentari Mixt, d'acord amb el que preveu l'article 134 del Reglament del Parlament, presenta la següent Proposició no de llei sobre creació d'una comissió de seguiment de projectes d'obres de centres escolars no universitaris de titularitat del Departament d'Ensenyament.

Exposició de motius

La construcció de nous centres escolars no universitaris, la remodelació dels que estan en funcionament així com la fusió i reconversió d'aquests són elements que formen part del futur mapa escolar de Catalunya. Aquestes adaptacions han de permetre assolir els objectius generals plantejats en la Logse.

«L'espai escolar és una variable molt important en l'establiment d'una metodologia didàctica» (Disseny curricular d'ensenyament primari, Direcció General d'Innovació i Ordenació educativa, 1990). «Cal, doncs, a l'hora d'establir l'organització de l'espai de cada classe i de l'escola en general, tenir present els objectius que es pretén i quina distribució espacial afavoreix més la línia metodològica que s'ha triat» (Op. cit, pàg. 18).

En definitiva, els espais escolars, a més de permetre una correcta aplicació del currículum, han de reunir una sèrie de condicions que garanteixin una atenció diversificada dels alumnes —espais modificables per acollir grups de nombre divers—, la supressió de barreres arquitectòniques d'alumnes amb necessitats educatives especials, i un llarg etcètera (espais específics: biblioteca, laboratoris, gimnàs, situats a prop dels que es faran servir més; espais comuns i polivalents).

D'altra banda, el nostre sistema educatiu que s'estructura a partir dels principis establerts en l'article 27 de la Constitució, s'inspira en una concepció participativa de l'activitat escolar, la qual garanteix a la comunitat educativa el control i la gestió dels centres sostinguts amb fons públic. Aquesta concepció participativa del sistema educatiu indica la LO-DE —preàmbul— que: «amplia, a més, la llibertat d'ensenyament, ja que perllonga l'acte de triar centre en el procés actiu de donar vida a un autèntic projecte educatiu i assegurar-ne la permanència». Així doncs, projecte educatiu i par-

ticipació són elements claus de la dinàmica general del centre i de la seva permanència.

Tornant al tema que ens ocupa, casos com el de la fusió dels Col·legis Públics Gors i Turó de Guiera de Cerdanyola del Vallès fan trontollar els respectius projectes educatius. Altres exemples, com l'aula unitària de Llorona —que actualment està situada en una caravana, tema que es planteja ja fa dos anys—, la vaga convocada els dies 10 i 11 de gener per l'APA del Col·legi Públic de Portbou respecte els incompliments dels compromisos del Departament sobre la remodelació de l'escola, el retard de més d'un any de l'oferta pública d'adjudicació d'obres per substituir les sis aules amb bigues aluminoses del Col·legi Públic Malagrida d'Olot, l'incompliment de remodelació de l'edifici d'educació infantil del Col·legi Públic Ruíz Giménez de Palamós, denunciat pel Consell Escolar de Centre de l'esmentada escola, fan palesa la feblesa en què es troba la comunitat educativa davant de poder desenvolupar amb garanties els seus projectes educatius, i demostren que el principi participatiu de l'ensenyament, si més no en l'apartat d'obres als centres escolars, no es practica.

És per aquestes raons que el Grup Mixt formula la següent

PROPOSICIÓ NO DE LLEI

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

1. Crear, en els centres afectats per obres de remodelació, fusió i/o construcció de nous espais, una Comissió de Seguiment del projecte d'obres de caràcter consultiu, integrada pels diferents sectors de la comunitat educativa afectada, per intervenir des de l'avantprojecte fins a la realització de les obres, per tal que aporti els criteris escaients a la correcta aplicació dels respectius projectes educatius.

2. En els centres de nova construcció, la Comissió serà formada per representants de la comunitat educativa que formin part del Consell Escolar municipal, en el cas que aquest estigui constituït.

3. Atorgar a aquestes comissions les funcions necessàries per tal de garantir el compliment de les seves atribucions.

Palau del Parlament, 11 de gener de 1994

Josep M. Reguant i Gili

3. TRAMITACIONS EN CURS

3.20. Interpel·lacions

TRASLLAT AL PERÍODE DE SESSIONS SEGÜENT

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 11 de gener de 1994, vistes les sol·licituds presentades, d'acord amb l'article 128.6 del Reglament del Parlament, ha acordat que les interpel·lacions relacionades a continuació siguin traslladades al període de sessions següent.

Palau del Parlament, 11 de gener de 1994

Joaquim Xicoy i Bassegoda
President del Parlament de Catalunya

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les colònies tèxtils de Catalunya (Reg. 12528; BOPC, 144, 8832); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 15340).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 20/1985 de prevenció i assistència en matèria de substàncies que generen dependència (Reg. 12712; BOPC, 147, 8985); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada per la diputada Sra. Maite Utgés, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15247).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de joventut (Reg. 12755; BOPC, 147, 8985); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pels diputats Srs. Xavier Soto i Antoni Dalmau i Ribalta, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15277).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la inspecció tècnica de vehicles (Reg. 12759; BOPC, 150, 9422); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pel Grup Parlamentari Popular (Reg. 15315).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge (Reg. 12979; BOPC, 150, 9423); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pel diputat Sr. Joan Oliart, juntament amb altres cinc diputats del G. Socialista al Parlament (Reg. 15248).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el treball penitenciari (Reg. 12981; BOPC, 150, 9424); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pel diputat Sr. Joan Oliart, juntament amb altres cinc diputats del G. Socialista al Parlament (Reg. 15249).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults (Reg. 13157; BOPC, 153, 9613); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 15340).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya (Reg. 13195; BOPC, 153, 9613); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 15340).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació dels Fons Comunitaris Europeus a Catalunya (Reg. 13222; BOPC, 153, 9613); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 15165).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els bombers (Reg. 13281; BOPC, 153, 9614); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 15340).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre protecció civil (Reg. 13289; BOPC, 153, 9614); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pels diputats Srs. Ramon Vilalta i Xavier Guitart i Domènech, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15250).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Resolució 193/III sobre els drets de la infància (Reg. 13325; BOPC, 155, 9780); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada per la diputada Sra. Rosa Barenys i pel diputat Sr. Joan M. Abelló, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15251).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment del Programa d'obres hidràuliques (Reg. 13326; BOPC, 155, 9780); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pel diputat Sr. Manel Nadal i per la diputada Sra. Rosa Martí i Conill, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15252).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats catalanes (Reg. 13403; BOPC, 155, 9781); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pels diputats Srs. Xavier Soto i Magí Cadevall, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15253).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ordenació dels serveis de salut pública de Catalunya (Reg. 13589; BOPC, 158, 9917); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada per la diputada Sra. Maite Utgés i pel diputat Sr. Daniel Font, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15254).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de foment de regadius (Reg. 13926; BOPC, 165, 10580); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pel diputat Sr. Ramon Vilalta, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15255).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la integració de les persones amb disminució i sobre el desenvolupament del Pla interdepartamental d'integració laboral de les persones amb disminució (Reg. 14123; BOPC, 168, 10704); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada per la diputada Sra. Rosa Barenys i pel diputat Sr. Xavier Soto, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15256).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la higiene alimentària (Reg. 14215; BOPC, 168, 10705); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada per la diputada Sra. Maite Utgés, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 15257).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la xarxa ferroviària a Catalunya (Reg. 14597; BOPC, 179, 11365); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pel Grup Parlamentari Popular (Reg. 15315).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ordenació del litoral a Catalunya (Reg. 14795; BOPC, 182, 11868); sol·licitud de trasllat al període de sessions següent presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 15340).

INTERPEL·LACIÓ AL CONSELL EXECUTIU SOBRE LA FORMACIÓ OCUPACIONAL

PRESENTADA PEL DIPUTAT SR. JOAN SAURA,
DEL GRUP PARLAMENTARI D'INICIATIVA PER CATALUNYA
(Reg. 15320 / Admissió a tràmit: Mesa de l'11.01.94)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Joan Saura i Laporta, diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, d'acord amb allò que preveu l'article 128 del Reglament de la Cambra, presenta la següent interpel·lació al Consell Executiu.

INTERPEL·LACIÓ

Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre la formació ocupacional?

Palau del Parlament, 5 de gener de 1994

Joan Saura i Laporta
Diputat

INTERPELLACIÓ AL CONSELL EXECUTIU SOBRE ELS RESIDUS INDUSTRIALS

PRESENTADA PEL DIPUTAT SR. JOAN SAURA,
DEL GRUP PARLAMENTARI D'INICIATIVA PER CATALUNYA
(Reg. 15321 / Admissió a tràmit: Mesa de l'11.01.94)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Joan Saura i Laporta, diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, d'acord amb allò que preveu l'article 128 del Reglament de la Cambra, presenta la següent interpellació al Consell Executiu.

INTERPELLACIÓ

Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre els residus industrials?

Palau del Parlament, 5 de gener de 1994

Joan Saura i Laporta
Diputat

4. INFORMACIÓ

4.40. Acords, resolucions i comunicacions
dels òrgans de la cambra**NORMA SUPLETÒRIA DELS ARTICLES
87 I 88 DEL REGLAMENT
DEL PARLAMENT****MESA DEL PARLAMENT**

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 11 de gener de 1994, d'acord amb l'article 26.1.1^r del Reglament, ha aprovat la següent

**NORMA SUPLETÒRIA DELS ARTICLES
87 I 88 DEL REGLAMENT DEL
PARLAMENT**

1. Si, un cop declarada la urgència d'una tramitació, el procediment no es porta a terme en els terminis establerts pel Reglament, la Mesa, d'ofici o a instància dels legitimats per a sol·licitar la tramitació d'urgència, ha de declarar la caducitat de la urgència acordada i la tramitació ha de continuar pel procediment ordinari.

2. Els qui hagin sol·licitat una tramitació d'urgència caducada no poden sol·licitar-la novament en el mateix procediment.

Aquesta norma entra en vigor l'1 de febrer de 1994.

Palau del Parlament, 11 de gener de 1994

La secretària primera
Flora Sanabra i Villarroya

El president del Parlament
Joaquim Xicoy i Bassegoda

4.50. Compliment de resolucions i de mocions**CONTROL DEL COMPLIMENT DE LA
RESOLUCIÓ 14/IV DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA, SOBRE LA
NOMENCLATURA DE LES CARRETERES
DE LA DEMARCACIÓ DE GIRONA**

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA
RESOLUCIÓ, PRESENTAT PEL CONSELLER
DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES
(Reg. 15154 / Tramesa a la CPT: Mesa de l'11.01.94)

AL PRESIDENT DEL PARLAMENT

En compliment de la Resolució 14/IV del Parlament de Catalunya, sobre la nomenclatura de les carreteres de la demarcació de Girona (BOPC núm. 21, del 22 de juny de 1992), em plau d'adjuntar-vos les cartes que he dirigit a l'Excm. Sr. Josep Borrell, Ministro de Obras Públicas, Transportes y Medio Ambiente, de les quals, fins al dia d'avui, no he rebut resposta.

Barcelona, 23 de desembre de 1993

Josep M. Cullell

Excmo. Sr. D. Josep Borrell
Ministro de Obras Públicas y Transportes
Nuevos ministerios
Madrid

Benvolgut Ministre i amic,

Per tal de donar compliment al manament del Parlament de Catalunya, en funció de la Resolució 14, de la qual us n'adjunto còpia, i relativa a la catalanitat dels indicadors existents en carreteres de la xarxa RIGE a Catalunya, et demano el teu suport perquè els serveis de carreteres que depenen d'aqueix Ministerio procedeixin a corregir, mitjançant els topònims catalans correctes, aquells senyals que encara no s'han adaptat a la toponímia aprovada reglamentàriament.

T'agrairia que, a efectes de poder donar-ne compte al Parlament, m'indiquessis la decisió que prenguis al respecte i les gestions complementàries que, si ho creieu oportú, calgui que realitzem des d'aquest Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Rep una cordial salutació,

Barcelona, 24 de maig de 1993

Josep M. Cullell

Excmo. Sr. D. Josep Borrell
Ministro de Obras Públicas y Transportes
y Medio Ambiente
Nuevos ministerios
Madrid

Benvolgut Ministre i amic,

Tal i com et vaig fer avinent el propassat dia 24 de maig, el Parlament de Catalunya, a proposta del Grup Socialista, ha instat el Consell Executiu perquè faci les gestions oportunes davant el Ministerio que dirigeixes a fi d'aconseguir que la retolació de les carreteres de les comarques gironines es faci respectant les formes catalanes de la toponímia que, com sabeu, són les úniques oficials.

Atès que, des d'aquest Departament hem dut a terme un seguit d'actuacions adreçades a normalitzar progressivament tota la senyalització de les vies de la nostra competència i que hem donat suport tècnic a les actuacions que, amb aquesta finalitat, han iniciat altres administracions competents com ajuntaments o consells comarcals, vull oferir-vos la possibilitat de col·laborar amb els vostres serveis de carreteres a Catalunya a fi que un element de tant d'impacte públic com la senyalització compleixi estrictament el que estableix la Llei de normalització lingüística. Per això, us demano que designeu les persones adequades per tirar endavant la normalització dels rètols d'una manera efectiva i ràpida i que ens ho comuniqueu al més aviat possible per posar-nos-hi en contacte.

Espero que aquesta oferta de col·laboració fructificarà i ajudarà a netejar d'incorreccions un element tan propi de la gent com els noms dels seus pobles i de les seves ciutats.

Ben cordialment,

Barcelona, 19 d'octubre de 1993

Josep M. Culler

**CONTROL DEL COMPLIMENT DE LA
RESOLUCIÓ 62/IV DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA, SOBRE LA DIFUSIÓ
DEL CODI DE CONDUCTA ENVERS
L'ASSETJAMENT SEXUAL ELABORAT
PEL PARLAMENT EUROPEU I EL
CONSELL DE MINISTRES D'EUROPA**

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA
RESOLUCIÓ, PRESENTAT PEL CONSELLER
DE TREBALL

(Reg. 15279 / Tramesa a la CPS: Mesa de l'11.01.94)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Per tal de donar compliment a la Resolució 62/IV del Parlament de Catalunya sobre la difusió del Codi de Conducta envers l'assetjament sexual, elaborat pel Parlament Europeu i el Consell de Ministres d'Europa, em correspon d'informar a la Comissió de Política Social en els termes següents:

Per part dels Departaments de Presidència i de Treball, a través de l'Institut Català de la Dona, s'ha procedit a l'edició del text català del Codi europeu de conducta sobre les mesures per combatre l'assetjament sexual. És prevista la distribució del Codi a partir del proper dia 15 de gener; tot abastant, d'acord amb la Resolució 62/IV del Parlament de Catalunya, empreses, organitzacions empresarials i sindicals, associacions de dones i entitats diverses.

Al mateix temps s'ha procedit a donar coneixement formal al Consell de Treball de Catalunya de la dita Resolució parlamentària i del Codi europeu de referència. La Comissió Permanent del Consell ha debatut, en diverses sessions, mesures de suport a la difusió i a l'aplicació del Codi.

Finalment hem d'assenyalar que el Departament de Treball ha inclòs al text del Codi europeu en l'edició del número 17, de l'any en curs, de la revista «Món Laboral». Juntament amb el text esmentat es publica la Declaració del Consell de Ministres d'Europa i la Recomanació de la Comissió de les Comunitats Europees sobre la protecció de la dignitat de la dona i de l'home en el treball.

Barcelona, 29 de desembre de 1993

Ignasi Farreres i Bochaca
Conseller de Treball

CONTROL DEL COMPLIMENT DE LA MOCIÓ 26/IV DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, SOBRE L'ASSETJAMENT SEXUAL EN EL MÓN DEL TREBALL

INFORME RELATIU AL COMPLIMENT DE LA
MOCIÓ, PRESENTAT PEL CONSELLER DE TREBALL
(Reg. 15278 / Tramesa a la CPS: Mesa de l'11.01.94)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Per tal de donar compliment a la Moció 26/IV del Parlament de Catalunya sobre l'assetjament sexual en el món del treball, em correspon d'informar a la Comissió de Política Social en els termes següents:

1. En compliment del punt 1 de la Moció, s'ha continuat la realització d'actuacions per tal de sensibilitzar el conjunt de la població sobre l'existència de l'assetjament sexual i reduir el seu nivell d'incidència. Aquestes actuacions, a càrrec dels Departaments de Presidència i de Treball, i de l'Institut Català de la Dona, s'emmarquen actualment en la difusió del codi europeu de conducta per comabre el dit assetjament, tal com es detalla en l'informe que, amb aquesta mateixa data, s'ha tramès al Parlament per donar compliment a la Resolució 62/IV.

2. En compliment del punt 2 de la Moció, s'ha iniciat els tràmits per elaborar l'estudi sobre la incidència de l'assetjament sexual en el món del treball a Catalunya; la realització del qual es considera una actuació prioritària per al proper exercici.

Barcelona, 29 de desembre de 1993

Ignasi Farreres i Bochaca
Conseller de Treball

4.55. Activitat parlamentària

4.55.05. Reunions tingudes i qüestions tractades

11 de gener de 1994

Mesa del Parlament

Sessió núm. 114 [16.40 - 18.10]

12 de gener de 1994

Comissió de Política Social

Reunió de la Ponència per a elaborar l'Informe sobre el Projecte de llei d'administració institucional, de descentralització, de desconcentració i de coordinació del Sistema Català de Serveis Socials.

4.55.10. Relació de documents entrats a la cambra

Reg. ent. núm.	Data	Concepte
15283	03-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Josep Regàs Maymí.
15284	03-01	Resposta a la pregunta nr. 14338. Presentació: Consell Executiu.
15285	03-01	Resposta a la pregunta nr. 14337. Presentació: Consell Executiu.
15286	03-01	Resposta a la pregunta nr. 14170. Presentació: Consell Executiu.
15287	03-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Miquel-Angel Peña i Roman.
15288	03-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Maria José Rueda Miralles.
15289	03-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Maria Teresa Rueda Miralles.
15291	03-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre els alumnes que han participat en cursos de formació subvencionats amb càrrec a les partides 470.01 i 472.01 de la Direcció General d'Ocupació del Departament de Treball durant els anys 1991, 1992 i 1993. Formulació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.
15292	03-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre els motius i els objectius dels cursos de formació ocupacional subvencionats amb les partides 470.01 i 472.01 de la Direcció General d'Ocupació durant els anys 1991, 1992 i 1993. Formulació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.
15293	03-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre el percentatge de la partida 470.01, «Programes de formació en col·laboració amb el Fons Social Europeu i altres entitats», dedicat a reciclar treballadors de les empreses subvencionades i en situació d'atur. Formulació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.
15294	03-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre els centres d'ensenyament privats, concertats amb el Departament d'Ensenyament, que han rebut subvencions de la Direcció General d'Ocupació durant els anys 1991, 1992 i 1993. Formulació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.
15295	03-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre la destinació de les subvencions concedides per la Direcció General d'Ocupació a les empreses que tenen relació contractual amb la Generalitat durant els anys 1991, 1992 i 1993. Formulació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.
15296	03-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre les condicions sanitàries de les indústries càrnies i els escorxadors que han rebut subvencions de la Direcció General d'Ocupació per a fer cursos de formació ocupacional durant els anys 1991, 1992 i 1993. Formulació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.
15297	03-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre la situació legal i fiscal de les empreses que han rebut subvencions de la Direcció General d'Ocupació per fer tasques de formació ocupacional

		durant els anys 1991, 1992 i 1993. Formulació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.			collegi públic de Portbou (Alt Empordà). Formulació: Josep M. Reguant i Gili, del Grup Mixt.
15298	03-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre les empreses en situació de reducció de plantilla o de regulació de jornada laboral que han rebut subvencions de la Direcció General d'Ocupació per a fer cursos de formació ocupacional durant els anys 1991, 1992 i 1993. Formulació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.	15331	05-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre els terminis previstos per a obrir una aula prefabricada per a escolaritzar els infants de Llorona (Alt Empordà). Formulació: Josep M. Reguant i Gili, del Grup Mixt.
15299	03-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre els requisits d'infraestructura exigits per a fer cursos de formació ocupacional durant els anys 1991, 1992 i 1993. Formulació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.	15332	05-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre el retard de les obres de construcció del nou pavelló del col·legi públic Malagrida, d'Olot (Garrotxa). Formulació: Josep M. Reguant i Gili, del Grup Mixt.
15300	03-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre la destinació de la partida 578.01, «Programes experimentals», de la Direcció General d'Ocupació, dels pressupostos del Departament de Treball per als anys 1991, 1992 i 1993. Formulació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.	15333	07-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Sergi Miralles i Nicolás.
15312	03-01	Escrit. Presentació: Ramon Comorera i Tramuns.	15334	07-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: David Gómez i Forns.
15313	03-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Eugeni Bruguera i Ferrés.	15335	07-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Julià Perpiñan Perpiñan.
15314	03-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre les repercussions d'un parc de proveïdors a la Zona Franca, de Barcelona, en la desindustrialització d'una part de Catalunya. Formulació: Antoni Farrés i Sabater, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya.	15336	10-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Esteve Sabater i Làzaro.
15315	03-01	Sol·licitud de trasllat al període de sessions següent de les interpellacions al Consell Executiu amb núm. de registre 12759 i 14597. Presentació: G. P. Popular.	15337	10-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Ricard Forné i Caudet.
15316	03-01	Escrit. Presentació: David Piqué i Batallé, Coordinador act.policials Direcció Gral. Seg.Ciutadana.	15338	10-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en el concurs-oposició per a proveir una plaça d'uixer/a del Parlament de Catalunya. Presentació: José Rodríguez Espin.
15317	04-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Josep Lluís Mallo i García.	15339	10-01	Resposta a la pregunta nr. 13404. Presentació: M. Eugènia Cuenca i Valero, Consellera de Governació Departament de Governació.
15318	04-01	Resposta a la pregunta nr. 14681, 14682, 14683 i 15036. Presentació: Conseller de Benestar Social.	15340	10-01	Sol·licitud de trasllat al període de sessions següent de les interpellacions al Consell Executiu amb núm. de registre 12528, 13157, 13195, 13281 i 14795. Presentació: G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.
15319	04-01	Resposta a la pregunta nr. 13766 (annex a la resposta nr. 14628). Presentació: Conseller de Benestar Social.	15341	11-01	Sol·licitud de Sala per a reunions per al dia 12 de gener de 1994, a les 12 h, (sala 2). Presentació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.
15320	04-01	Interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional. Presentació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.	15342	11-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Joan Gallach Pi.
15321	04-01	Interpellació al Consell Executiu sobre els residus industrials. Presentació: G. P. d'Iniciativa per Catalunya.	15343	11-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Carles Sartó Fortea.
15322	04-01	Projecte de llei de la Policia Autònoma de Catalunya.	15344	11-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Montserrat Serramià i Morer.
15323	05-01	Resposta a la pregunta nr. 14334. Presentació: Conseller de Medi Ambient.	15345	11-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Xavier Ibañez Coy.
15324	05-01	Resposta a la pregunta nr. 14359. Presentació: Conseller d'Ensenyament.	15346	11-01	Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Alexandre Creus González.
15325	05-01	Resposta a la pregunta nr. 14357. Presentació: Conseller d'Ensenyament.	15348	11-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre. Formulació: Josep M. Reguant i Gili, del Grup Mixt.
15326	05-01	Resposta a la pregunta nr. 14478. Presentació: Conseller d'Ensenyament.	15349	11-01	Proposició no de llei sobre la creació d'una comissió de seguiment dels projectes d'obres en els centres escolars no universitaris de titularitat del Departament d'Ensenyament. Presentació: Josep M. Reguant i Gili, del Grup Mixt.
15327	05-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre la relació que hi ha entre el nombre de mossos que vigilen la presó de la Trinitat, de Barcelona, i la fugida de quatre reclusos el dia 3 de gener de 1994. Formulació: G. P. Popular.			
15328	05-01	Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de seguretat de les línies d'alta tensió. Presentació: Alfred Pérez de Tudela i Molina, del G. Socialista al Parlament de Catalunya, amb un altre diputat.			
15329	05-01	Resposta a la pregunta nr. 14219. Presentació: Conseller d'Ensenyament.			
15330	05-01	Pregunta al Consell Executiu, a respondre per escrit, sobre els terminis previstos per a la reconstrucció del			

- 15350 11-01 Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Gemma Reynés i Mata.
- 15351 11-01 Instància de sol·licitud per a prendre part en l'oposició convocada per a proveir una plaça d'uixer/era del Parlament de Catalunya. Presentació: Angel Lafoz Torres.
- 15352 11-01 Tramesa de la informació sol·licitada al Consell Executiu en l'escript amb núm. de registre. Presentació: Conseller de Benestar Social.
- 15353 11-01 Resposta a la pregunta nr. Presentació: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

4.60. Règim interior

RECONeixEMENT D'ANTIGUITAT A UN FUNCIONARI DEL PARLAMENT

OFICIALIA MAJOR

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 11 de gener de 1994, d'acord amb l'article 43.1 dels Estatuts del règim i el govern interiors, ha acordat de reconèixer al senyor Enric Tudó i Rialp tres triennis de nivell 5 bis, de serveis prestats al Parlament, amb efectes econòmics des del dia 1 de gener de 1994.

Palau del Parlament, 11 de gener de 1994

Ismael E. Pitarch
Oficial major

4.70. Comunicacions del president de la Generalitat i del Govern

ENCÀRREC DEL DESPATX DEL CONSELLER DE TREBALL AL CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Reg. 15218)

AL PRESIDENT DEL PARLAMENT

Molt Honorable senyor Joaquim Xicoy i Bassegoda
President del Parlament de Catalunya

Molt Honorable President,

De conformitat amb el que estableix l'article 63.d) de la Llei 3/1982, de 25 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat, em plau donar-vos compte que durant l'absència del conseller de Treball, senyor Ignasi Farreres i Bochaca, des del dia 3 fins al dia 7 de gener de 1994, ambdós inclosos, s'encarregarà del despatx del seu Departament el conseller d'Indústria i Energia, senyor Antoni Subirà i Claus.

Ben cordialment,

Barcelona, 20 de desembre de 1993

Jordi Pujol

DECRET 311/1993, DE 20 DE DESEMBRE,
D'ENCÀRREC DEL DESPATX DEL CONSELLER
DE TREBALL, SENYOR IGNASI FARRERES
I BOCHACA, AL CONSELLER D'INDÚSTRIA
I ENERGIA, SENYOR ANTONI SUBIRÀ
I CLAU, DES DEL DIA 3 DE GENER
DE 1994 FINS AL DIA 7 DE GENER DE 1994

Vist que el conseller de Treball ha d'absentar-se de Catalunya des del dia 3 de gener de 1994 fins al dia 7 de gener de 1994, ambdós inclosos, cal encarregar el despatx del seu Departament a un altre conseller.

Atès el que estableix l'article 63.d) de la Llei 3/1982, de 25 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat,

DECRETO:

Article Únic

Durant l'absència del conseller de Treball, senyor Ignasi Farreres i Bochaca, des del dia 3 de gener de 1994 fins dia 7 de gener de 1994, ambdós inclosos, s'encarregarà del des-

patx del seu Departament el conseller d'Indústria i Energia, senyor Antoni Subirà i Claus.

Barcelona, 20 de desembre de 1993

Jordi Pujol
President de la Generalitat de Catalunya

**ENCÀRREC DEL DESPATX DEL
CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT
SOCIAL AL CONSELLER DE POLÍTICA
TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES**
(Reg. 15219)

AL PRESIDENT DEL PARLAMENT

Molt Honorable senyor Joaquim Xicoy i Bassegoda
President del Parlament de Catalunya

Molt Honorable President,

De conformitat amb el que estableix l'article 63.d) de la Llei 3/1982, de 25 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat, em plau donar-vos compte que durant l'absència del conseller de Sanitat i Seguretat Social, senyor Xavier Trias i Vidal de Llobatera, des del dia 27 de desembre de 1993 fins al dia 4 de gener de 1994, ambdós inclosos, s'encarregarà del despatx del seu Departament el conseller de Política Territorial i Obres Públiques senyor Josep M. Culléll i Nadal.

Ben cordialment,

Barcelona, 21 de desembre de 1993

Jordi Pujol

DECRET 308/1993, DE 21 DE DESEMBRE,
PEL QUAL S'ENCARREGA EL DESPATX
DEL CONSELLER DE SANITAT I
SEGURETAT SOCIAL, SENYOR XAVIER
TRIAS I VIDAL DE LLOBATERA,
AL CONSELLER DE POLÍTICA
TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES,
SENYOR JOSEP M. CULLELL I NADAL,
DES DEL DIA 27 DE DESEMBRE
DE 1993 FINS AL DIA 4 DE GENER
DE 1994, AMBDÓS INCLOSOS

Atès que el conseller de Sanitat i Seguretat Social s'ha d'absentar de Catalunya des del dia 27 de desembre de 1993

fins al dia 4 de gener de 1994, ambdós inclosos, cal encarregar el despatx del seu Departament a un altre conseller.

Vist el que estableix l'article 63.d) de la Llei 3/1982, de 25 de març, del Parlament, del president i del Govern de la Generalitat,

DECRETO:

Durant l'absència del conseller de Sanitat i Seguretat Social, senyor Xavier Trias i Vidal de Llobatera, des del dia 27 de desembre de 1993 fins al dia 4 de gener de 1994, ambdós inclosos, s'encarregarà del despatx del seu Departament el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Josep M. Culléll i Nadal.

Barcelona, 21 de desembre de 1993

Jordi Pujol
President de la Generalitat de Catalunya

4.75. Dictàmens del Consell Consultiu

**DICTAMEN NÚM. 189, EN RELACIÓ
AMB EL DICTAMEN DE LA COMISSIÓ
D'ORGANITZACIÓ I ADMINISTRACIÓ
DE LA GENERALITAT I GOVERN LOCAL
I LES ESMENES I ELS VOTS
PARTICULARS RESERVATS PER A
DEFENSAR EN EL PLE SOBRE EL
PROJECTE DE LLEI DE CREACIÓ
DEL MUNICIPI DE BADIA PER
SEGREGACIÓ DE PART DELS TERMES
MUNICIPALS DE BARBERÀ DEL VALLÈS
I DE Cerdanyola del Vallès**
(Reg. 15240 / Mesa de l'11.01.94)

AL PRESIDENT DEL PARLAMENT

Molt Honorable senyor Joaquim Xicoy i Bassegoda
president del Parlament de Catalunya
i Mesa del Parlament

Molt Honorable senyor,

Us trameto adjunta una còpia certificada del Dictamen número 189, emès el 28 de desembre de 1993, en relació al Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de creació del municipi de Badia per segregació de part dels

termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès i les esmenes i vots particulars reservats per defensar en el Ple.

Ben cordialment,

Barcelona, 28 de desembre de 1993

Francesc Fdez. de Villavicencio

DICTAMEN NÚM. 189

Barcelona, 28 de desembre de 1993

El Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya, amb assistència dels senyors Francesc Fdez. de Villavicencio i Arévalo, president, Robert Vergés i Cadanet, Antoni Bayona i Rocamora, J. A. González Casanova, Manuel M. Vicens i Matas i Joaquim Borrell i Mestre, secretari, ha acordat d'emetre el següent

DICTAMEN

a sol·licitud de la Mesa del Parlament, en relació al Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local i les esmenes i vots particulars reservats per defensar en el Ple sobre el Projecte de Llei de creació del municipi de Badia per segregació de part del terme municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès.

ANTECEDENTS

1. La Mesa del Parlament de Catalunya, en la sessió del dia 10 de desembre de 1993, a instància dels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, i d'Esquerra Republicana de Catalunya va acordar de sol·licitar dictamen, d'acord amb els articles 8, primer i 9.1 de la Llei 1/1981, de 25 de febrer, en relació al Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local i les esmenes i vots particulars reservats per defensar en el Ple sobre el projecte de Llei de creació del municipi de Badia per segregació de part del terme municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès. L'escrit de sol·licitud va tenir entrada en el registre d'aquest Consell el dia 10 de desembre de 1993 (Reg. 3849). Així mateix, amb l'escrit de sol·licitud s'adjuntava l'informe B14/93F de la Sindicatura de Comptes referent a la Mancomunitat Intermunicipal de Barberà del Vallès i Cerdanyola del Vallès (Ciutat Badia, Vallès Occidental). Dèficit econòmic real existent a 31.12.92.

2. El Consell Consultiu, en la sessió del dia 14 de desembre, un cop examinada la sol·licitud formulada, es va declarar competent per a emetre el dictamen i va nomenar ponent el conseller senyor Robert Vergés i Cadanet.

3. En la mateixa sessió va acordar demanar informació i documentació complementàries al Departament de Governació, Economia i Finances, als grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya, a la Federació de Municipis de Catalunya i a l'Associació Catalana de Municipis d'acord amb l'article 15 del Reglament del Consell.

FONAMENTS

I

El projecte de Llei de creació del municipi de Badia per segregació de part dels termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès (BOPC núm. 173 de 7 de desembre de 1993) consta d'una exposició de motius, cinc articles, tres disposicions addicionals, nou de transitòries i dues de finals. A l'exposició de motius es fa una sumària descripció del procés que ha portat a la creació del nou municipi, que s'inicia amb la inclusió del Polígon Ciutat Badia en el Pla Nacional de l'habitatge (1961-1976) del Ministeri de l'Habitatge, i finalitza amb els informes de la Comissió de Delimitació Territorial, la Comissió de Govern Local i la Comissió Jurídica Assessora dins del procediment administratiu tramitat. Així mateix, en aquesta exposició es posen en relleu les característiques especials socio-econòmiques que concorren en el nucli de Badia, la petició formulada pels municipis en el territori dels quals és enclavat aquest nucli poblacional i l'interès públic i social que ha presidit tot el procés de constitució del nou municipi.

L'article primer descriu l'objecte de la Llei i proclama el nom i la capitalitat del nou municipi. L'article segon delimita territorialment el municipi que es crea. L'article tercer fa referència al finançament dels serveis que el municipi de Badia haurà de prestar. L'article quart aprova les bases mitjançant les quals s'ha de produir el repartiment del patrimoni entre el municipi de Badia i els de Barberà del Vallès i Cerdanyola del Vallès, al mateix temps que assenyalava les línies directrius d'aquest repartiment. I finalment, l'article cinquè regula la successió de Badia en la posició de la Mancomunitat Intermunicipal de Barberà-Cerdanyola, pel que fa a la qüestió del personal que hi prestava serveis.

Les tres disposicions addicionals tenen per finalitat garantir la comunicació de la creació del nou municipi a l'Administració de l'Estat (primera), assegurar la integració en el patrimoni de Badia dels aprofitaments i béns necessaris (segona), i finalment integrar el nou municipi en l'àmbit d'actuació de l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics i del Tractament de Residus (tercera).

Les disposicions transitòries tenen per objecte: que l'Administració de la Generalitat assumeixi el romanent de Tresoreria resultant de la liquidació dels pressupostos de la Mancomunitat que es dissol (primera); crear una comissió paritària de seguiment del procés immediatament posterior a la creació de Badia (segona); assegurar el finançament dels serveis no obligatoris que fins a la creació de Badia eren

prestats per la Mancomunitat Barberà-Cerdanyola (tercera); preveure un finançament addicional del desenvolupament urbanístic de Badia a càrrec dels ajuntaments de Barberà i Cerdanyola del Vallès (quarta); assegurar l'assistència i el suport de l'Administració de la Generalitat en el desenvolupament urbanístic del municipi (cinquena); assegurar la continuïtat en la prestació dels serveis en el període transitori de la divisió de béns, drets i obligacions (sisena); preveure que una comissió gestora regirà provisionalment el municipi de Badia (setena); explicitar qui s'ha d'encarregar d'efectuar la divisió efectiva dels béns, drets, accions, usos públics i aprofitaments (vuitena); i finalment, proclamar l'entrada en vigor de la dissolució de la Mancomunitat Barberà-Cerdanyola (novena).

Per la seva part, les disposicions finals fan referència a l'habilitació al Govern de la Generalitat així com al Departament de Governació per desenvolupar reglamentàriament la llei, i a l'entrada en vigor d'aquesta.

II

Per tal de dictaminar sobre l'adequació al bloc constitucional de la Llei que es sotmet al nostre examen cal tractar del marc competencial en el qual s'inscriu l'actuació legislativa del Parlament de Catalunya.

L'article 149.1 de la Constitució no reserva específicament a l'Estat cap competència en matèria de règim local o equivalent. Aquest fet va comportar que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, atribuís a la Generalitat la competència exclusiva sobre la matèria (article 9.8), la qual cosa implica, d'acord amb l'article 25.2 del mateix Estatut, que corresponen a la Generalitat en aquest àmbit les potestats legislativa, reglamentària i executiva.

Ara bé, com immediatament s'encarrega de precisar el mateix article 9.8 EAC, i així mateix ha estat posat en relleu pel Tribunal Constitucional, la competència autonòmica s'ha d'exercir sens perjudici d'allò que disposa el número 18 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució. Efectivament, aquest precepte reserva en exclusiva a l'Estat entre d'altres matèries, la competència per establir les bases del règim jurídic de les Administracions Públiques, la qual cosa fa referència, en paraules del propi Tribunal Constitucional: «a una acción por así decir reflexiva del Estado (en el sentido más amplio del término), esto es, a la que el mismo lleva a cabo en relación al aparato administrativo que constituye su instrumento normal de actuación... esta peculiaridad es importante, ya que entronca con el tema de la garantía institucional, de lo cual deduciría que corresponde al Estado la competencia para establecer las bases no sólo en relación a los aspectos organizativos o institucionales, sino también en relación a las competencias de los Entes Locales constitucionalmente necesarios».

Aquesta doctrina, que apareix per primera vegada a la STC 32/1981, de 28 de juliol, i que l'Alt Tribunal reitera en altres de posteriors (ad. ex. SSTC 76/1983, de 5 d'agost,

27/1987, de 27 de febrer, o 214/1984, de 21 de desembre) continua afirmant que: «Como titulares de un derecho de autonomía constitucional garantizada, las Comunidades locales no pueden ser dejadas en lo que que toca a la definición de sus competencias y la configuración de sus órganos de gobierno a la interpretación que cada Comunidad Autónoma pueda hacer a ese derecho, tanto más cuanto que el mismo no va acompañado, como en otros ordenamientos sucede, de un derecho de carácter reaccional que, eventualmente les abra una vía ante la jurisdicción constitucional frente a las normas con rango de ley. Por todo ello, el Tribunal Constitucional deja sentado que la garantía constitucional es de carácter general y configuradora de un modelo de Estado, y ello conduce como consecuencia obligada, a entender que corresponde al mismo la fijación de principios o criterios básicos en materia de organización y competencia». I acaba tot dient que: «... podrá si acaso discutirse el alcance dado a las competencias del Estado derivadas del art. 149.1.18 de la Constitución, al incluir, en concreto, entre ellas la de establecer los criterios básicos en materia de competencias de las Entidades locales, pero en absoluto se ajusta a la realidad la afirmación de que el "régimen local" —equivalente a "régimen jurídico de las Administraciones Locales"— haya quedado reducido a las cuestiones estrictamente organizativas» (STC 214/1989, de 21 de desembre).

Aquesta distribució competencial que ja va ser estudiada per aquest Consell Consultiu abans que el Tribunal Constitucional resolgués a la Sentència 214/1989, de 21 de desembre, els recursos d'inconstitucionalitat interposats contra la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local (vegeu els dictàmens núms. 88; 132; 133 o 135), fa que no es pugui parlar, una vegada més, d'una competència exclusiva incondicionada en favor de la Generalitat.

Cal tenir en compte igualment, a efectes d'aquest dictamen, que el mateix article 9.8 EAC atribueix també a la Generalitat la competència exclusiva sobre les

«Alteracions dels termes municipals i denominació oficial dels municipis i topònims».

En relació amb aquest darrer aspecte, el Tribunal Constitucional ha dit igualment que l'Estat té la competència per establir els criteris bàsics als quals s'hauran d'ajustar les Comunitats Autònomes en regular a les seves lleis de règim local les alteracions de termes municipals. En concret, el Tribunal, a la STC 214/1989, de 21 de desembre afirma que: «... en relación a las alteraciones municipales, sin perjuicio de lo dispuesto por el art. 148.1 y 2 de la Constitución, el Estado ostenta también competencia para fijar los criterios básicos a los que debe sujetarse el ejercicio de las correspondientes competencias autonómicas, y ello como resultado del juego combinado de los arts. 137, 140 y 149.1.18 de la Constitución que obligan necesariamente a atribuir al Estado la regulación básica de su propia estructura».

En aquest marc competencial, l'Estat aprovà a l'any 1985, la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, i un any més tard, el Reial Decret legislatiu

781/1986, de 18 d'abril, pel qual s'aprovà el Text Refós de les disposicions legals vigents en matèria de Règim Local, aquest darrer tan sols parcialment bàsic, en els termes de la seva disposició final setena. Per la seva part el Parlament de Catalunya aprovà, l'any 1987, la Llei 8/1987, de 15 d'abril, Municipal i de Règim Local de Catalunya.

El nucli de la regulació bàsica estatal pel que fa a la creació de nous municipis així com a l'alteració de termes municipals es conté a l'article 13 de la Llei 7/1985. Aquest precepte, després de fer una remissió a allò que estableixin les lleis de les Comunitats Autònomes sobre règim local, preveu un conjunt de requisits mínims que la creació de nous municipis haurà de respectar:

a) La creació tan sols es podrà fer sobre la base de nuclis de població territorialment diferenciats.

b) Els municipis resultants hauran de comptar amb recursos suficients per al compliment de les competències municipals.

c) La creació no haurà de suposar una disminució en la qualitat dels serveis que s'estan prestant.

D'altra banda, el mateix precepte exigeix com a requisits de caire procedimental:

a) Audiència dels municipis interessats.

b) Dictamen del Consell d'Estat o de l'òrgan consultiu superior dels Consells de Govern de les Comunitats Autònomes, quan existeixi.

c) Comunicació a l'Administració de l'Estat.

Aquesta regulació, en la qual l'Estat sembla incidir en una competència eminentment autonòmica com és la d'organització territorial, ha estat reconeguda com a bàsica pel Tribunal Constitucional, que ha afirmat, a la ja esmentada sentència 214/1989, de 21 de desembre, que:

«... si bien este art. 13.2 de la L.R.B.R.L. irrumpe, tal como afirma la entidad recurrente, en el campo de la organización territorial, es incontestable que con ello el Estado no se ha excedido de la competencia que, con cobertura en el art. 149.1.18 de la Constitución, puesto en relación con los arts. 137 y 140 de la misma norma fundamental, le corresponde a fin de regular los requisitos que con carácter necesario deben reunir los municipios».

Per tant, els requisits que preveu l'article 13 de la Llei 7/1985, haurien de ser tinguts en compte per la llei de règim local autonòmica –en el nostre cas la Llei 8/1987, de 15 d'abril–, així com observats per qualsevol procés de segregació i de creació d'un nou municipi. Es pot dir en aquest sentit que l'esmentat article 13 conté els requisits substancials de tot procés de creació d'un nou municipi.

La Llei 8/1987, de 18 d'abril, Municipal i de Règim Local de Catalunya, recull els requisits esmentats als articles 15 i 16 i preveu, a continuació, el procediment que s'haurà de seguir per portar a terme l'alteració dels termes municipals (articles 17 a 19). Tant el procediment com els requisits necessaris per crear un nou municipi a conseqüència d'una segregació van ser desenvolupats pel Decret 140/1988, de 24 de maig, pel qual s'aprovà el Reglament de demarcació territorial i població dels ens locals.

Als efectes del dictamen que ens ocupa cal destacar que tant l'article 18.2 de la Llei 8/1987, com l'article 26 del Decret 140/1988, preveuen que en cas que l'expedient hagués estat iniciat d'ofici pel Departament de Governació o a instància d'un consell comarcal, l'alteració dels termes s'ha d'aprovar per llei del Parlament si en el tràmit d'informe hi formulen oposició un, o més d'un, dels municipis afectats.

III

1. D'acord amb el que hem argumentat al fonament anterior la Generalitat de Catalunya pot establir, per llei, els mecanismes per a la creació de nous municipis per via de segregació de termes municipals existents, sempre que s'observin els preceptes bàsics que s'estableixen a l'article 13 de la Llei 7/1985. Tal com hem exposat, la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, prescriu, a l'article 15, les condicions per a la creació de nous municipis que coincideixen essencialment amb els establerts a l'esmentat article de la Llei de Bases. Hem assenyalat també, que als articles 17 a 19 d'aquesta llei municipal s'estableix el procediment per a dur a terme la creació del nou municipi, preceptes que respecten, també, els bàsics a què hem fet referència al fonament anterior; procediment que és desenvolupat als articles 11 i 13 del ja també esmentat Reglament de demarcació territorial i població dels ens locals, Decret 140/1988, de 24 de maig.

Ara bé, en aquest punt de la nostra anàlisi, es pot considerar raonablement, amb caràcter previ, que la Generalitat, dins del marc bàsic, concretat a l'article 13 de la LRRL, podria haver establert a la seva llei municipal i de règim local uns principis generals per a la creació de nous municipis i deferir la tramitació i aprovació de l'expedient a l'Administració autonòmica, o bé preveure que, en tot cas, la creació d'un nou municipi necessités una llei del Parlament.

Com hem constatat la Generalitat ha optat, a la seva Llei 8/1987, per la primera de les dues opcions amb l'excepció assenyalada de l'exigència de l'aprovació per llei de l'expedient de creació del nou municipi quan s'hagués formulat oposició d'un, o més d'un, dels municipis afectats. Al nostre criteri, però, no s'afecta el bloc de la constitucionalitat, si per la creació d'un nou municipi i per les circumstàncies singulars que la fan necessària, s'opta per la promulgació d'una llei que modifiqui algun dels preceptes de la Llei 8/1987 i dels reglaments que la desenvolupin, sempre que, com hem repetit, es respectin les prescripcions bàsiques estatals.

Fetes les anteriors consideracions hem de constatar que el projecte de llei que es sotmet al nostre dictamen suposa una opció legislativa que respectant essencialment les condicions establertes a l'article 15 de la Llei 8/1987, dispensa tàcitament l'aplicació d'algun dels aspectes reglamentaris establerts a l'article 12 del Decret 140/1988, de 14 de maig. Com acabem de manifestar no existeix en principi cap obstacle a aquesta opció concreta des del punt de vista de la seva adequació al bloc constitucional i estatutari.

2. Creiem que per completar la nostra argumentació ens hem de referir al fet que el projecte de llei sobre el qual dictaminem s'inclou dins l'àmplia categoria de lleis no generals, ja que és dictada dins del sistema general del règim local de Catalunya, per a la creació d'un nou municipi, el de Badia, per la concurrència de condicions singulars que justifiquen la seva creació.

És conegut el recel que, en principi, han despertat les lleis singulars o de cas únic pel fet que en sostreure el cas concret de la norma general que li és aplicable, poden privar-se als afectats per la nova norma de la possibilitat d'utilitzar la tutela jurisdiccional, per la via del control de la seva legalitat per la jurisdicció contenciosa administrativa i, també, per la prevenció justificada que, per la via de la llei singular, es puguin veure afectats els drets fonamentals establerts als textos constitucionals.

El requisit de la generalitat de la llei que té el seu origen en el propòsit de posar límits al poder absolut, impedit l'arbitrarietat i el privilegi, mitjançant el fet que els actes del poder es basin en una prèvia norma habilitant, ha estat matisat i interpretat àmpliament per la doctrina, atès que la producció legislativa parlamentària, ja històricament, té per objecte normes que van des de la seva total generalitat (tots els ciutadans) a la norma de cas únic, que pot tenir per destinataris un ciutadà o una persona jurídica concreta. Des de la distinció entre «lex generalis» y «lex specialis», la primera amb un objecte només determinat de manera abstracta i la segona, amb un objecte concret, s'han assenyalat diverses categories de lleis no generals. Entre aquestes, podem esmentar: els acords receptius dels tractats i convenis internacionals; les lleis d'autorització o aprovació (pressupostos generals de l'Estat, pla d'obres i programes d'inversions); les lleis d'intervenció en l'activitat econòmica per a situacions específiques i problemes concrets, entre d'altres supòsits. S'ha d'assenyalar que respecte a aquest ampli esquema de lleis no generals no s'han plantejat, en principi, dubtes sobre la seva constitucionalitat, llevat del supòsit en què, per una llei singular o de cas únic, pot establir-se pels ciutadans afectats un règim jurídic diferent i, en principi, menys beneficiós que l'establert per lleis generals que tenen el mateix objecte. En aquest cas es podrien veure compromesos els principis d'igualtat (art. 14 CE), el de seguretat jurídica i el d'interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics (art. 9.3 CE). A més, en el cas que contemplem en aquest dictamen, hem de destacar que es tracta d'una llei d'organització administrativa (creació d'un nou municipi), amb la qual cosa el problema de les garanties dels drets fonamentals resta en un segon terme, en la mesura que la llei no s'adreça directament als ciutadans.

És cert, per tant, que el principi absolut i poc definit de la generalitat de la llei s'ha vist notablement matisat per la praxis legislativa, encara que s'entengui que aquest requisit afecta, més que el contingut de la mateixa llei, a la seva

finalitat general, és a dir, el bé comú perseguit i el deure general de respecte que mereix. No cal dir que aquestes finalitats es poden aplicar a tota mena de normes, independentment de l'òrgan que les produeixi.

Encara que en uns supòsits que no afecten directament el projecte sobre el qual dictaminem, el Tribunal Constitucional ha tingut ocasió de pronunciar-se sobre aquest tipus de llei. L'Alt Tribunal, en la Sentència 166/1986, de 19 de desembre, ens diu que són lleis «... dictadas en atención a un supuesto de hecho concreto y singular, que agotan su contenido y eficacia en la adopción y ejecución de la medida tomada por el legislador ante ese supuesto de hecho, aislado en la ley singular y no comunicable con ningún otro».

L'existència de lleis singulars, és contemplada pel Tribunal Constitucional com una excepció al principi de la generalitat de la llei, sempre i que la seva promulgació sigui justificada per una situació excepcional legalment singular, essent el seu cànon de constitucionalitat, la raonabilitat i proporcionalitat d'aquesta al supòsit de fet sobre el qual es projecta. Segons aquest principi —continua dient el Tribunal—, la llei singular tan sols serà compatible amb el principi d'igualtat quan la singularitat de la situació resulti immediatament dels fets, de tal manera que el supòsit de fet de la norma sigui donat per aquests i tan sols resti al legislador establir les conseqüències jurídiques necessàries per assolir la finalitat que es proposa (STC 166/1988, de 19 de desembre).

D'aquesta doctrina hom pot extreure la conclusió que per pronunciar-se sobre la constitucionalitat d'una llei singular, s'ha d'analitzar el supòsit de fet que la llei regula per tal d'esbrinar si resta justificada l'excepcionalitat de la norma.

3. Com a concreció i conseqüència del que acabem d'exposar es pot opinar que el projecte de llei examinat pot establir, dins els paràmetres del bloc constitucional, una normativa concreta per a la creació del nou municipi Badia per les raons següents:

a) Per tractar-se d'una llei referent a l'organització territorial dels municipis de Catalunya i en aquest sentit general que no afecta directament a les garanties dels drets dels veïns ni de les corporacions afectades establerts a les lleis. Hem argumentat abans que no és contrària al bloc constitucional l'opció parlamentària de lleis concretes per a la creació de nous municipis.

b) Per quan la pròpia llei municipal de Catalunya preveu l'aprovació per llei quan hi hagi oposició d'un dels municipis afectats, oposició que s'ha produït per part del municipi de Sabadell encara que, en aquest cas, l'afectació no sigui directa.

c) Perquè cal tenir en compte els arguments que es posen de relleu a l'exposició de motius del projecte: «les característiques especials socio-econòmiques i territorials que concorren en el nucli de Badia; la voluntat constant manifestada pels seus habitants; la petició formulada pels municipis en el territori dels quals és enclavat aquest nucli poblacional, i l'interès públic i social que ha presidit tot el procés de constitució del nou municipi, han aconsellat la presentació i

l'aprovació d'aquesta Llei». Aquests supòsits s'inscriuen en els requisits que, segons el Tribunal Constitucional justifiquen la promulgació d'una llei singular, és a dir, l'existència d'una situació concreta y singular i la raonabilitat i proporcionalitat de la llei al supòsit de fet que contempla.

IV

Examinarem ara si el projecte de llei dictaminat compleix els requisits que hem anomenat substancials, els bàsics continguts a l'article 13 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril. En aquest sentit podem efectuar les constatacions següents:

A) De la documentació complementària que ha estat tramesa a aquest Consell Consultiu pel Departament de Governació de l'Administració de la Generalitat, se'n desprèn que han estat observats els requisits d'audiència als municipis afectats i de dictamen de la Comissió Jurídica Assessora, així com el d'informe de la Comissió de Delimitació Territorial (article 13.1 LRBRL i 14.1 d) Llei Municipal de Catalunya).

B) En relació a la comunicació a l'Administració de l'Estat, igualment es desprèn que la mateixa s'ha efectuat en temps oportú. A més cal tenir present que la Disposició Adicional Primera del text que es dictamina, ens diu que de la creació del municipi de Badia, així com de l'alteració dels termes municipals de Barberà del Vallès i Cerdanyola del Vallès, se'n donarà compte a l'Administració de l'Estat.

C) L'article 13 de la Llei 7/1985, exigeix igualment que la creació de nous municipis es faci sobre la base de nuclis de població territorialment diferenciats. En relació a aquest aspecte, el Tribunal Constitucional a propòsit de les característiques especials de l'assentament de la població a Galícia, s'ha mostrat extraordinàriament flexible fins al punt de defensar que l'exigència bàsica serà respectada sempre que la població del nou municipi «venga a constituir efectivo núcleo de población» (STC 214/1989). Les característiques especials de Ciutat Badia, el fet de ser un polígon no vinculat a un gran municipi, sinó a dos de dimensions més aviat reduïdes, i de constituir urbanísticament un nucli compacte ben definit, ens ha de portar a entendre d'acord amb el criteri exposat pel Tribunal Constitucional, que tampoc en aquest supòsit no es contradiu el precepte bàsic.

D) L'article 13.2 de la Llei 7/1985 exigeix també que el municipi resultant compti amb recursos suficients per al compliment de les competències municipals.

La suficiència de recursos no l'exigeix la Llei de Bases de Règim Local en abstracte, sinó que la vincula al compliment de les competències municipals. A aquesta exigència sembla respondre l'article 3 del projecte de llei en disposar que: «El nou municipi finançarà els serveis que, segons la legislació vigent, li correspon prestar». Per tant, i tenint en compte el contingut d'aquest precepte, podríem dir que l'exigència bàsica ha estat igualment respectada. Ara bé, l'article 3 del projecte no pot ser examinat aïlladament, sinó que s'ha de posar en relació amb la disposició transitòria

tercera del text sobre el qual dictaminem. Aquesta disposició, en establir que l'Administració de la Generalitat es farà càrrec per un període de deu anys, del finançament dels serveis no obligatoris existents actualment i prestats fins al moment per la Mancomunitat, està posant en relleu dues coses: d'una banda, que la Generalitat en exercici de la funció que estatutàriament té atribuïda de dur a terme la tutela financera sobre els ens locals (article 48.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya) ateses les circumstàncies especials que concorren en el cas de Badia, garanteix al municipi que es crea i, en un període determinat immediatament posterior a la seva creació, la suficiència financera; i, d'altra banda, en vincular aquest finançament extraordinari als serveis no obligatoris ja existents i prestats fins ara per la Mancomunitat, ens està dient que els serveis mínims o obligatoris —els contemplats per l'article 26 de la Llei 7/1985 i 64 de la Llei Municipal de Catalunya— els ha de poder finançar, d'acord amb l'article 3 del projecte, el nou municipi amb els ingressos ordinaris.

L'existència d'aquest finançament excepcional no l'impedeix l'article 13.2 de la Llei de Bases de Règim Local, atès que tan sols exigeix que els nous municipis comptin amb recursos suficients per al compliment de les competències municipals, sense precisar l'origen d'aquests recursos i, per tant, sense impedir un finançament com el que es proposa. Hem de recordar en aquest punt que l'article 105.2 de la Llei reguladora de les Hisendes Locals 39/1988, de 28 de desembre, preveu l'existència d'aquells altres recursos que estableixi la llei, previsió que es reitera a l'article 181 de la llei municipal i de règim local de Catalunya. De fet, el mateix Tribunal Constitucional, a la Sentència 4/1981, de 2 de febrer, ja va afirmar que: «La Constitución no garantiza a las Corporaciones Locales una autonomía económico-financiera en el sentido de que dispongan de medios propios —patrimoniales y tributarios— suficientes para el cumplimiento de sus funciones, lo que dispone es que estos medios serán suficientes, pero no que hayan de ser en su totalidad propios...». Per tot això, hem de concloure afirmant que, malgrat el mecanisme excepcional de finançament, també es compleix l'exigència bàsica i no es contradiu al principi de suficiència financera de les Corporacions Locals definit a l'article 142 CE.

E) La Llei de Bases de Règim Local exigeix que la creació del nou municipi no suposi disminució en la qualitat dels serveis que s'estaven prestant.

A aquesta exigència respon precisament l'esmentada disposició transitòria tercera atès que vincula el finançament excepcional que preveu als «serveis no obligatoris existents actualment i prestats fins ara per la Mancomunitat».

L'assegurament del nivell i qualitat dels serveis que s'estaven prestant per la Mancomunitat exigeix, a més, que la prestació no s'interrompi en cap moment a conseqüència del procés de segregació. A tal efecte, la disposició transitòria sisena del projecte obliga els ens locals afectats per la segregació a garantir la continuïtat en la prestació, mentre no es

formalitzí la divisió efectiva dels béns, els drets i les obligacions.

Per tant, les previsions de les disposicions transitòries tercera i sisena asseguruen aquesta darrera exigència bàsica.

Respecte al contingut de l'apartat 2 de la disposició transitòria tercera es podria plantejar el dubte de si, en diferir el finançament futur dels serveis no obligatoris existents actualment i prestats fins ara per la Mancomunitat a una partida pressupostària, l'aprovació de la qual depèn de la voluntat del Parlament, no es garanteix suficientment l'exigència bàsica de l'article 13.2 de la LRBRL. A aquesta qüestió s'ha d'observar que aquesta exigència de que les obligacions de pagament imposades a l'Administració es concretin en les corresponents partides pressupostàries, és pràctica corrent en molts textos legals. Per altra part, hem de recordar aquí la doctrina del Tribunal Constitucional exposada a la seva Sentència 146/1986, de 25 de novembre: «... De la misma manera, las correspondientes partidas de las Leyes de Presupuestos Generales del Estado no desempeñan otra función que la mera dotación económica para la actividad estatal en la materia, que no predeterminan ni crean, sino que aplican en la medida en que le haya sido reconocida a aquél la respectiva competencia, y, por tanto, remiten a las normas que lo hayan hecho, que serían las verdaderamente habilitantes. Como ha afirmado nuestra STC 63/1986, de 21 de mayo "dicho análisis ha de tener presente, como punto de partida, la distinción entre la fuente jurídica de gasto público, normalmente la Ley de Presupuestos y la de las obligaciones del Estado. Los créditos consignados en los estados de gastos de los Presupuestos Generales no son fuente alguna de obligaciones; sólo constituyen autorizaciones legislativas para que, dentro de unos determinados límites, la Administración del Estado pueda disponer de los fondos públicos necesarios para hacer frente a sus obligaciones. La fuente de éstas debe buscarse fuera de dichas consignaciones presupuestarias, ya sea en la Ley, ya en los negocios jurídicos o en los actos o hechos que, según Derecho, las generen, tal como señala el art. 42 de la Ley General Presupuestaria...»

F) L'article 4 del Projecte pot inserir-se també en l'exigència bàsica de que la creació del nou municipi no suposi una disminució en la qualitat dels serveis que es venien prestant.

Aquest article aprova les bases per a la determinació del repartiment del patrimoni entre els municipis de Barberà del Vallès i Cerdanyola del Vallès i el municipi de Badia, al mateix temps que disposa que aquest darrer succeirà universalment en la titularitat dels seus béns, drets i obligacions a la Mancomunitat Intermunicipal Barberà del Vallès-Cerdanyola del Vallès (Ciutat Badia).

El contingut d'aquest precepte, s'insereix plenament en el marc del que disposen els articles 19 i 200 de la Llei 8/1987, de 15 d'abril, Municipal i de Règim Local de Catalunya. En efecte, l'article 19 d'aquesta llei disposa que el decret del Govern de la Generalitat o la llei del Parlament de Catalunya que aprovin l'alteració d'un terme municipal,

es referiran, entre altres qüestions, al «repartiment del patrimoni». Per la seva banda, l'article 200, també de la Llei Municipal de Catalunya, preveu que es produirà successió en la titularitat dels béns dels ens locals en dos supòsits: a) si es modifica el territori de l'ens titular, i b) si s'atribueix la titularitat de la competència a un altre ens local.

Com immediatament es pot apreciar, i així es deriva de l'annex II del projecte de llei on es contenen les bases per a la determinació del repartiment del patrimoni, ambdues circumstàncies concorren en el supòsit que ens ocupa. Això fa que els béns atribuïts al nou municipi de Badia tinguin un doble origen: d'una banda, i a conseqüència de l'alteració de termes municipals, certs béns provenen dels municipis de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès; i, d'altra banda, en assumir el nou municipi la titularitat de les competències que en el seu dia es van atribuir a la Mancomunitat Barberà -Cerdanyola (article 9 dels seus Estatuts), és previst que succeeixi universalment a aquesta en la titularitat dels béns, drets i obligacions que té.

Aquesta transmissió de béns i obligacions, a conseqüència de l'assumpció competencial està tal com hem exposat, directament vinculada amb una de les exigències bàsiques contingudes a l'article 13 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril: que la creació del nou municipi no suposi una disminució en la qualitat dels serveis que s'estaven prestant. Efectivament, aquesta determinació bàsica que ve a exigir no tan sols una equiparació qualitativa, sinó també una continuïtat en la prestació dels serveis, seria de molt difícil compliment sense un precepte com l'article 200 de la Llei Municipal de Catalunya, que garantís a l'ens local que assumeix les competències els elements materials, el suport físic, en definitiva, amb el qual prestar els serveis derivats de les competències atribuïdes.

V

1. Al fonament anterior hem considerat l'adequació del projecte de llei a les bases estatals pel que fa a les competències de la Generalitat. Caldria també considerar si els seus preceptes són també respectuosos amb el principi d'autonomia municipal reconegut als articles 137 i 140 CE i concretat als articles 1 i 2 de la Llei de Bases de Règim Local. En aquest sentit, ens referirem a la disposició transitòria novena ja que de la lectura d'aquesta podria deduir-se que la dissolució de la Mancomunitat Intermunicipal Barberà del Vallès-Cerdanyola del Vallès (Ciutat Badia) té efectivitat per obra de la llei de la Generalitat. Cal esmentar que el dret dels municipis a associar-se amb altres en Mancomunitats, per a l'execució en comú d'obres i serveis determinats de la seva competència, és precepte bàsic establert a l'article 44 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril. En aquest article es recullen les regles essencials que s'han de tenir en compte per a la constitució i dissolució de les mancomunitats intermunicipals.

La llei municipal i de règim local de Catalunya reconeix la plena autonomia municipal per a la constitució i dissolució de mancomunitats i en regula el procediment, amb ple respecte als preceptes bàsics estatals, als seus articles 113 a 114. El Tribunal Constitucional, a la Sentència 214/1989, de 21 de desembre, ratifica l'autonomia municipal, en aquesta qüestió, en declarar al seu F.14 que «... Esta facultad de control, articulada en los límites señalados, que ostentaba la Administración estatal, fué, por lo demás, transferida a las Comunidades Autónomas (entre otros, y por lo que ahora interesa, por Real Decreto 1014/1979, de 13 de febrero (art. 1.2º 1º) se transfirió a la Junta de Galicia), si bien con la aprobación de la LRBRL ha quedado eliminada. En efecto, según dispone el art. 44 de esta ley, una vez adoptados los acuerdos de constitución de la Mancomunidad (art. 47.3, b)) se abre el período de elaboración y aprobación de los Estatutos que corresponde a una Asamblea formada por los Concejales de todos los municipios promotores, siendo los Plenos de los Ayuntamientos los que aprueban los Estatutos así elaborados». El que s'ha exposat indica que així com la creació d'un nou municipi pot establir-se per llei de la Generalitat, les decisions de crear i dissoldre mancomunitats inter-municipals correspon com a principi general a la competència dels municipis interessats.

En tot cas, la referència que fa l'esmentada disposició transitòria a la «dissolució de la Mancomunitat adoptada d'acord amb la legislació vigent de Règim Local» permet interpretar que els acords intermunicipals per a la dissolució de la Mancomunitat ja s'hauran adoptat en el moment de la creació del nou municipi –el de l'entrada en vigor de la llei– i que, per tant, la disposició únicament pretén establir una plena continuïtat entre l'antiga i la nova entitat.

Dins del mateix criteri d'anàlisi considerem respectuós amb l'autonomia municipal el text de la disposició transitòria quarta, tota vegada que les aportacions econòmiques que han de realitzar els Ajuntaments de Barberà del Vallès i Cerdanyola del Vallès, per al desenvolupament urbanístic del municipi de Badia, es remeten als acords adoptats per les respectives corporacions i, si s'escau, amb l'Ajuntament de Badia.

2. Hem de manifestar, a l'últim, que les esmenes presentades pels grups parlamentaris a l'articulat del projecte, disposicions addicionals, transitòries i final segona i a l'exposició de motius no són objectables, al nostre criteri, pel que fa a la seva adequació a l'ordre constitucional i estatutari.

CONCLUSIÓ

Atesos els raonaments continguts en els fonaments prece-dents, opinem que

El Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local del Parlament de Catalunya sobre el projecte de llei de Creació del Municipi de Badia per segregació de part dels termes municipals de Bar-

berà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès, així como les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el ple són adequats al ordre Constitucional i Estatutari.

Aquest és el nostre Dictamen, que pronunciem, emetem i signem en el lloc i data indicats al començament.

Joaquim Borrel i Mestre, conseller-secretari del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya,

CERTIFICO que, el present exemplar és còpia autèntica de l'original, el qual és a l'arxiu al meu càrrec.

Barcelona, 28 de desembre de 1993

Vist i plau

El president

Francesc Fdez. de Villavicencio

4.87. Procediments davant el Tribunal Constitucional

RECURS D'INCONSTITUCIONALITAT INTERPOSAT PEL PARLAMENT CONTRA EL REAL DECRETO LEGISLATIVO 781/1986, DE 18 DE ABRIL, POR EL QUE SE APRUEBA EL TEXTO REFUNDIDO DE LAS DISPOSICIONES LEGALES VIGENTES EN MATERIA DE RÉGIMEN LOCAL

SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL
(Reg. 15239 / Mesa de l'11.1.94)

AL PRESIDENT DEL PARLAMENT

A efectos de notificación, adjunta remito a Vd. copia de la sentencia dictada por el Pleno de este Tribunal en los recursos de inconstitucionalidad acumulados, números 826, 839 y 842/86, planteados, respectivamente, por el Parlamento de Cataluña, Gobierno Vasco y Consejo Ejecutivo de la Generalidad de Cataluña contra determinados preceptos del Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril, por el que se aprueba el Texto refundido de las disposiciones legales vigentes en materia de Régimen Local.

Madrid, a 23 de Diciembre de 1993

El secretario de Justicia

SERVICIOS JURÍDICOS DEL PARLAMENTO DE CATALUNYA. BARCELONA

ANEXO: Copia de sentencia

El Pleno del Tribunal Constitucional compuesto por don Miguel Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer, Presidente, don Luis López Guerra, don Fernando García-Mon y González-Reguer, don Eugenio Díaz Eimil, don Alvaro Rodríguez Bereijo, don Vicente Gimeno Sendra, don José Gabaldón López, don Rafael de Mendizabal Allende, don Julio Diego González Campos, don Pedro Cruz Villalón y don Carlos Viver Pi-Sunyer, Magistrados, ha pronunciado

EN NOMBRE DEL REY

la siguiente

SENTENCIA

En los recursos de inconstitucionalidad núms. 826/86, 839/86 y 842/86, interpuestos respectivamente por el Parlamento de Cataluña, el Gobierno Vasco y el Consejo Ejecutivo de la Generalidad de Cataluña, contra determinados artículos del Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril, por el que se aprueba el Texto Refundido de las disposiciones legales vigentes en materia de Régimen Local. Ha comparecido el Abogado del Estado en representación y defensa del Gobierno de la Nación y ha sido ponente el Magistrado don Rafael de Mendizabal Allende, quien expresa el parecer del Tribunal.

I. ANTECEDENTES

1. Por escrito presentado en este Tribunal el 18 de julio de 1986, el Presidente del Parlamento de Cataluña, en nombre y representación de éste, interpuso recurso de inconstitucionalidad contra los arts. 25.2, 49, 50, 52, 54.1, 2 y 3, y 59, en cuanto son declarados básicos por la Disposición Final Séptima 1.a), así como contra los arts. 129, apartados 1.b), c) y d), 2.b) y 3, 145, 150.1.b), 158, 160.1, 410.2, 414 y Disposición Final Séptima, apartados 1.b) y 2, todos del Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril, por el que se aprueba el Texto Refundido de las disposiciones legales vigentes en materia de Régimen Local, alegando como fundamento de la pretendida inconstitucionalidad la infracción de los arts. 82 y 149.3 de la Constitución, en conexión éste último con los arts. 9.8 y 48.2 del Estatuto de Autonomía de Cataluña.

En otro escrito presentado el 23 de julio siguiente, el Gobierno Vasco, a quien representaba su Abogado, don Faustino López de Foronda, interpuso recurso de inconstitucionalidad contra los arts. 197 a 231, 273, 288, 316 a 391, 394 a 409, 411 a 413, 415 a 431, 443, y 445, así como contra la Disposición Final Séptima del mismo Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril.

A su vez, la Generalidad de Cataluña, representada por su Abogado don Manuel M. Vicens Matas, interpuso el mismo día 23 de julio otro recurso de inconstitucionalidad contra los arts. 11.3; 25.2; 49, 50; 52; 54.1.2 y 3; 59; 61; 67.3 últi-

mo inciso; 126.2; 129, apartado 1, epígrafes b), c) y d), apartado 2, epígrafe b), núms. 2 –excepto la primera proposición–, 4, 6 y 7 y apartado 3; 145; 150.1.b); 158; 160.1 y 2; 410.2; 414; 460.5 y Disposición Final Séptima, apartado 1.a) y b), primera proposición, y 2, del Real Decreto 781/1986, de 18 de abril.

Las Secciones Segunda y Tercera de este Tribunal, en tres providencias de 23 y 30 de julio y 30 de septiembre de aquel año, acordaron admitir a trámite los tres recursos de inconstitucionalidad mencionados, adoptando las medidas establecidas en el art. 34.1 de la LOTC y ordenando que se publicara la incoación en el Boletín Oficial del Estado para general conocimiento. El Senado se personó en todos los procedimientos mediante sendos escritos de su Presidente que llevan las fechas 12 de agosto y 2 y 26 de septiembre, ofreciendo su colaboración a los efectos del art. 88.1. LOTC. Por su parte, el Congreso de los Diputados, a través de su Presidente, manifestó el 16 y 30 de septiembre que no haría uso de las facultades de personarse y formular alegaciones, pero puso a disposición del Tribunal las actuaciones de la Cámara que pudiera precisar.

El Abogado del Estado pidió por escrito de 3 de septiembre la acumulación de los recursos 826/ y 839/86, acumulación que amplió al 842/86 en otro escrito de 9 de octubre, por concurrir en ellos los requisitos del art. 83 de la LOTC. Una vez oídas las partes al respecto, el Pleno del Tribunal, por Auto de 20 de noviembre de 1986, accedió a la acumulación de los recursos 839/86 y 842/86 al primeramente registrado con el ordinal 826/86, concediendo un plazo de quince días para que el Abogado del Estado pudiera formular sus alegaciones, lo que así hizo en su momento.

Y por providencia de 21 de diciembre de 1993 se ha señalado para la deliberación, votación y fallo el día 23 de diciembre del corriente año, en que han tenido efecto.

2. El Parlamento de Cataluña en el escrito de formalización plantea como cuestión central del recurso la que consiste en determinar si los límites de lo básico –y, por tanto, lo reservado a la competencia estatal– han podido ser modificados por el Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril. En tal aspecto cabe afirmar que un Decreto Legislativo puede explicitar lo que es implícitamente básico, pero no crear nuevas bases sin apoyatura de normas legales precedentes, pues las facultades de regularizar, aclarar y armonizar permiten al Decreto Legislativo declarar que una norma tienen carácter básico, pero siempre con fundamento en una norma legal anterior. En caso contrario un texto refundido daría más posibilidades al Gobierno que un texto articulado, a pesar de que más vinculado aún debe estar cuando se trata de una simple refundición. Además, una interpretación institucional de la función del Gobierno en relación con el establecimiento de bases estatales avala también esta tesis. Aun cuando reiterada jurisprudencia del T.C. haya establecido que reglamentariamente puedan establecerse bases, la acotación de lo básico ha sido siempre reservada a la Ley emanada de las Cortes. Consecuentemente, si en el presente caso pudiera el Decreto Legislativo alterar los límites de la sub-

materia básica, nos encontraríamos con la paradójica situación de que el Gobierno podría alterar los límites de lo básico cuando no puede modificar su contenido. A ello se añade que ni en el supuesto de un texto articulado podría el Decreto Legislativo modificar la propia Ley de Bases (art. 83 CE) y que la Ley que ha dado origen al Decreto Legislativo 781/1986 es una Ley de Bases, no en el sentido de ley de delegación, sino en el de ley donde se establece la normativa básica que ha de respetar la legislación autonómica. Es claro pues, que adicionar nuevas normas básicas es tanto como alterar esa delimitación e infringir la Ley 7/1985.

Por otro lado, la fijación expresa de las bases en una ley formalmente de bases impide proseguir con la utilización del método deductivo. Es cierto que la materia «régimen local», que da título a la Ley 7/1985 y está reconocida como competencia a la Generalidad por el art. 9.8 de su Estatuto de Autonomía, se encuentra conectada con otros sectores. Por ello el establecimiento de la normativa básica en régimen local no significa la inexistencia de normas básicas en esos sectores conexos, pero por más que se relativice el régimen local no puede llegarse en nuestro ordenamiento a su inexistencia. Hay aspectos nucleares, como los organizativos, que son régimen local y sólo régimen local, para cuya determinación, en general, deberá atenderse a la regulación contenida en la Ley 7/1985, de manera que si de ella cabe extraer una voluntad de completud, será ilícita cualquier incidencia en la delimitación de lo básico. Los razonamientos expuestos, aun basándose fundamentalmente en la actuación «ultra vires» del Decreto Legislativo, encierran problemas de constitucionalidad y sólo ante este Tribunal pueden residenciarse. Además, en este caso, la pérdida del carácter básico no altera la naturaleza legal del precepto, siendo por tanto imposible su impugnación en vía contencioso-administrativa.

En segundo lugar, la Disposición Final Séptima, 1.a) declara básicos diversos preceptos del Texto Refundido. En algunos casos dicha declaración no supone la introducción de nuevas normas básicas, pero en otros se altera la delimitación de lo básico y se incurre por ello en inconstitucionalidad. Por ejemplo, el art. 25.2 del Real Decreto Legislativo 781/1986 reserva a la Ley aprobada por las Cortes Generales la modificación de la denominación y capitalidad de las provincias. Sin embargo, la Ley 7/1985 se ocupa ampliamente de la Provincia y en ella puede inducirse una voluntad de delimitación acabada de lo que sea básico en cuanto a la regulación de tal ente local. Además, su art. 5, que ordena las fuentes aplicables a cada subsector, permite en el apartado A), referente a la organización, que sólo se aplique la legislación autonómica y los reglamentos de las Corporaciones locales además de la Ley de bases, por lo que no cabe otra normativa

estatal que la Ley 7/1985 en estos aspectos organizativos. La reserva de la competencia al Estado sobre tan particular extremo no deriva del art. 141 de la CE, ya que éste se refiere sólo a la alteración de los límites provinciales, como se refleja en el art. 25.2 del Texto Refundido, donde se distin-

gue entre la alteración de límites, que requiere Ley Orgánica, y el cambio de denominación o capitalidad, para lo cual se exige Ley ordinaria. A todo ello se añade la STC 31/81 que mantuvo la constitucionalidad de la fijación de la sede de las Corporaciones Provinciales por Ley de Cataluña que supone un argumento analógico favorable al carácter autonómico de la competencia. Por todo ello bien puede concluirse que el art. 25.2 ha introducido una nueva norma básica en contradicción con lo dispuesto en la Ley 7/1985, incurriendo así en inconstitucionalidad.

Asimismo, los arts. 49, 50, 52, y 54.1, 2 y 3 hacen referencia a la sede de las sesiones, a las actas de las mismas y a la necesidad de informes previos para la adopción de acuerdos. La inconstitucionalidad de los mismos se apoya en idénticos argumentos a los ya expuestos. Se trata de materia de organización y funcionamiento y el art. 5.A) excluye otra legislación estatal que no sea la Ley 7/1985, pues ésta pretende ser completa. Y respecto a la sede ha de invocarse nuevamente la STC 31/81.

Por último, el art. 59 fija un máximo a las multas por infracción de Ordenanzas. Tampoco el precepto halla su fundamento en la Ley 7/1985 y no puede defenderse que se trata de una competencia estatal sectorial, pues lo que pretende el precepto impugnado es señalar los límites generales para el caso de inexistencia de una legislación sectorial específica. Se trata, por tanto, de un límite a las Corporaciones Locales, no en razón de lo que hacen, sino de lo que son, por lo que no juega el art. 5.B), sino nuevamente el 5.A). En definitiva, la legislación estatal, aun cuando tuviere título suficiente para intervenir, no podría en ningún caso reducir a cero la competencia de las Comunidades Autónomas, como hace la escala detallada del art. 59, que vacía en esta cuestión completamente de contenido la competencia autonómica.

En tercer lugar, la Disposición Final Séptima, 1, b) amplía también indebidamente los límites de lo básico al establecer que «en las materias reguladas por los títulos VI y VII se inferirá el carácter básico de sus preceptos conforme a su naturaleza o según disponga la legislación estatal vigente en aquellas». La ambigüedad del precepto posibilita diversas interpretaciones, no todas inconstitucionales, si bien su conexión con algunos artículos de los Títulos VI y VII, de acuerdo con su dicción literal hace temer que la voluntad del precepto sea la que resulta de una interpretación extensiva del mismo. De ahí su impugnación, sin perjuicio de que una sentencia interpretativa, en el sentido de que con el mismo en nada se ha aumentado lo básico, cumpliera igualmente la finalidad perseguida.

En efecto, la Disposición Final Séptima, 1, b) es susceptible de diversas lecturas. Puede entenderse que la «o» es disyuntiva y, en consecuencia, el carácter básico de los preceptos provendrá de la Ley formal de bases cuando la haya y de la deducción del conjunto del ordenamiento jurídico cuando no exista esa Ley formal. Así entendido el precepto, aunque inútil, resulta inócuo, ya que no hace sino recoger la doctrina de la jurisprudencia constitucional en es-

ta materia. La única objeción que cabría hacer es que se trata de una norma meramente interpretativa de la Constitución, lo cual no es posible por vía de Ley ordinaria según doctrina sentada por la STC 76/1983.

Pero hay otra posible interpretación claramente inconstitucional por incidir innovadoramente en la delimitación de las bases estatales. En este caso, la «o» tendría una significación acumulativa, de manera que bases formales y método deductivo serían compatibles. Y lo que es más, la «naturaleza» del precepto, ligada a la concreta redacción del mismo podría dar lugar a deducir nuevas bases precisamente del Decreto Legislativo, aun existiendo una legislación de bases formal, lo que constitucionalmente no resulta admisible.

No es un temor infundado lo que nos lleva a la impugnación de la Disposición Final Séptima, 1, b). Algunos preceptos de los títulos VI y VII, de acuerdo con su tenor literal, parecen crear nuevas normas básicas al socaire de la fórmula interpretativa de aquélla. Así sucede con los arts. 129, apartado 1.b), c) y d), apartado 2.b) y apartado 3; 145; 150.1.b); 158; y 160.1. En ellos se atribuyen competencias a órganos estatales, sin ningún distingo ni matización y sin que se establezca una regulación material, de lo que cabe deducir una voluntad de aplicación directa. En efecto, todos se refieren al personal al servicio de los entes locales, existiendo en esta materia legislación básica formal, no sólo la Ley 7/1985, sino también la 30/1984, de medidas urgentes para la reforma de la Administración Pública o la 53/1984, de incompatibilidades de los funcionarios. Sin embargo, tales preceptos van más allá de lo establecido en esas Leyes, pues atribuyen a órganos estatales la competencia de dictar reglamentos o actos administrativos con el carácter de básicos sin apoyatura en ningún texto legal preexistente. Más aún: se trata de supuestos no contemplados en las Leyes 7/1985, 30/1984 o 53/1984, pero que además tampoco pueden encontrar apoyo en la legislación no básica anterior al reparto constitucional de competencias entre el Estado y las Comunidades. Son, en definitiva, nuevas normas básicas que exceden de las posibilidades de un Texto Refundido.

El art. 129 atribuye al Gobierno y al Ministerio de Administración Territorial competencias para establecer normas básicas en perjuicio de las posibilidades legislativas de Cataluña. El art. 145 impide a las Comunidades Autónomas la posibilidad de desarrollar el régimen de incompatibilidades de los funcionarios locales, considerando básico el desarrollo de lo básico según la Ley formal de bases. El art. 150 concede competencia para incoar expedientes sancionadores a un órgano estatal, yendo más allá de lo dispuesto en la legislación básica y se concede carácter básico, como sucede también en algunos de los supuestos del art. 129, a un mero acto administrativo, lo que sólo muy excepcionalmente es admisible. Los arts. 158 y 160.1, en fin, prevén también normas reglamentarias de desarrollo que parecen acotar un nuevo ámbito básico. En todos estos supuestos se ha producido una innovación, ampliando los límites de lo básico sin intervención ni indicación alguna del legislador, que es a quien está reservada esta tarea delimitadora.

Por otra parte, la Disposición Final Séptima, apartado 2, dice también que «la regulación contenida en el Título VIII constituye la legislación estatal prevenida en el art. 5.E).a) de la Ley 7/1985, de 2 de abril», ampliando los límites de lo básico. Como la disposición de la Ley de bases que se invoca establecía que las Haciendas Locales debían regularse en primer lugar por la legislación estatal a la cual se refería, ello significa que la regulación exhaustiva de ese Título VIII será de aplicación preferente y en la práctica exclusiva a las Haciendas Locales, eliminándose así la intervención del legislador autonómico, que estaba previsto en el art. 5.E).b) de la Ley 7/1985, donde se dice que, en segundo lugar, las Haciendas Locales se regularán «por las leyes de las Comunidades Autónomas en el marco y de conformidad con la legislación a que se refiere el apartado anterior». Pues bien, en el Decreto Legislativo 781/1986 y de acuerdo con el juego de la Disposición Final Séptima, 2 y del Título VIII, el marco estatal ha crecido tanto que ha desaparecido cualquier resquicio para esa legislación autonómica, con lo que una vez más el Decreto Legislativo amplía los límites de lo básico e incurre en inconstitucionalidad.

En este caso, con independencia de la inidoneidad de un Texto Refundido para tal ampliación, la opción tomada es

claramente inconstitucional. La Generalidad de Cataluña tiene competencia exclusiva en materia de régimen local y ni las bases estatales del art. 149.1.18 C.E., ni la reserva al Estado de la «Hacienda general» por el art. 149.1.14 del mismo texto fundamental, pueden privarle, como mínimo, de una competencia de desarrollo legislativo. Así lo ha afirmado de forma tajante la STC 179/85, (f.j. 1) y la STC 14/86, (f.j. 2 *in fine*) que, en el caso de la Hacienda de las Comunidades Autónomas, les reconoce también la competencia, aun a falta de un pronunciamiento expreso constitucional. El razonamiento de la segunda sentencia es traspasable a la competencia sobre Haciendas Locales, pues ello también es una exigencia paralela a las potestades de organización, ya que sin potestades sobre la Hacienda Local no hay potestades sobre organización local. Cualquier intervención sobre los entes locales supone un cambio en sus atribuciones e intereses y un cambio en la atribución de competencias ha de conllevar necesariamente un cambio en la asignación de recursos. Por consiguiente, la solución adoptada, privando totalmente de competencias a las Comunidades Autónomas para regular las Haciendas Locales, supone que en la práctica hace imposible regular su ordenación territorial.

En otro aspecto el art. 410.2 infringe lo dispuesto en el art. 48.2 del EAC, tanto por lo que respecta al órgano utilizado como cauce como por lo que atañe la competencia para determinar los criterios de distribución y es que tanto para lo uno como para lo otro es competente la Generalidad. El texto del precepto estatutario es suficientemente claro, pero hay aún cuando así no fuera tampoco se podría proceder a la modulación de las competencias provinciales en los términos que marcó la STC 31/81. Finalmente el art. 414 remite al régimen económico de las Mancomunidades el esta-

blecimiento de los recursos de las Haciendas de las Comarcas por las Comunidades Autónomas, limitando en gran manera la Hacienda Comarcal, pues las Mancomunidades no pueden establecer tributos propios, ni recargos sobre otros ingresos. Además, contradice frontalmente lo dispuesto en el art. 42.3 de la Ley de Bases de Régimen Local, que atribuye a la Ley autonómica la regulación de los recursos económicos de las Comarcas. También aquí la opción por un modelo determinado en lo financiero impide a la Generalidad de Cataluña ejercer su opción política. En definitiva, la ampliación de las bases, la infracción de la Ley 7/1985 y el vaciamiento de la competencia autonómica en la materia de régimen local se aúnan una vez más.

3. El Gobierno Vasco, en el escrito de formalización, comienza aseverando que los Decretos Legislativos pueden ser objeto del recurso de inconstitucionalidad (arts. 161.1.a) C.E. y 27.2.b) LOTC), se hayan excedido o no del marco de la Ley de delegación, y que el Tribunal Constitucional puede depurar todo el contenido del Decreto Legislativo siempre que vaya contra el bloque de la constitucionalidad, incluidos los excesos de delegación, dicho lo cual se enfrenta con la problemática planteada por la Disposición Final Séptima, ya conocida, a cuyo fin se pregunta si un Decreto Legislativo puede establecer normas básicas y cuáles han de ser, en su caso, los requisitos necesarios para ello. La respuesta es afirmativa en principio, siempre que se mantenga dentro del marco de la Ley de delegación. Desde la perspectiva de los requisitos, si se tratara de un Texto Refundido que refunda Leyes donde se contengan normas básicas, así calificadas explícitamente, su incorporación ningún problema suscitaría. En cambio cuando no exista una tal calificación explícita de lo básico en las Leyes a refundir habrá que distinguir según se trate de la mera formulación de un Texto único —lo que tampoco plantea especial dificultad— o pretenda la regulación, aclaración y armonización de las disposiciones objeto de refundición. En este supuesto debe tenerse bien en cuenta que la formulación de lo básico, por implicar una innovación del ordenamiento jurídico, va más allá de las facultades de regularizar, aclarar y armorizar a que se refiere el art. 82.5 de la CE. En consecuencia, el Decreto Legislativo no puede formular expresamente normas básicas si las Cortes Generales no lo han autorizado en la propia Ley de delegación.

Pues bien, la proyección de estas consideraciones al Texto Refundido impugnado permite concluir, en primer lugar, que tal disposición no podía formular norma básica alguna, desde el momento en que la Ley de Bases de Régimen Local, como Ley de delegación, no lo ha autorizado y, en segundo lugar, que no existía ninguna necesidad de adaptación para justificar el uso de tales facultades con el fin de calificar como básicas más normas, ya que tal adaptación la había realizado ya la Ley de Bases de Régimen Local. En tercer lugar, no se puede desconectar la Disposición Final Primera de la Ley de Bases de Régimen Local (donde se autoriza la refundición) de su Disposición Transitoria Primera, donde se dice que la legislación a refundir será de ca-

rácter básico o supletorio según los supuestos del art. 5, pero ese carácter vendrá deducido como consecuencia de la función de inferir que el Tribunal Constitucional ha estimado aceptable para la legislación preconstitucional, interpretación corroborada por su alusión a que las disposiciones refundidas serán «transitoriamente» aplicables, transitoriedad que se opone frontalmente a la estabilidad que ha de tener lo básico. Finalmente y en cuarto lugar, lo contrario significaría una insalvable contradicción. Las normas que el Texto Refundido considera básicas corresponden a materias respecto de las que la Ley de bases (art. 5) no deja ninguna posibilidad abierta para ir más allá de lo dispuesto por ella misma. Entender que el Decreto Legislativo puede hacer esto válidamente implicaría, en efecto, una modificación del propio art. 5 que se encuentra dentro de la Ley de Bases de Régimen Local, que autoriza la refundición y de la cual dimana el propio Decreto Legislativo. Por tanto, el Decreto Legislativo, que estaría así modificando aquella. En conclusión es totalmente inconstitucional la Disposición Final Séptima del Texto Refundido, cuyo apartado b) de su epígrafe uno, pretende sibilinamente modificar la función de inferir, posibilidad admitida por el Tribunal Constitucional, que se proyecta a aspectos materiales de interés general (noción material de bases) mientras que el Texto Refundido alude a lo dispuesto en la legislación estatal vigente, expresión incomprensible cuando no hay formulación expresa de bases.

Ahora bien, incluso en la hipótesis de que el Texto Refundido pudiera formular expresamente normas básicas, resulta obvio que no puede quedar desvinculado de la Ley de delegación, en este caso la Ley de Bases de Régimen Local. En tal sentido resulta incuestionable que esa Ley de Bases no ha pretendido que el Decreto Legislativo la modifique. No existe indicación expresa al respecto y, por ello, es también incuestionable que lo dispuesto en ella (y en especial su art. 5º) debía haber sido respetado por el Gobierno a la hora de aprobar el Decreto Legislativo. Sin embargo, no ha sido así y ello obliga a analizar los diferentes preceptos que la Disposición Final Séptima considera básicos. Son, en primer los arts. 1, 2, 3.2 y 25 del Texto Refundido, aun cuando tal materia no venga contemplada en modo alguno en el art. 5 de la Ley de Bases, por la cual la normativa básica en dicha materia queda ceñida a lo que expresamente haya dispuesto la propia Ley de Bases sin poder ir más allá de estos límites. La misma conclusión ha de predicarse respecto de los arts. 12, 13, 14, 15 y 16, referentes al Padrón Municipal, materia que tampoco viene contemplada en el antedicho art. 5, así como de los arts. 18, 22 (inciso primero), 26, 48, 49, 50, 52, 54, y 56 a 59 referentes a la organización y funcionamiento de las Entidades Locales, y finalmente los arts. 34, 69 y 71. También, pues, desde esta perspectiva hipotética, es clara la inconstitucionalidad y consiguiente nulidad de esa Disposición Final Séptima.

Por otra parte, el Real Decreto Legislativo 781/1986, ha recogido, a efectos de la operación refundidora, múltiples preceptos del Real Decreto 325/1976, de 30 de diciembre,

sobre normas provisionales de ingresos de las Corporaciones Locales, la determinación de cuya naturaleza es presupuesto del posterior análisis acerca de la validez de su inclusión en el Texto Refundido. Desde una perspectiva legislativa, el punto de partida es la Ley 41/1975, de 19 de noviembre, de Bases del Estatuto del Régimen Local, cuya articulación (D.F. 1ª.2ª) fue prorrogada por el Real Decreto-Ley 22/1976, de 12 de noviembre, y muy poco tiempo después, por el Real Decreto-Ley 25/1976, de 23 de diciembre. Esta norma previó, no obstante, que el Gobierno debería aprobar, con carácter provisional, las normas necesarias para poner en vigor y desarrollar las Bases 21 a 34, ambas inclusive, de la Ley 41/1975 (art. 2), siendo en este contexto normativo como aparece el Real Decreto 3250/1976, de 30 de diciembre, sobre normas provisionales de ingresos de las Corporaciones Locales. Pues bien, de este conjunto normativo puede deducirse en primer lugar, que se facultaba al Gobierno para aprobar un Texto Articulado, comprensivo de diferentes aspectos y, entre ellos, de los correspondientes a los ingresos locales, Texto que por virtud del sistema normativo entonces existente tendría el rango formal de Ley, y en segundo lugar, que se facultaba al Gobierno para poner en vigor y desarrollar parte de las Bases aprobadas por la Ley de 19 de noviembre de 1975 correspondientes a los ingresos locales, a fin de que la precaria situación financiera de las Entidades locales no tuviese que esperar a la aprobación del Texto Articulado, comprensivo de todas las facetas referentes a la Administración Local. Pero esta facultad se atribuyó al Gobierno al margen de la técnica de la delegación legislativa propia de la conjunción Ley de Bases-Texto Articulado. Si a ello se une la circunstancia de que en el régimen institucional anterior a la vigente Constitución, solamente los Textos Articulados, los Textos Refundidos y los Decretos-Leyes eran las disposiciones del Gobierno con rango formal de Ley, cabe concluir que aquella facultad no era más que la atribución de la correspondiente potestad reglamentaria, de acuerdo con lo prevenido en el art. 26 de la Ley de Régimen Jurídico de la Administración del Estado.

Sin embargo, ese Texto Articulado no llegó nunca a ver la luz, aun cuando se procedió a algunos desarrollos sectoriales. Es más, la Ley 47/1978, de 7 de octubre, derogó parcialmente la Ley de Bases de 19 de noviembre de 1975, cuyo art. 1, en su último inciso, advierte que los textos subsistentes, no obstante tal derogación, «continuarán en vigor con su mismo rango normativo», dando así a entender que podrían existir varios (legislativo o reglamentario) y que el posible rango reglamentario de alguno no quedaría modificado por la citada Ley, caso en el cual se encontraba. Por lo demás, no sólo la evolución legislativa señalada confirma claramente su rango subalterno, pues tanto la doctrina como la jurisprudencia han coincidido también en esa opinión. Es la que mantuvo, por ejemplo, el Consejo de Estado en su dictamen al Proyecto que se convertiría en el Real Decreto 3250/1976, aceptada por el Gobierno a la hora de aprobarlo donde se contiene la expresión «de conformidad con el dictamen del Consejo de Estado en pleno» en la «fórmula apro-

batoria» de su preámbulo. Así lo han mantenido igualmente distintos autores y en ese mismo sentido se han pronunciado las Audiencias Territoriales y el Tribunal Supremo (sentencia de 7 de noviembre de 1981). No parece, pues, dudoso el valor reglamentario del Real Decreto 3250/1976.

Alcanzada esta primera conclusión, cabe plantearse seguidamente la adecuación a Derecho o no del Decreto Legislativo que refunde normas reglamentarias. Si el Decreto Legislativo tiene rango formal de Ley (art. 82.1 de la C.E.), resulta evidente que los textos a refundir han de tener, inexcusablemente, rango formal de Ley y, por este motivo, uno de rango reglamentario jamás puede ser objeto de tal operación refundidora, ya que de otro modo, por la mera refundición se provocaría la elevación de rango. En definitiva, la inclusión del Real Decreto 3250/1976 en el Texto Refundido no sólo excede del marco de la delegación, sino que vulnera frontalmente el art. 82 de la C.E., por lo que han de declararse inconstitucionales los arts. 197 a 231, 273, 288, 316 a 391, 394 a 409, 411 a 413, 415 a 431, 443 y 445 del Texto Refundido.

4. La Generalidad de Cataluña, a su vez, señala que el Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril, ha sido dictado por el Gobierno haciendo uso de la autorización contenida en la Disposición Final Primera de la Ley 7/1985, de 2 de abril, reguladora de las Bases del Régimen Local, siendo objeto de refundición los textos mencionados expresamente por la Disposición Derogatoria de la Ley, en cuanto no se opongan, contradigan o resulten incompatibles con sus determinaciones. En cualquier caso, el hecho de que la norma autorizante para esta operación sea la Ley de Bases y que las disposiciones a refundir sean únicamente las que deban considerarse vigentes según sus mandatos, permite afirmar que en este proceso tiene un alto grado de protagonismo la expresada Ley no sólo porque de ella arranca la cobertura para otorgar rango legal a las determinaciones del Real Decreto sino también porque la constitucionalidad o inconstitucionalidad de sus preceptos está directamente vinculada a la de esa Ley de la cual trae causa.

La Disposición Final 7ª del Real Decreto constituye una norma de capital importancia, ya que a través de ella se ha tratado de precisar el alcance de los distintos preceptos del nuevo texto legal en función de las competencias que corresponden al Estado y a las Comunidades Autónomas sobre la materia régimen local, según su autor. En el epígrafe a) de la referida Disposición Final 7ª, se indican los preceptos que se consideran básicos en los cinco primeros títulos del Texto Refundido, de acuerdo con lo previsto en la Ley 7/1985. Desde el punto de vista constitucional, el Gobierno no merece reproche alguno por haber procedido de este modo, sino todo lo contrario, si bien no todos los que se reputan como básicos lo son en realidad (así, los arts. 25.2; 49; 50; 52; 54.1.2 y 3, y 59) y en consecuencia ha de reputarse inconstitucional por haber incurrido en exceso en la concreción o refundición de lo básico. A su vez, en el epígrafe b) nada hay que objetar cuando el carácter básico de las materias reguladas por los títulos VI y VII del Real Decreto Le-

gislativo haya de inferirse de lo que disponga la legislación estatal vigente en dichas materias, pues será suficiente, aunque no falten dificultades, con acudir a esas leyes estatales para cerciorarse de cuales preceptos hayan de considerarse básicos a su tenor. En cambio, el otro inciso del epígrafe b), según el cual habrá de inferirse también el carácter básico de otros preceptos de tales Títulos VI y VII «conforme a su naturaleza», ofrece muy serios reparos desde la óptica constitucional.

En efecto, eso obligará al intérprete a «inferir» de cada uno de los ciento cuatro artículos que integran aquellos Títulos si tienen o no un contenido básico y si, además, éste es justificable. Ciertamente, la jurisprudencia constitucional ha autorizado a inferir lo que es básico, pero lo ha hecho a propósito de normas preconstitucionales, por lo que elevar esta regla excepcional a la categoría de general es inaceptable, ya que, por una parte, la identificación expresa de la norma mediante la cual se explicita una competencia de categoría prioritaria, como es la de dictar normas básicas, es un cometido que el legislador estatal, aunque resuelva actuar por delegación, no debe descuidar, y por otra, la indeterminación que conlleva esta situación coloca a los órganos legislativos y ejecutivos de las Comunidades Autónomas en un claro estado de inseguridad, toda vez que su actividad normativa, desconociendo específicamente cuales son los principios básicos en la materia, habrá de avanzar a tientas y con el riesgo constante de conflictos y litigios que pueden acarrear la suspensión de la efectividad de las normas hasta que no sean resueltos por el Tribunal Constitucional.

Estas objeciones no se desvirtúan ni aún cuando se entendiera —como así debe ser— que sólo son básicos los preceptos de los Títulos VI y VII del Real Decreto legislativo que se correspondan con los de los Títulos VI y VII de la Ley 7/1985 sobre la misma materia, puesto que la inconstitucionalidad de una norma como la que se critica no puede obviarse con interpretaciones que enriquezcan o amplíen su contenido. Es evidente que el texto dice lo que dice y no otra cosa. En consecuencia, no queda más opción que entender que el epígrafe b) del apartado 1 de la Disposición Final 7ª del Real Decreto legislativo 781/1986, en la proposición normativa que ahora nos ocupa, es inconstitucional por pugnar no sólo con el principio de seguridad jurídica plasmado por el art. 9.3 CE, sino por sustraer al Poder legislativo la facultad privativa de decidir lo que sea básico y lo que no lo sea en materia de régimen local, remitiendo de hecho esta decisión de forma directa al Tribunal Constitucional, con lo cual resulta vulnerado el art. 149.1.18 CE, a cuyo tenor corresponde al Estado la definición de las bases del régimen jurídico de las Administraciones Públicas.

Finalmente, el apartado 2 de la Disposición Final 7ª puntualiza que la regulación contenida en el Título VII del Real Decreto legislativo «constituye la legislación estatal prevenida en el art. 5.E).a) de la Ley 7/1985, de 2 de abril». En la demanda del recurso de inconstitucionalidad interpuesto contra diversos artículos de dicha Ley ya se alegó que el epígrafe a) del art. 5 E) era inconstitucional por no haber

previsto que la legislación estatal que cita —legislación general tributaria del Estado y la reguladora de las Haciendas de las Entidades locales, de las que será supletoria la Ley General Presupuestaria— queda limitada exclusivamente a la que es básica, y ello para no eliminar la competencia normativa que la Generalidad de Catalunya tiene asumida en virtud de la cláusula general del art. 9.8 EAC. Pero es que, además, con posterioridad se ha pronunciado la STC 179/1985, de 19 de diciembre, en la cual se reconoce la competencia de las Comunidades Autónomas con competencias sobre régimen local, como es el caso de Cataluña, para dictar normas sobre Haciendas locales sin otras acotaciones que los principios básicos estatales, con fundamento en que la competencia del Estado en materia de «Hacienda General», ha de respetar la delimitación competencial que existe entre el Estado y aquellas Comunidades Autónomas. La normativa estatal en materia de Haciendas locales habrá de establecer con claridad la distinción entre las normas básicas y las que no lo son y la distinción entre lo básico y lo que no lo es resulta inutilizable, por artificiosa, aplicada a los preceptos integrantes de una medida coyuntural que sólo puede ser considerada y aplicada como una unidad. Fuera de este caso singular habrá de respetarse el orden competencial que resulta de la Constitución y de los Estatutos de Autonomía.

A la vista de esta jurisprudencia constitucional y de lo que ya se expuso en el recurso de inconstitucionalidad núm. 619/85 en relación con el art. 5 E) a) de la Ley 7/1985, ha de concluirse, pues, que la Disposición Final Séptima, apartado 2, vulnera el orden de competencias que resulta de la Constitución (art. 149.1.18) y del Estatuto (art. 9.8), por pretender que sean de aplicación directa en todo el territorio del Estado la totalidad de los preceptos del Título VIII del Real Decreto Legislativo, cuando en realidad y para no vaciar las competencias normativas de la Generalidad sólo han de ser aplicados con este alcance los preceptos de dicho Título que se correspondan con los del Título VIII de la Ley 7/1985, de 2 de abril, o con otras disposiciones legales expresamente calificadas como básicas.

Un primer grupo de artículos —los arts. 1, 2, 3.2, 12, 13, 14, 15, 16, 18, 22 inciso primero, 26, 34, 48, 56, 69 y 71, por ejemplo— hacen referencia al texto constitucional o al texto básico y no presentan problemas. No acontece lo mismo con otros calificados de básicos, como vamos a examinar a continuación. El art. 25.2, ha introducido una serie de modificaciones sustanciales en el régimen jurídico establecido por las normas objeto de la refundición (art. 205.1 del Texto Articulado y Refundido de 1955. En concreto, ha otorgado la categoría de básico al mandato del art. 205.1 de la Ley de 1955 en lo que atañe al cambio de capitalidad de las provincias, sin contar con ninguna autorización ni mandato en tal sentido de la Ley de Bases. Se innova también la legislación anterior exigiendo una norma con el rango de ley para el cambio de denominación de las provincias, confiriéndole asimismo la naturaleza de básica, sin cobertura legal alguna. Y, finalmente, ha especificado que la ley a la cual se refería

el art. 205.1 del texto articulado y refundido en 1955 es sólo una ley del Estado, olvidando el carácter bifronte que tiene la provincia, no sólo división territorial del Estado para el cumplimiento de sus actividades (arts. 137 y 141 CE), sino también Entidad local y como tal sujeta asimismo a la competencia que las Comunidades Autónomas hayan asumido sobre régimen local, como es el caso de la Generalidad (art. 9.8 EAC).

El resultado es que cada una de dichas extralimitaciones determina la inconstitucionalidad de la norma. El Gobierno, en efecto, no puede conferir a su antojo el carácter de básicas a unas disposiciones que no han sido calificadas de tales por el legislador, haciendo uso de una autorización que tiene una finalidad bien específica y distinta, como es la simplificación formal del ordenamiento jurídico. Además, para que en el Texto Refundido puedan establecerse nuevas bases o principios básicos diferentes de los plasmados en los textos objeto de refundición, como disposición emanada del Gobierno, titular de la potestad reglamentaria, habrá de existir una autorización previa en la misma Ley de bases y sobre materias cuya naturaleza exija un tratamiento tan singular que las normas legales resulten inadecuadas por sus propias características. Sin embargo, en el caso del art. 25.2 del Real Decreto Legislativo no concurre ninguna de las condiciones citadas y, desde luego, «regularizar, aclarar y armonizar» son operaciones que no autorizan a definir y delimitar *ex novo* lo que sea básico, cometido que sólo corresponde al Poder legislativo, pues dado el carácter fundamental y general de las normas básicas, el instrumento normal para establecerlas es la Ley. A ello se añade que la norma impugnada niega cualquier intervención de la Generalidad en la materia, exigiendo exclusivamente una Ley del Estado para modificar la denominación y la capitalidad de las provincias y, por ello, es contraria al orden de competencias que resulta de la Constitución (art. 149.1.18) y del Estatuto (art. 9.8) sobre el régimen local y, por lo mismo, resulta inconstitucional.

Por otra parte, los arts. 49, 50, 52, 54.1, 2 y 3, y 59, no encuentran su cobertura en la Ley 7/1985. Aun cuando los cuatro primeros sean probablemente correctos y normalmente aplicables al régimen de funcionamiento de las Entidades locales, no debe olvidarse que cuando el legislador ya ha dictado la legislación básica sobre una materia, como ocurre a propósito del régimen local, su pronunciamiento también reviste un sentido negativo, quedando delimitado el campo de lo básico y de lo que no lo es y produciéndose una ruptura respecto a la situación anterior, a la vez que surge otra nueva en la cual, salvo contadísimas excepciones que no se dan en el caso de este recurso, está vedado el establecimiento de nuevas bases a quienes no son titulares de la potestad legislativa, so pena de incurrir en anticonstitucionalidad.

Desde tal perspectiva el art. 59 no puede encuadrarse en la competencia del Estado —que, en todo caso, debería haber sido definida en el texto básico— sobre el señalamiento de las bases del régimen sancionador. Pero, incluso aunque así

se aceptare, la competencia básica en esta materia ha de ejercerse de forma que deje a las Comunidades Autónomas la facultad de establecer una escala de sanciones dentro de los límites generales, máximos y mínimos, fijados por el Poder central. Esto, obviamente, no sucede con el precepto en cuestión cuyo detallado contenido impide el ejercicio serio y responsable de cualquier competencia normativa por parte de las Comunidades Autónomas. Finalmente, el art. 61 no ha sido designado formalmente como básico por la Disposición Final 7ª.1.a) pero implica la aplicación de un precepto calificado de básico por la Ley 7/1985 que ha sido recurrido (concretamente el art. 58), por lo que ha de ser reputado también como contrario a la Constitución.

Hay también una serie de preceptos del Texto refundido cuya inconstitucionalidad deriva de su remisión a otros de la Ley 7/1985 que adolecen también de ella. Así sucede, en primer lugar, con el art. 11.3, que clama por la aplicación del art. 14.1 de la Ley de Bases, así como el art. 67.3, último inciso, donde se da por sentada la legalidad y vigencia constitucional del art. 27.3 de la Ley 7/1985 cuando esto no es así, y los arts. 129 (apartado 2.b) núms. 2, excepto la primera proposición, 6 y 7), 158 y 160.1, que parten de la validez y plena aplicación de los arts. 98 y 99 de la Ley de Bases 7/85. Además, en el art. 129 concurren otros vicios de inconstitucionalidad independientes del que en este momento se denuncia.

En efecto, las determinaciones contenidas en el núm. 2 de su letra b), así como en los núms. 6 y 7, del apartado 2 de tal art. 129, son, en efecto, inconstitucionales porque no dejan ningún resquicio —como tampoco los arts. 98 y 99 de la Ley 7/1985— para que en bases y programas de las pruebas selectivas a que han de someterse los expresados funcionarios, las Comunidades Autónomas puedan dejar huella de sus peculiares improntas —como en el caso de la lengua oficial de la Comunidad— que permitan incorporar elementos de formación específicos. Tampoco parece justificable que el Poder central se reserve la titularidad de ciertas potestades ejecutivas —los nombramientos definitivos o interinos, así como las acumulaciones y comisiones de servicios— con respecto a estos funcionarios para conseguir las finalidades propias de la competencia, pues en estos casos es la potestad legislativa —y no la ejecutiva— la que ha de salvaguardar el «carácter nacional» de la habilitación de esta clase de funcionarios. Estos mismos argumentos, en fin, sirven también para los arts. 158 y 160.1 cuanto que se remiten, respectivamente, a los mencionados arts. 98 y 99 de la Ley 7/1985.

Por otra parte, el art. 160.2 dispone que para la provisión de puestos de trabajo reservados a funcionarios con habilitación de carácter nacional en los Ayuntamientos de Madrid y Barcelona, se tendrá en cuenta lo establecido en la Disposición Adicional 6ª de la Ley 7/1985. Aun cuando esta no fue objeto del recurso que se interpuso con respecto a otros preceptos de la Ley de Bases sobre Régimen Local, ello no representa ningún obstáculo para que pueda plantearse aquí, dado el carácter indispensable de las competencias (STC

39/82), la constitucionalidad de tal precepto en cuanto a el apartado 2 del art. 160 del Real Decreto Legislativo. En relación con el Municipio de Barcelona, el carácter asumido por la Ley 7/1985 —de bases, como es sabido— implica que, en principio, hayan de ser igualmente reputadas como básicas aquellas disposiciones que según ella han de continuar vigentes salvo en lo que se opongan, contradigan o resulten incompatibles con lo establecido en la propia Ley y, en concreto, el Decreto 1166/1960, de 23 de mayo, sobre el régimen especial de Barcelona. Pues bien, siendo esto así, es patente que la Disposición a que nos estamos refiriendo puede implicar una petrificación de las peculiaridades del expresado régimen especial, habida cuenta que la parte subsistente no será modificable sino a través de nuevas bases, lo cual conlleva la sustracción de dicha Entidad local o la competencia autonómica, produciéndose una infracción del ordenamiento constitucional y estatutario en lo que atañe a los preceptos delimitadores de competencias (arts. 149.1.18 CE y 9.8 EAC), tanto por conferir el carácter de básica a una disposición que no lo es, precisamente porque regula de forma singular y específica a una sola Corporación Local, como por pretender evaporarla del ámbito de la competencia de la Generalidad de Cataluña, a quien corresponde constitucionalmente el régimen a que haya de darse al Ayuntamiento de Barcelona. Si, en cambio, el régimen especial de la Villa de Madrid ha de ser establecido por Ley votada en Cortes (art. 6º del Estatuto de la Comunidad de Madrid) se debe exclusivamente a su condición de capital del Estado y sede de las instituciones generales como indica el mismo precepto. Por ello la disposición Adicional 6ª de la Ley 7/85, de 2 de abril es inconstitucional y lo es también el art. 160.2 del Real Decreto legislativo en causa.

Por su parte, el art. 460.5 es inconstitucional por someter las cuentas de todas las Corporaciones locales, sin excepción alguna, a la fiscalización externa del Tribunal de cuentas, en concordancia con los arts. 115 y 166 de la Ley de Bases, impugnada en su momento. Como se argumentó en el recurso correspondiente así como en otro, el núm. 426/84, interpuesto por el Gobierno contra los arts. 2.2, 5 b) y 9.1 de la Ley 7/1984, de 5 de marzo, del Parlamento de Cataluña, unos y otros infringen la legalidad constitucional, en lo que concierne a Cataluña, por atribuir al Tribunal de Cuentas unas funciones que la Ley catalana confiere a la Sindicatura de Cuentas de Cataluña, institución prevista en el art. 4.2 del Estatuto respectivo.

Finalmente, hay otro grupo de preceptos del Real Decreto Legislativo que, sin guardar conexión entre sí, ni responder a patrones que permitan hallar rasgos comunes a todos ellos, están igualmente viciados de inconstitucionalidad. En primer lugar, el art. 126.2, descarta que las Corporaciones locales puedan aumentar la plantilla a partir de la reducción de unidades o capítulos de gastos diferentes a los que se señalan, o por medio del incremento del presupuesto de un año para otro. Es obvio, sin embargo, que la autonomía local incluye la capacidad de las Corporaciones locales para atender a las nuevas necesidades de la población o para in-

crementar la intensidad de los servicios ya existentes. En ambos casos, puede ser necesaria la ampliación de plantillas que el precepto cuestionado impide restringiendo considerable e injustificadamente la libertad de las Entidades locales para crear o ampliar servicios de interés local, por lo que atenta contra su autonomía organizativa e incurre en vicio de inconstitucionalidad.

En segundo lugar, aparte de las razones ya vistas que determinan que el apartado 2.b) núms. 2, 6 y 7 del art. 129 haya de ser reputado inconstitucional, existen otros motivos para poner en tela de juicio la validez constitucional de la mayoría de sus disposiciones. Nada hay que oponer a lo previsto en el epígrafe a) de su apartado 1, toda vez que se limita a reproducir el art. 93 de la Ley 7/1985. Ahora bien, lo que ya no se deduce de este último, así como tampoco del art. 24 de la Ley de Medidas Urgentes sobre la Función Pública —también declarado básico y que sólo establece la igualdad en las retribuciones básicas para todas las Administraciones Públicas— es que la Administración del Estado pueda establecer límites de carácter general a todos los gastos de personal de las Entidades locales. Por esta razón, en cuanto el epígrafe b) del mismo apartado 1 asigna esta facultad al Gobierno central para que la ejerza directamente en todo el territorio, sin excepción alguna, quedan vulneradas las competencias que a la Generalidad reconoce el art. 9.8 del EAC, en materia de función pública local, deviniendo por ello inconstitucional.

Por lo que hace a los epígrafes c) y d) de este apartado 1, conviene recordar, asimismo, que el art. 5, epígrafe C) de la Ley básica señala que el régimen estatutario de los funcionarios de las Entidades locales será regulado por la legislación del Estado y la de las Comunidades Autónomas en los términos del art. 148.1.18 CE, precepto este que se limita a recordar el orden competencial en la materia, según el cual corresponde al Poder central únicamente la potestad de dictar las bases de tal régimen estatutario. En cambio, los referidos epígrafes hacen una remisión genérica e incondicional al Gobierno para que pueda dictar normas básicas que, si fueren de aplicación directa en Cataluña, impedirían el ejercicio de la competencia normativa de la Generalidad en la materia (art. 9.8 EAC), incurriendo así en inconstitucionalidad. Y es que las bases han de emanar de normas con rango de Ley (en este caso, la Ley 7/1985, o la Ley 30/1984 de Medidas urgentes para la Reforma de la Función Pública, e incluso el mismo Texto Refundido haciendo aplicación de las citadas disposiciones), aun cuando no pueda admitirse que se otorgue al Gobierno la facultad para establecerlas, sin limitación alguna, como hacen los epígrafes discutidos. Las mismas razones a las expuestas a propósito de estos epígrafes determinan la inconstitucionalidad del núm. 4, epígrafe b), apartado 2 del art. 129. En relación con su apartado 3 fácilmente se convendrá que a través de la concreción detallada y exhaustiva de las funciones de los órganos estatales, por considerarse básica, y de la cláusula residual que contiene en favor de las Entidades locales, se hace desaparecer por completo cualquier competencia autonómica en el

campo de la función pública local, por lo que es contrario también al orden constitucional y estatutario.

El art. 145, a su vez, que atribuye exclusivamente al Estado el desarrollo de la Ley de Incompatibilidades, privando así a la Generalidad de ejercer su competencia normativa respecto a la función pública de los Entes locales (art. 9.8 EAC), deviene por ello inconstitucional. A su vez, el art. 150.1.b), donde se asigna en exclusiva a un órgano de la Administración estatal la facultad para incoar expedientes disciplinarios en los casos que se enumeran, desapodera a las Comunidades Autónomas con competencias sobre la función pública local, como es el caso de la Generalidad, y resulta por ello inconstitucional. Además, la incoación del procedimiento se incardina en la fase de ejecución, que, como es sabido, constituye el escalón más bajo entre las diversas categorías competenciales. Se ha de apostillar aquí, a mayor abundamiento, que ni de la Ley de Medidas Urgentes sobre la Función Pública (art. 31), ni de la Ley 7/1985, reguladora de las Bases del Régimen Local, se infiere el carácter básico de la determinación de los órganos que han de incoar los expedientes disciplinarios.

Por otra parte, el art. 410.2, que como todos los del Título VIII del Real Decreto Legislativo se pretende aplicar directamente en Cataluña, conforme se deduce de la Disposición Final 7ª, apartado 2, impugnada precisamente por este motivo, contraviene el art. 48.2 EAC, a cuyo tenor es la Generalidad —y no la Administración central— quien ha de distribuir entre los Entes locales de Cataluña los recursos consistentes en participaciones en ingresos estatales, de acuerdo con los criterios legales que se establezcan para las expresadas participaciones, criterios legales que pueden ser fijados por la misma Generalidad, atendida la indeterminación de la referencia. En este aspecto, es claro que le corresponde también la facultad de especificar otros criterios diferentes a los plasmados en este precepto que, por no haberlo previsto así, incide en una nueva causa de inconstitucionalidad, con independencia de la denunciada en el párrafo precedente.

Finalmente, el art. 414 remite al régimen económico de las Mancomunidades (art. 413) la determinación por parte de las Comunidades Autónomas de los recursos de las Haciendas de las Comarcas. Teniendo en cuenta que las Mancomunidades, de acuerdo con el texto legal, no pueden establecer tributos ni recargos sobre otros ingresos, es claro que el precepto contradice lo que dispone el art. 43.3 de la Ley 7/85, según el cual «las Leyes de las Comunidades Autónomas determinarán el ámbito territorial de las comarcas (...), así como las competencias y recursos económicos que, en todo caso se les asignen». Por otra parte, la posibilidad de que la Generalidad (art. 51 EAC) imponga una organización territorial en Municipios y Comarcas, atribuyendo a éstas las facultades necesarias para la gestión de sus intereses, supone la competencia para la asignación de los recursos económicos precisos para el ejercicio de las atribuciones que se les hayan conferido, sin ninguna clase de restricciones y, mucho menos, sin las que contempla el artículo de

una manera totalmente injustificada y sin el apoyo de la legislación que se pretende refundir.

5. El Abogado del Estado, finalmente, que formaliza su oposición a las pretensiones objeto de los tres recursos, hace alusión ante todo a la complejidad y extensión de la legislación de régimen local preexistente a la Ley 7/1985, de 2 de abril, reguladora de las Bases del Régimen Local, que hizo absolutamente necesaria la aprobación del Real Decreto legislativo en cuestión, pues esa legislación preexistente no se podía declarar simplemente derogada, o derogada en cuanto se opusiera a la nueva ley sin grave quebranto a las más elementales exigencias de la seguridad jurídica. Pues bien, contra ciertos aspectos de ese Decreto Legislativo se dirigen los tres recursos de inconstitucionalidad, articulados en general contra el carácter básico de varios de sus preceptos, pero ya se puede adelantar que en ninguno de ellos se argumenta contra la naturaleza básica de los preceptos discutidos por su contenido sino desde una perspectiva formal, en razón de los límites constitucionales de los textos refundidos, salvo en algún caso en que se cuestiona la naturaleza intrínsecamente básica de determinados preceptos (arts. 129, 2 y 3, 145, 150, 410, 414).

Por otra parte, parece adecuada una consideración previa sobre impugnabilidad ante el TC de los Decretos Legislativos cuando exceden de la autorización o habilitación legal e incurren en «ultra vires». En tal supuesto, los Decretos Legislativos poseen mero rango reglamentario siendo por tanto justiciables en vía contencioso-administrativa. Así debe interpretarse la expresión constitucional «control de los Tribunales», contenida en el art. 82 de la CE, lo que viene además refrendado por una consolidada línea jurisprudencial de nuestro Tribunal Supremo. Casi todas las pretensiones ejercitadas en estos tres recursos acumulados habrían podido, sin inconveniente alguno, residenciarse en la mencionada sede jurisdiccional y así habría sido deseable, aunque ello no sea óbice para reconocer la plena jurisdicción del T.C. en el caso presente y sin perjuicio de que se encuentre capacitado para admitir su jurisdicción o para negarla (con indicación de la vía contencioso-administrativa) cuando no haya relevancia constitucional en la infracción *ultra vires* o no se cuestione por los recurrentes la sustancia de las normas impugnadas (o su condición material de bases), como aquí sucede. Si en el presente proceso se acogiera esta solución, procedería indicar la vía contencioso-administrativa para los recurrentes en cuanto concierne a la Disposición Final 7ª y los preceptos allí declarados básicos, subsistiendo el recurso contra los arts. 129.2 y 3, 145, 150, 410 y 414 del Decreto Legislativo.

Dicho esto, es sin duda la Disposición Final 7ª, donde se atribuye a determinados preceptos del Real Decreto Legislativo el carácter de básicos, el eje y denominador común de los tres recursos de inconstitucionalidad, aun cuando cada impugnación se presente en varios planos de intensidad y uno de ellos, con una intensidad máxima, consiste en negar *a radice* que un Decreto Legislativo pueda contener normas básicas, negándole toda capacidad innovadora del ordena-

miento jurídico, lo que supone, en la práctica, añadir requisitos a los ya muy rigurosos previstos en el art. 82 de la CE, con una concepción de la legislación básica como algo excepcional que debe emanar *in toto*, exhaustivamente, de las Cortes Generales. Sin embargo, esta tesis extrema no puede sostenerse porque supone una excesiva desconfianza u hostilidad hacia la técnica de la refundición y no concuerda con la jurisprudencia sobre la noción y características de las bases, que ha admitido la posibilidad de establecerlas en normas reglamentarias, e incluso en medidas coyunturales y en actos de mera ejecución en determinados casos.

No parece en modo alguno que puedan aplicarse a los Decretos Legislativos las limitaciones constitucionales del Decreto-Ley, como llega a sostener el Gobierno Vasco, pues ello supondría confundir dos instituciones completamente diferentes en cuanto a su concepción, naturaleza y presupuestos habilitantes, así como en sus medios de control. Por otra parte la doctrina más autorizada reconoce a los textos refundidos la posibilidad de innovar. La fórmula constitucional, «armonizar, aclarar y regularizar», que es la habilitante en nuestro caso, puede y debe dar luz sobre la adecuación constitucional del Decreto Legislativo ahora impugnado. En conclusión, esta primera tesis extrema debe por ahora descartarse. La crítica principal que se hace a la Disposición Final 7ª y a los preceptos declarados allí básicos, descansa sobre la idea de que tal declaración sólo es posible si se encuentra amparada por la Ley básica 7/1985. Pues bien, hay que distinguir entre la posición extrema, sostenida por el Gobierno Vasco, que circunscribe esta posibilidad a aquellos casos que puedan ampararse en el art. 5 de tal Ley y aquélla otra más amplia, mantenida en los dos recursos catalanes, que limitan la impugnación a los arts. 25.2, 49, 50, 52, 54.1, 2 y 3 y 59.

La primera de estas tesis debe rechazarse por no tener apoyo alguno en el texto de la Ley 7/1985 y por prescindir de su naturaleza global como Ley básica, olvidando, concretamente, el principio del texto del propio art. 5, que dice «Las Entidades Locales se rigen en primer término por la presente ley y además: ...». Esta tesis adolece además de una excesiva abstracción y prescinde de toda indagación sobre la sustancia de los preceptos impugnados. Piénsese por último, que si puede ser básico un simple Reglamento ejecutivo que desarrolle normas legales básicas, parece ilógico negar la condición de básicas a normas que, en idéntica situación, estén contenidas en un Texto Refundido. Sólo la demostración concreta de su condición no básica (que aquí no se realiza) podría llevar al resultado que quieren los recurrentes, apoyados en una formalista (e incompleta) lectura del art. 5 de la Ley 7/1985. En tal aspecto mayor importancia tiene la posición del Consejo Ejecutivo de la Generalidad de Cataluña que utiliza como parámetro delimitador la totalidad de la Ley 7/1985 y considera no amparados por la misma los arts. 25.2, 49, 50, 52, 54.1, 2 y 3 y 59. Ello merece una respuesta más extensa y para ello hay que partir de la naturaleza y características de la operación de refundición, en general y en nuestro caso concreto, que puede comportar

innovaciones normativas, pues sin ellas no tendría sentido la delegación legislativa. Esto se produce sobre todo en el supuesto de refundición no meramente mecánica, sino en aquella que se autoriza para «regularizar, aclarar y armonizar» los textos legales que han de ser refundidos. Se explica así que el Real Decreto Legislativo cuestionado actúe en un marco más amplio que el de la Ley 7/1985 por necesidad, pues una de las finalidades explícitas de la refundición fue la de precisar lo que quedaba vigente del Derecho local anterior. Y en segundo lugar, parece evidente que si una norma era materialmente básica en tal legislación, el Texto Refundido puede explicitarla como tal. Más aun: no sólo puede, sino que debe hacerlo, pues en otro caso mal podría cumplir su función aclaratoria. Todo ello se refuerza si se conecta la Disposición Final 1ª de la Ley 7/1985, donde se encuentra la autorización, con la Disposición Transitoria 1ª de la misma, donde el legislador explicita su deseo de que el Texto Refundido contenga normas que tendrán «en consecuencia... el carácter de normativa estatal básica...». Así se despeja, pues, cualquier duda sobre la posibilidad de establecer normas básicas en el Texto Refundido si materialmente tienen tal condición.

En los tres recursos planteados no existen impugnaciones de fondo de preceptos concretos (salvo alguna excepción), ni se discute en ningún momento su carácter materialmente básico. Tampoco se discute el hecho de que vinieran o no exigidos por la operación refundidora. Así se impugna, en primer término, el art. 25.3, que exige ley para alterar la denominación y capitalidad de las provincias. No se niega su carácter materialmente básico (que parece evidente) y que estuviera en la legislación preexistente (luego no hay exceso o actuación «ultra vires»), ya que se reconoce expresamente su origen en el art. 205 de la Ley de Régimen Local. La necesidad de incluirlo en la refundición parece obvia y su carácter básico también. De este modo, dado que la adaptación a la nueva organización territorial se mueve dentro de lo razonable y proporcionado, habida cuenta de la importancia de la materia, como resulta sin dificultad de la propia C.E. (art. 141.1), bien puede concluirse que nos encontramos ante una correcta explicitación y adaptación de una base preexistente. Lo mismo ocurre con los arts. 49, 50, 52, 54.1, 2 y 3 y 59, referentes a las sesiones, intervención de Secretario e Interventor y cuantía máxima de las multas. En ninguno de ellos se denuncia exceso o *ultra vires* y tampoco se discute su incardinación en la legislación preexistente.

La importancia de estas materias y su condición básica material salta a la vista. Las actas de las sesiones se encuentran inmediatamente conectadas al procedimiento administrativo común, competencia exclusiva del Estado (art. 149.1.18 C.E.); la intervención preceptiva del Secretario e Interventor, de enorme importancia en la vida local, como garantes de la legalidad, proviene de la Ley 40/81, toda ella materialmente básica y postconstitucional; el establecimiento de un límite máximo para las multas, de la antigua Ley de Régimen Local (art. 111), es una exigencia mínima del art.

149.1.18 C.E. y del propio art. 149.1.1 C.E. No parece, en fin, que puede negarse el carácter básico de estas normas y la procedencia de ser acogidas como tales en la refundición.

El Consejo Ejecutivo de la Generalidad de Cataluña y su Parlamento impugnan también preceptos por las mismas razones que en el recurso de inconstitucionalidad seguido bajo el núm. 617/85. Son, en concreto, los arts. 61, 11.3, 67.3, 129, 15 y 160 y a las alegaciones ya expuestas con ocasión del referido recurso cabe remitirse. Pero, además, algunos de estos preceptos se impugnan por razones específicas. Así, el art. 126.2 (ampliación de plantillas) se impugna por entenderlo contrario a la autonomía local. Este precepto se configura sin embargo como una norma de equilibrio financiero plenamente encuadrable en las competencias estatales sobre Hacienda general y ordenación general de la economía. La posibilidad de establecer límites al crecimiento del gasto público y ordenar criterios para su racionalización, incluso sobre las Comunidades Autónomas, resulta con claridad de la doctrina de las SSTC 56, 57 y 76/1983 en materia de crédito local. La presencia de un interés general superpuesto al local en las materias financieras, resulta de la doctrina de la STC 1/1981. Esto es predicable también del apdo. b), núm. 1, del art. 129 (límite de carácter general a los gastos de personas de entidades locales).

Por otra parte, se cuestiona la competencia gubernamental para establecer normas básicas de la carrera administrativa en la función pública local y en general las aplicables a esta función pública que hayan de revestir la forma de Decreto [art. 129.1.c) y d)]. Se trata, como es obvio, de la posibilidad de desarrollar por Reglamento ejecutivo básico normas básicas de la Ley 30/1984, posibilidad admitida por la doctrina del T.C. sobre las bases. A continuación, y por las mismas razones, se impugna el núm. 4, apartado b), núm. 2 del art. 129 (normas básicas para los concursos para la provisión de las plazas reservadas a funcionarios con habilitación de carácter nacional), respecto de lo cual hay que citar la clarísima doctrina de las SSTC 57/82 y 25/83, especialmente esta última, sobre el carácter básico de toda la materia, que incluye incluso la ejecución. Finalmente, al art. 129.3 se le achaca el cerrar las competencias locales, sin dejar así competencia alguna a la Comunidad Autónoma, sosteniéndose que entre las normas básicas, mencionadas en los números anteriores del mismo artículo y las facultades de este no existe espacio alguno, lo que es evidentemente falso. El desarrollo de las normas básicas estatales puede ser muy amplio y desde luego no lo agotan las tres facultades de este párrafo como pone de relieve la simple lectura del antiguo reglamento de la Función Pública Local.

El art. 145 no hace otra cosa que referirse a una Ley estatal básica y a su desarrollo (en cuanto sea básico, evidentemente) y por ello, no se comprende muy bien la razón de impugnar el art. 150.1.b, volviéndose así a ignorar la clarísima doctrina de la Sentencia 25/83 sobre estos funcionarios de habilitación nacional, respecto de los cuales corresponden al Estado las competencias en material de ejecución. A su vez, el art. 410.2 no se opone al art. 48.2 del EAC. La

distribución de las participaciones de las Diputaciones se hará a través del Ministerio de Economía y Hacienda, si bien se percibirán a través de la Generalidad, que es lo que en realidad establece el precepto estatutario. Por último, el art. 414 no recoge la remisión denunciada por los recurrentes al art. 413, lo cual elimina el pretendido vicio de inconstitucionalidad.

En cuanto a la impugnación del Título VIII del Texto Refundido, regulador de las Haciendas Locales, los recursos del Parlamento y de la Generalidad de Cataluña reproducen su impugnación del art. 5 E.a) de la Ley 7/1985, en los recursos de inconstitucionalidad núms. 617 y 619/85, por lo que basta remitirse a lo ya expuesto en dicha ocasión. Aquí y allí se ignora el art. 6 de la LOFCA, suponiendo una impugnación indiscriminada y en bloque del Título VIII del Real Decreto, con el argumento de que todo él no puede ser básico, pero sin precisar (ni intentarlo siquiera) qué sea básico y qué no lo sea, alegación que por su generalidad e indeterminación debe ser rechazada. Por su parte, el Gobierno Vasco articula una impugnación aún más formalista todavía con fundamento en la naturaleza reglamentaria del Real Decreto 3250/76 de 30 de diciembre, del que trae causa el Título VIII del texto Refundido, por cuyo motivo no puede ser incluido en la refundición, ya que el art. 82 de la C.E. habla de «disposiciones legales». Pues bien, aceptada sin ningún inconveniente su naturaleza reglamentaria, no puede admitirse sin embargo la interpretación del término «disposiciones legales», que evidentemente debe ser entendido en sentido material, como lo hace el art. 1 del Código Civil y no en el formal del rango. En nuestro ordenamiento, la refundición ha incorporado siempre normas reglamentarias y en la STC 51/82 el Tribunal analiza minuciosamente la incorporación a un texto refundido de cierta Orden Ministerial por motivos constitucionales de fondo, sin cuestionar en ningún momento que la naturaleza reglamentaria de la disposición supusiera inconveniente alguno, en definitiva también debe ser desechada esta final alegación.

II. FUNDAMENTOS JURÍDICOS

1. Es objeto de este proceso, como se ha visto, un conjunto heterogéneo de preceptos del Texto Refundido de las disposiciones legales vigentes en materia de régimen local (Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril) cuya constitucionalidad ha sido puesta en entredicho por el Parlamento y la Generalidad de Cataluña, así como por el Gobierno Vasco en sendos recursos *ad hoc*, acumulados en su momento por razón de su afinidad. Un planteamiento sinóptico del conjunto de los temas y de sus variaciones que configuran ese complejo objeto procesal, aconseja trocearlo taxonómicamente, en un intento de conseguir así una mayor claridad expositiva y para ello nada mejor que agruparlos por razón de aquellas características que les doten de una cierta homogeneidad desde la perspectiva de su enjuiciamiento, que es la nuestra. Un primer lugar lo ocupan aque-

llos preceptos impugnados que formulan parte del Título VIII sobre Haciendas Locales (arts. 178 al 461) y han sido derogados durante el curso del procedimiento, respecto de los cuales la incógnita previa consiste en saber si por tal circunstancia sobrevenida ha perdido su impugnación el interés general que le servía de impulso.

Otro grupo aparece polarizado por la Disposición Final Séptima, en torno al concepto de lo básico desde varias de las perspectivas utilizables. Así, se le reprocha que, nada más empezar [párrafo 1, apartado a)] declare el carácter básico de algunos artículos, hasta dos docenas, en ciertas materias, sin contar con una cobertura previa habilitante en la Ley de delegación, donde no se deja abierta posibilidad alguna de ir más allá de lo establecido por ella misma. De este planteamiento formal se escapan, sin embargo, los arts. 25.2 y 59 del Texto Refundido, a los cuales se dirige una acusación de inconstitucionalidad por razones materiales o sustantivas. En otros casos, el fundamento de la inconstitucionalidad se busca o quiere encontrarse en los límites intrínsecos de la refundición operada en el ejercicio de la delegación legislativa, que –según se alega– no permite crear *ex novo* bases sin contar para ello con la correspondiente cobertura legal previa, ni modificar el contenido o el carácter de las normas a refundir, incurriendo de lo contrario en *ultra vires*. Esto es lo que reprocha al apartado b), párrafo 1º de la antedicha Disposición Final, así como a otros preceptos que en materia de personal amplían el ámbito de lo básico fijado en la legislación estatal. A su vez, al apartado b) se le imputa una grave indeterminación, con riesgo para la seguridad jurídica y otros achaques, con infracción de diversas normas constitucionales (9.3 y 14.1 18ª C.E.).

En un distinto planteamiento dialéctico se alinéan aquellos preceptos de la refundición legislativa que son impugnados no por ellos mismos o por su contenido sustantivo sino por razón de remitirse a otros de la Ley reguladora de las Bases de Régimen local que se dicen inconstitucionales, implicando así una impugnación indirecta de estos que, en su versión directa fue resuelta en nuestra Sentencia 214/198, aun cuando quede aparte el art. 160.2. El resto de los preceptos en tela de juicio tienen como denominador común la materia que regulan [arts. 129.1.b), c), d), 2.b) y 3, 145, 150.1.b), 158 y 160.1], todos los cuales se mueven en el ámbito de personal funcionario al servicio de la Administración Local, en muy diferentes aspectos y a todos los cuales se dirige un doble reproche, formal y sustantivo.

2. En este conjunto de cuestiones que componen el presente proceso constitucional, con una pluralidad de objetos por razón de los preceptos impugnados como presuntamente inconstitucionales, se ha modificado la situación inicial respecto de un grupo numeroso e importante de ellos. En efecto al entero Título VIII (arts. 178 a 461) del Texto Refundido le hizo perder su vigencia la Ley 39/1988, de 28 de diciembre, reguladora de las Haciendas Locales, cuya disposición derogatoria (1.d) así lo establece. En consecuencia, conviene ante todo preguntarse cuales hayan de ser los efectos de tal cambio legislativo sobrevenido durante el curso de

este procedimiento, en la parte que le toca, con una eventual desaparición de su objeto y, por tanto, de su razón de ser. La solución ha de venir dada en función de la incidencia real de la derogación, no de criterios abstractos y, en tal sentido, este Tribunal ha cuidado de distinguir entre el recurso y la cuestión de inconstitucionalidad, como manifestaciones procesales distintas, aun cuando con un sustrato común, ya que ambas «tienen por objeto el enjuiciamiento de normas», en un caso mediante su impugnación directa e indirecta en el otro. Por ello, se dice en nuestra Sentencia 111/1983, (F.J.2) «podrían justificarse soluciones distintas en cuanto a la desaparición de la razón del proceso», «pues mientras en el recurso directo la derogación, por lo común, extingue el objeto, en la cuestión de constitucionalidad la solución puede ser otra por cuanto la validez de la norma –aun derogada– puede requerir un juicio de constitucionalidad». En efecto, este puede condicionar la decisión judicial en un proceso pendiente, con un problema vivo y la supervivencia de la norma cuestionada aunque sólo fuere para esa particular controversia.

Una segunda matización introduce por su parte, nuestra Sentencia 199/87, que sitúa ya la incógnita en el planteamiento propio del presente proceso. Cuando a lo largo de la tramitación de un recurso de inconstitucionalidad, «recurso abstracto y orientado a la depuración objetiva del ordenamiento», pierda su vigencia el precepto legal controvertido, tal circunstancia sobrevenida «habrá de ser tenida en cuenta por este Tribunal para apreciar si la misma conlleva... la exclusión de toda aplicabilidad de la Ley». «Si así fuera –se añade– no habrá sino reconocer que desapareció, al acabar su vigencia, el objeto de este proceso constitucional que, por sus notas de abstracción y objetividad, no puede hallar su exclusivo sentido en la eventual remoción de las situaciones jurídicas creadas en aplicación de la Ley, acaso inconstitucional (art. 40.1 LOTC)». Aquí está el centro de gravedad del problema y en tal aspecto primordial, que tiene como punto de referencia la realidad social, hemos insistido una y otra vez desde distintas pero compatibles y complementarias perspectivas. No tiene sentido continuar el proceso sobre la inconstitucionalidad de «normas que el mismo legislador ha expulsado ya de dicho ordenamiento... de modo total, sin ultraactividad (STC 160/1987). Por idéntica razón, para excluir «toda aplicación posterior de la disposición legal controvertida, privándola así del vestigio de vigencia que pudiera conservar», puede resultar útil –conveniente– su enjuiciamiento aun cuando haya sido derogada (160/1987).

Por otra parte, no basta con lo dicho para despejar la incógnita, ya que en el planteamiento surge una tercera variable. En efecto, aquí y ahora, so capa de la inconstitucionalidad, parece dilucidarse en realidad una discrepancia sobre el ámbito de las competencias respectivas del Estado y de ciertas Comunidades Autónomas. Así, lo que debiera ser objeto propio de un conflicto positivo de competencias como cauce procesal específico, ha de configurarse como fundamento de una pretensión de inconstitu-

cionalidad por razón del rango legal de la norma controvertida. Desde tal perspectiva ha de contemplarse también la derogación sobrevenida, cuya incidencia en este tipo de procesos ofrece matices peculiares, como pone de manifiesto un somero repaso de nuestra doctrina al respecto, cuya cita pormenorizada en este lugar resultaría impertinente, donde se excluye todo automatismo en la respuesta. Sin embargo, tal objeción como producto de la duda metódica, es más aparente que real y se desactiva fácilmente desde una perspectiva procesal. Efectivamente, más de una vez hemos dicho que la discusión sobre el órgano estatal que debe dictar las bases y el rango de las mismas puede ser objeto de conflicto de competencia (STC 203/93, 32/1983 y 69/1988), tipo de proceso en el cual la derogación de las disposiciones impugnadas no provoca sin más la pérdida sobrevenida del objeto del proceso, ya que en algún caso puede resultar necesario o conveniente que el Tribunal se pronuncie acerca del alcance de las competencias controvertidas (STC 248/88). Sin embargo, en el supuesto que nos ocupa, conviene indicar que no existe propiamente reivindicación de ninguna potestad, ni se ha cuestionado el orden constitucional de competencias, sino simplemente el rango de la disposición, por lo que derogada ésta carece de todo sentido un pronunciamiento de este Tribunal al respecto.

Una vez llegados a este punto conviene traer a capítulo que la derogación del Título VIII (arts. 178 a 461) del Texto refundido quedó consumada el 1º de enero de 1992, en virtud del juego de las disposiciones transitorias 1ª a la 6ª, 8ª y 9ª de la Ley 39/1988, de 28 de diciembre, reguladora de las Haciendas locales, que está vigente con plenitud desde la fecha más arriba indicada. La eventual retroactividad de ese Título VIII no ofrece ya la relevancia necesaria para justificar un pronunciamiento de este Tribunal sobre su constitucionalidad, o no, a la luz del orden o esquema constitucional de distribución de competencias. Además, el fundamento de la impugnación o reproche único que se le imputa es de carácter estrictamente formal y consiste en la insuficiencia de rango de la norma donde se califican como básicas la regulación contenida en su texto, sin poner en duda tal calificación en el aspecto sustantivo o material, por lo que la derogación sobrevenida priva a la controversia de cualquier interés o utilidad real desde la perspectiva más atrás indicada, cuando –por otra parte– no existe pendiente cuestión de inconstitucionalidad alguna sobre cualesquiera de los preceptos de que consta, una vez rechazada precisamente por carecer de relevancia la única suscitada acerca del art. 390 del Texto Refundido (STC 332/1993). No parece dudoso, pues, que el presente proceso, en el cual se han acumulado tres pretensiones de inconstitucionalidad, ha perdido su objeto propio en lo que atañe tanto a la impugnación conjunta o global del Título VIII como a la impugnación específica de algunos de sus artículos.

3. En este senda y dando un paso más, se reprocha a la Disposición Final 7ª [párrafo 1, apartado a)] que en el lugar indicado declare el carácter básico de ciertos artículos, hasta dos docenas, «en las materias reguladas por los cinco prime-

ros títulos», sin contar con cobertura previa habilitante en la Ley de delegación, que no deja abierta posibilidad alguna de ir más allá de lo establecido por ella misma en aspectos tan sustanciales como el territorio de municipios y provincias (arts. 1, 2, 3.2 y 25), la población (arts. 12 al 16 sobre empadronamiento), la organización y el funcionamiento (arts. 18, 11, 1er., 26, 48 al 50, 52, 54 y 56 al 59), así como otros aspectos misceláneos (arts. 34, 69 y 71). Tal es el amplio planteamiento del Gobierno Vasco que se polariza sobre media docena de esos preceptos por el Parlamento y la Generalidad de Cataluña, que no achacan extralimitación o exceso en la refundición a todos aquellos preceptos más arriba enumerados sino a esos pocos, por haberse pronunciando ya el legislador sobre cada una de tales cuestiones, fijando lo que sea básico y dejando claro, por vía negativa, que no lo es todo lo demás. Es claro, así expuesto, que la impugnación se construye desde una perspectiva formal, por cuanto no se traba controversia competencial alguna propiamente dicha acerca del contenido sustantivo de las normas afectadas, cuyo carácter básico –en su dimensión material queda imprejuizado. En esta línea discursiva y como premisa mayor del razonamiento, se hace preciso recordar que en el esquema constitucional de la distribución territorial de competencias, una de las adjudicadas al Estado con carácter exclusivo tiene por objeto las bases del régimen jurídico de las Administraciones públicas y, entre ellas, por tanto, de la local. Estas bases han de ser en principio normas legales, orgánicas rara vez y ordinarias en su mayor parte, pero también –si necesario fuere– reglamentarias, en el uso de la potestad que al Gobierno de la Nación otorga el art. 97 de la Constitución (STC 135/1992).

En consecuencia, parece correcto concluir que tanto sobre el legislativo como sobre el ejecutivo recae la carga, no una mera posibilidad sino deber, de calificar expresamente las normas que, a su parecer, tengan carácter básico como exigencia del principio de seguridad jurídica. En tal sentido hemos dicho no hace mucho que esa obligación «no sólo pesa sobre el legislador o sobre la Ley votada en Cortes, que es el instrumento normal para la determinación de las normas básicas, sino también, según nuestra reiterada doctrina, sobre el Gobierno de la Nación cuando, con carácter excepcional, pueda hacer uso de su potestad reglamentaria para regular por Decreto alguno de los aspectos básicos de una materia» y con mayor razón, por tanto, «cuando haya de regular mediante un Decreto Legislativo una determinada materia sobre la que el Estado tiene competencia para aprobar las normas básicas». En este último caso, el Gobierno no sólo puede sino que debe establecer qué preceptos tienen naturaleza básica salvo, naturalmente, si se lo impidiera la Ley de delegación o pudiera deducirse que esta ha pretendido agotar por sí misma la regulación de los aspectos básicos de la materia» (STC 179/1992, F.J. 2º). En definitiva, no necesita el Gobierno una habilitación expresa para tal calificación, que es por tanto posible en cualquiera de las modalidades legiferantes contenidas en el art. 82 de la Constitución y sus límites han de buscarse en la propia dele-

gación legislativa, explícita o implícitamente. Va de suyo, pues, que desde esa perspectiva formal la Disposición Final 7ª. 1 a) del Texto Refundido no ha incurrido en *ultra vires*, como tampoco los arts. 129, 145, 150, 158, 160, 410 y 414, a quien se dirige idéntico reproche.

4. Tal conclusión, a la que lleva un camino estrictamente formal, no puede desactivar el reproche que la Generalidad de Cataluña dirige a los arts. 25.2 y 59 del Texto Refundido, imputándoles que limitan la competencia de ésta Comunidad Autónoma. Es cierto que la Constitución reserva al Estado la competencia para efectuar «cualquier alteración de los límites provinciales», que habrá de hacerse por las Cortes Generales y adoptando la forma de ley orgánica (art. 141.1. *in fine*). A su vez, el Texto Articulado y Refundido de 1955 establecía ya que «solamente por medio de Ley» podrían ser variados «los límites y capitalidad de las provincias» (art. 205), ley estatal por no existir otra posibilidad en un Estado unitario como era el de la época. Ninguno de estos preceptos alude directamente a la denominación, circunstancia que añade, pues, y por tanto innova el Real Decreto legislativo, con la calificación de básica.

No cabe la menor duda, y jamás ha sido puesto en entredicho, que la delimitación del territorio provincial afecte a las demás provincias, encuadradas además en distintas Comunidades Autónomas, cuyo interés propio trasciende, convirtiéndose así en general, supraautonómico y, por tanto, en competencia nítidamente estatal. Lo mismo ocurre con la elección o traslado de la capital desde un municipio a otro. La capitalidad es notoria, ostensiblemente un aspecto esencial en la configuración de un ente público territorial. Sin una sede para las instituciones o los servicios no parece racionalmente concebible ninguno y en tal sentido resulta elemento necesario en la acepción más exacta de la palabra. En tal sentido no parece objetable que ya el art. 205 LRL colocara la determinación de la villa o ciudad capitalina al mismo nivel de la delimitación geográfica. El propio diseño constitucional de la Provincia, como entidad local –primera y principal consideración– y, por ello, pero después, como división territorial para el cumplimiento de las actividades del Estado (art. 141.1. C.e.), pone de manifiesto que no le puede ser indiferente donde se sitúe su capitalidad, desde una pluralidad de perspectivas. Las circunscripciones electorales o la demarcación judicial, la red de comunicaciones, como la telefónica, por obra de la más reciente tecnología, así como de los transportes de todo tipo, son ejemplos heterogéneos pero claros del peso específico que en su organización poseen los territorios provinciales y sus sedes capitalinas. Hay muchas más manifestaciones de esa incidencia, pero como muestra bastan las dichas.

Aun cuando sin tanta nitidez que en el caso de los límites provinciales de la elección o traslado de su cabeza, la imposición de nombre o su cambio encajan sin embargo dentro de las bases cuya determinación corresponde al Estado. Denominación y capitalidad, elementos muy unidos son dos aspectos esenciales en la configuración de un ente público territorial cualquiera en más de un sentido. Sin una sede con

nombre propio no parece concebible tampoco ninguno. Una y otro, por tanto, son elementos necesarios y pueden considerarse básicos sin esfuerzo alguno. En consecuencia, no le pueden resultar indiferentes al Estado y su intervención en este punto no significa extralimitación alguna de su ámbito de competencias, en la distribución que de ellas se hace por la Constitución y por los Estatutos de Autonomía respectivos. En tal marco ha de ser encuadrada la Ley catalana 8/1987, de 15 de abril, que para el tema de litigio se remite a cuanto digan las leyes estatales básicas, incorporada pacíficamente a nuestro ordenamiento jurídico, salvo algunos preceptos concretos expulsados por inconstitucionales en nuestra Sentencia 331/1993, que ninguna relación guardan con el tema debatido aquí y ahora.

5. La solución ha de ser la misma para el art. 59 del Texto refundido donde se dice que «las multas por infracción de Ordenanzas no podrán exceder, salvo previsión legal distinta, de 25.000 pesetas en Municipios de 500.000 habitantes; de 15.000 pesetas en los de 50.001 a 500.000; de 5.000 pesetas en los de 5.001 a 20.000, y de 500 pesetas en los demás Municipios». Este mecanismo de la escala gradual en función del censo tiene viejas raíces en nuestro Derecho histórico y ha llegado hasta nuestros días en la legislación sectorial, donde con otros escalones cuantitativos no muy distintos se recoge en las Leyes de Seguridad Ciudadana (L.O. 1/1992, de 21 de febrero, art. 29.2 y D.F.3ª) y del Suelo [R. D. legislativo 1/1992, de 26 de junio, art. 275.1 a)]. El precepto que aquí y ahora se enjuicia cumple en cambio una función residual con un ámbito genérico. Es una cláusula subsidiaria para el caso de silencio al respecto en las normas reguladoras de cada actividad administrativa o de cada materia.

En tal aspecto, la amplitud de la escala gradual, construída tan sólo con tres tramos, permite la suficiente holgura a las Comunidades Autónomas, sin encorsetarlas rígidamente ni vaciar de contenido efectivo su competencia legiferante al respecto. Tal reflexión es reforzada por el carácter residual o subsidiario y además genérico del precepto impugnado, según se dijo más arriba, desde el momento en que deja a salvo cualquier «previsión legal distinta». Tal cláusula preserva la integridad de las potestades administrativas inherentes a todas y cada una de las materias reservadas, en el reparto competencial, a las Comunidades Autónomas que podrán establecer el régimen sancionador más adecuado a su juicio, dentro de los límites constitucionales ya explicado por este Tribunal (STC 87/1985, F.J.8º). La escala enjuiciada aquí no es rígida y deja un margen de movimiento suficiente a las Comunidades Autónomas, por lo que desde la perspectiva de las normas constitucionales y estatutarias invocadas tantas veces, no cabe hacerles reproche alguno.

6. La Disposición Final Séptima, que en el primero de sus pronunciamientos sobre el carácter básico de ciertos preceptos del Texto Refundido los señala directa e inequívocamente, con peor o mejor fortuna en la sustancia, según se acaba de ver, pero con un criterio formal impecable, utiliza otro, discutible y discutido, en el párrafo siguiente (1.b). Allí se

dice que «en las materias reguladas por los Títulos VI y VII se inferirá el carácter básico de sus preceptos conforme a su naturaleza o según disponga la legislación vigente en aquéllas». Dejando aparcada esta última parte de la oración disyuntiva que no es sino una remisión a otros lugares del ordenamiento jurídico mediante la técnica del reenvío, practicada habitual y pacíficamente para una mayor o mejor economía legislativa, conviene concentrar la atención, como lo ha sido también la impugnación, sobre la primera parte de la frase. Así como en la otra hay una calificación expresa pero indirecta, en esta se contempla como implícita, inherente y casi inmanente, extraíble por inducción o deducción –inferencia– y, por razón de «su naturaleza», operación lógica de segundo grado que se encomienda a cualquiera, aun cuando la última palabra al respecto corresponda a este Tribunal. Esto, hay que decirlo ya, no desposee de sus funciones a las Cortes Generales. El problema es otro.

Tal precepto resulta claramente incompatible con la constatación de requisitos y principios que sirven para configurar y exteriorizar el carácter básico de cualquier norma, según los hemos venido diseñando a partir de nuestra Sentencia 69/1988, cuya doctrina asumen otras varias posteriores (SSTC 80 y 227/1988, 15 y 132/1989, 147/1991 y otras). En ese acervo jurisprudencial se exige la calificación expresa de tal carácter básico o, excepcionalmente, que la norma correspondiente posea una estructura de la que pueda inferirse esa condición con naturalidad. En definitiva, cabe añadir aquí, que resplandezca por notoriedad o, en otro lenguaje, que resulte evidente por sí misma. Con ello se hace siempre alusión a lo manifiesto o a lo obvio y, en suma, a lo que no necesita de una ulterior operación interpretativa. La frase de la cual nos venimos ocupando no se ajusta al modelo formal de bases desde el momento en que defiere su determinación a una actividad hermeneutica, la «inferencia natural» desde el propio contenido de la norma, sin mayor orientación, que resulta así incompatible no sólo con el principio de seguridad jurídica (art. 9.3 C.E.) en su acepción genérica sino también en la más específica de dotar de certeza y nitidez al esquema de las competencias estatales y autonómicas, para lograr un claro deslinde de unas y otras por medio de la reducción de la indeterminación formal de las normas básicas. Por ello, el inciso «conforme a su naturaleza» es contrario al principio más arriba enunciado y la frase en la cual está inserto, a la cual su desaparición dejaría sin sentido, ha de erradicarse completamente del párrafo con la conjunción copulativa intermedia, sin función ahora, cuya fórmula final de reenvío, aun cuando quizá no sea la mejor, no adolece de indeterminación en la calificación de lo básico ni en consecuencia provoca inseguridad jurídica alguna más allá de la molestia o dificultad material de localizar los textos legales dispersos o extravagantes.

7. Así como este proceso sobre la inconstitucionalidad del Texto Refundido y en especial de la séptima de sus Disposiciones Finales alberga, en lo andado hasta ahora, un ataque directo a los preceptos en cuestión, hay un segundo grupo que se impugna no por ellos mismos o por su conteni-

do sustantivo sino por razón de remitirse a otros de la Ley reguladora de las Bases de Régimen Local que se dicen inconstitucionales, implicando así una impugnación indirecta de éstos, que en su versión directa fué despejada en nuestra sentencia 214/1989, a cuyos pronunciamientos hay que estar por imperativo del art. 38.2 de nuestra Ley Orgánica, sin que proceda revivir un debate ya fenecido cuando se pretende hacerlo con el mismo planteamiento dialéctico de entonces, sin añadir nada nuevo ni vislumbrarse motivo alguno para volver sobre el tema. Ello elimina, sin más consideraciones, la impugnación de los arts. 11.3, 61, 67.3 –último inciso–, 129.2.b)2º –excepto primera proposición–, 6 y 7, 158, 160.1 y 460.5, que traen causa de los simétricos en la Ley de Bases (arts. 14.1, 27.3, 58. 98, y 99, 115 y 116), cuya constitucionalidad ha sido contrastada en aquella sentencia, donde en algún aspecto se asume lo dicho en la 187/1988 y sin olvidar la derogación del último de los preceptos impugnados, a la cual hemos hecho mención al principio de esta. Sin embargo, queda subsistente el art. 160.2 donde se prevé que para la provisión de puestos de trabajo reservados a funcionarios con habilitación de carácter nacional en los Ayuntamientos de Madrid y Barcelona «se tendrá en cuenta lo establecido en la disposición adicional sexta de la Ley 7/85, de 2 de abril», a cuyo tenor el régimen especial de cada uno de tales municipios, contenido en las normas promulgadas hasta esa fecha, «continuará vigente», salvo en lo que se oponga, contradiga o resulte incompatible con... la presente Ley».

Aun cuando esa disposición adicional sexta no fuera incluida entre los preceptos de la Ley correspondiente como objeto del recurso directo al cual dió respuesta nuestra Sentencia 214/1989, dato que se consigna aquí a efectos meramente informativos, sin mayor trascendencia, el art. 160.2 del Texto Refundido puede y debe ser enjuiciado aquí y ahora, a la luz del orden constitucional de reparto de competencias, por exigir –a través de la antedicha disposición adicional– que se tenga en cuenta lo establecido en el Decreto 1166/1960, de 23 de mayo, para la provisión de puestos de trabajo reservados a funcionarios de habilitación de carácter nacional en el Ayuntamiento de Barcelona. En efecto, tal Decreto en el que se promulgaba el Texto Articulado del régimen especial del antedicho municipio, había sido derogado por otro, el Decreto 3046/1977, de 6 de octubre, donde se contenía un nuevo texto articulado parcial de la Ley de Bases del Estatuto de Régimen Local en lo referente a los funcionarios, como se induce «a contrario sensu» de su Tabla de disposiciones afectadas. La remisión indirecta a los arts. 28 y 29, contenidos en el capítulo VI de tal Decreto, se hace a normas desaparecidas desde 1977, con la entrada en vigor del Texto Articulado que, por lo demás, fué a su vez dejado sin efecto expresamente ocho años después por la Ley de Bases (Disposición derogatoria, b). Es difícil imaginar que tal referencia pueda menoscabar las previsiones al respecto del Estatuto de Cataluña (art. 9.8), cuyo Parlamento aprobó –en la misma línea– la Ley 8/1987, de 15 de abril, municipal y de régimen local para dicha Comunidad Autó-

noma, donde se alude al régimen especial de la ciudad capitalina (art. 75) y se insiste en la subsistencia provisional del Decreto 1166/1960, de 23 de marzo, asumiéndolo como propio mientras el legislador catalán no lo regule (D.T. 1ª.1), Ley pacíficamente incorporada a nuestro ordenamiento jurídico sin polémica ni oposición alguna por parte del Gobierno de la Nación. Carece por tanto de fundamento real el reproche al art. 160.2 del Texto Refundido.

8. El resto de los preceptos en tela de juicio tienen como denominador común la materia que regulan. Se trata de los arts. 129 [1.b), c), d), 2.b) y 3, 145, 150 [1.b)], 158 y 160.1. Todos ellos se mueven en el ámbito del personal funcionario al servicio de la Administración Local, en muy diferentes aspectos y a todos ellos se les dirige un doble reproche, formal y sustantivo. Aquel, que se apoya en el rango inadecuado por reglamentario de la disposición para ampliar el perímetro de lo básico, fue despejado más arriba, en la ocasión propicia, por ser común a otras normas también impugnadas. En su virtud, y como ya dijimos allí, el carácter básico de esos preceptos ha de ser determinado con arreglo a lo que establezca «la legislación estatal vigente», razón por la cual no cabe prejuzgar en abstracto ese, carácter básico, positiva o negativamente, sin un análisis previo singularizado de cada uno de tales supuestos en su aspecto sustantivo y en relación con Cataluña, para determinar la posibilidad o imposibilidad de ser aplicados directamente sin que una respuesta desfavorable arrastre necesariamente la inconstitucionalidad. Pues bien, tal enjuiciamiento individualizado ha de practicarse aproximativamente, sin pormenorizar con exceso, dada la genericidad de las imputaciones de inconstitucionalidad que se formulan contra ellos.

Desde la perspectiva también genérica conviene subrayar, ante todo, que el Estado cuenta aquí con un triple cobertura constitucional, ya que –por una parte– la competencia estatal sobre las bases del régimen estatutario de los funcionarios (art. 149.1 18ª C.E.), todos ellos, cualesquiera que fuere la esfera de la Administración a la cual pertenezcan, comprende como propia la regulación de la carrera administrativa y sus aledaños, con carácter general o para grupos determinados, como el que forman o componen los funcionarios de habilitación de carácter nacional y el régimen de las incompatibilidades, pudiendo extenderse, sin forzar su contenido propio, –por ser la contraprestación en la correspondiente relación jurídica– a las previsiones relativas a las retribuciones de los funcionarios comunes a todas las Administraciones públicas, lo que, a su vez hallaría fundamento en los principios constitucionales de igualdad y solidaridad» (STC 63/1986). Por otra parte las remuneraciones del personal conforman uno de los componentes con mayor peso específico en el gasto público y en la política económica general. Su limitación con carácter general, en las Leyes estatales de presupuestos o en otras, como autoriza el art. 129.2 b) encuentra su respaldo en la intervención del Estado como titular de la competencia exclusiva que le concierne para sentar las bases y coordinar la planificación general de la actividad económica (art. 149.1 13ª C.E.), tan estrecha-

mente vinculada a la Hacienda general incluida en el apartado siguiente de la misma norma constitucional. Así se ha dicho en muchas ocasiones respecto de las retribuciones, la más reciente en nuestra Sentencia 237/1992, que a su vez acude en este y otros aspectos a la doctrina sentada por otros dos anteriores, la 63/1986 y la 96/1990, que aun cuando se refieran a las retribuciones del personal manejan un criterio aplicable al presente caso.

Ahora bien, este primer desbroce del terreno donde moverse, no es suficiente por si sólo ni impide una posterior reflexión sobre el significado de las normas impugnadas y su juego a la luz del esquema competencial diseñado de consuno por la Constitución y el Estatuto de Autonomía de Cataluña, única Comunidad que muestra su disconformidad respecto de este grupo de preceptos. En concreto, el art. 129 contiene un catálogo de atribuciones conferidas, por una parte, al Ministerio de Administración Territorial, órgano estatal y a los competentes de las Corporaciones Locales en materia de personal (apartado 3), con un implícito deslinde o delimitación de unas y otras. Son en suma meras normas habilitación que por si mismas no afectan a las competencias sobre régimen local que a la Comunidad Autónoma le estén conferidas (art. 9.8 EAC). Si la determinación de las normas básicas en esta materia (la carrera administrativa y la función pública local) como en otras, puede ser obra de la potestad reglamentaria, en ejecución o desarrollo de la correspondiente Ley, según quedó dicho más arriba, no se ve como quepa negar esa posibilidad *a priori*, anticipadamente y en abstracto. Habrá que estar a su ejercicio concreto por el Ministro respectivo para ello. Desde tal perspectiva no parecen razonables los reproches a los apartados 1.c) y d), así como 2.b) 4ª del art. 129 del Texto Refundido. A su vez, ha de ser proclamada la constitucionalidad de otros varios párrafos del mismo precepto [2.b) núms. 2, 6 y 7], desde el momento en que se impugnan por estricta conexión con los arts. 98 y 99 de la Ley reguladora de las Bases de Régimen Local.

Por su parte, y en una línea discursiva paralela, el art. 145 opera un reenvío directo a la Ley 53/1984, de 26 de diciembre, donde se contine la regulación de las incompatibilidades con carácter general para la función pública, incluida la propia de la Administración local, así como una invocación de futuro a las normas que se dicten por el Estado para su aplicación a estos funcionarios. Con ello no se prejuzgan, limitándolas o condicionándolas, las competencias que al respecto pudieran corresponder, en su caso, a las Comunidades Autónomas, sin que nada permita sostener que ese régimen de incompatibilidades haya quedado agotado por la antedicha Ley. Una vez más, la imputación de inconstitucionalidad ofrece un perfil preventivo que hace imposible un juicio real sobre la adecuación de la norma al esquema de distribución de competencias. Idénticas consideraciones a las que se vienen exponiendo son extrapolables a la impugnación de los arts. 158 y 160.1, cuya remisión a la Ley 7/1985 y a otras disposiciones, dictadas o por dictar, nada innovador o perturbador –en el aspecto que contemplamos aquí y ahora– contienen.

9. Extramuros del planteamiento anterior queda finalmente el artículo 150.1.b) del Texto refundido aquí enjuiciado, donde a la Dirección General de Administración Local se le atribuye competencia para incoar expedientes disciplinarios a funcionarios con habilitación de carácter nacional por faltas cometidas en Corporación distinta de aquellas en las que se encuentren prestando sus servicios o cuando, por la gravedad de los hechos denunciados, pudiera dar lugar a sanción de destitución o separación del servicio. Este último supuesto fue contemplado ya en la Sentencia 25/1983, de 7 de abril y, en consecuencia, su constitucionalidad no resulta problemática. Algo distinto ocurre con el primero de tales supuestos cuyo enjuiciamiento desde la perspectiva que nos es propia exige una disección analítica si bien haya de ser somera. Una de sus facetas consiste en averiguar si merece la calificación de norma básica, pregunta a la cual hemos de anticipar una respuesta afirmativa. Aun cuando en este campo haya «que considerar imposible cualquier intento de relación apriorística», no parece desacertado considerar como básicos «los criterios generales de regulación de un sector del ordenamiento jurídico o de una materia jurídica que deben ser comunes a todo el Estado», por lo cual tiene tal carácter la existencia de un Cuerpo de funcionarios de habilitación nacional en el seno de la Administración Local. En consecuencia, «todo aquello que sea preciso para la preservación de la normativa de una institución considerada como básica, debe ser entendido asimismo como básico, por vía de consecuencia o conexión» (STC 25/1983).

Aquí encaja el régimen de la separación o de la destitución, modalidades extintivas de la relación funcional que afectan directamente al Cuerpo antedicho en su dimensión institucional y reservadas por ello a la Administración del Estado (art. 99.4 L.B.R.L.). No ocurre así con las demás sanciones, menos graves que las antedichas, cuya imposición – en su caso – se deja en manos de la Corporación Local competente como reflejan de consuno los arts. 129.3 y 151.2 del mismo Texto Refundido, única titular de la potestad disciplinaria de estos funcionarios junto al Estado, a quien se reserva tan sólo la iniciativa o facultad de incoación cuando el presunto inculpaado está prestando sus servicios en sitio distinto, cuyo Ayuntamiento carecería de competencia para conocer de las faltas cometidas en el curso de una relación de servicios que le es ajena. No se da, pues, la extralimitación denunciada ni menoscabo de competencia autonómica alguna.

FALLO

En atención a todo lo expuesto, el Tribunal Constitucional, POR LA AUTORIDAD QUE LE CONFIERE LA CONSTITUCIÓN DE LA NACIÓN ESPAÑOLA,

Ha decidido

1º Declarar la inadmisibilidad de las pretensiones referentes al Título VIII, Hacienda Local (arts. 178 al 461).

2º Declarar inconstitucional la Disposición Final Séptima, párrafo 1, apartado b), inciso «conforme a su naturaleza o» del Texto Refundido (Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril).

3º Desestimar en todo lo demás los recursos formulados por el Parlamento y el Consejo Ejecutivo de la Generalidad Cataluña y el Gobierno Vasco.

Dada en Madrid, a veintitres de diciembre de mil novecientos noventa y tres.

El secretario de Justicia

Voto particular que formula el Magistrado de este Tribunal, don Rafael de Mendizábal Allende, a la Sentencia que pone fin a los tres recursos de inconstitucionalidad interpuestos por el Parlamento y el Consejo Ejecutivo de la Generalidad de Cataluña contra determinados preceptos del Real Decreto Legislativo 781/198, de 18 de abril (Texto Refundido de las disposiciones vigentes en materia de régimen local).

Desde mi punto de vista personal y por coherencia con la posición mantenida en la minuciosa y larga deliberación, creo conveniente exteriorizar mi criterio respecto de dos cuestiones, a mi entender muy importantes, que la Sentencia trata en los párrafos 4 y 5. Anticipo, pues, que a mi entender debió declararse también la inconstitucionalidad del art. 25, cuyo párrafo segundo reserva al Estado la competencia para imponer nombre a la Provincia y del art. 59 del Texto Refundido.

1. Así como es incuestionable el carácter básico de la delimitación del territorio provincial, que viene dado por la propia Constitución y cabe aceptar la misma calificación para el establecimiento de su capitalidad, según previene la Ley de Bases, no puede predicarse lo mismo cuando se trata del nombre de la provincia, al cual no se hace referencia alguna en el texto constitucional, preocupado tan sólo de los límites, ni en la Ley de Bases, que guarda silencio sobre este aspecto y los colaterales, sede y denominación, elemento el último no incluido tampoco en el traído y llevado art. 205 del Texto Articulado y Refundido de 1955. Llegados a este punto conviene traer a colación una norma a la que mal puede negarse el talante básico en su sentido más profundo, por el significado histórico, fundacional. Me refiero al Real Decreto de 30 de noviembre de 1833, donde se crea la provincia a imagen y semejanza del departamento francés, cuyo art. 1º, estableció que tomarían «el nombre de sus capitales respectivas, excepto las de Navarra, Alava, Guipuzcoa y Vizcaya que conservarán sus actuales denominaciones», a cuyo elenco se han unido después de promulgada la Constitución, Asturias, Cantabria y La Rioja, abandonando el topónimo del municipio capitalino. En una segunda fase del

discurso que nos entretiene, resulta difícilmente objetable la tesis de que por mucha literatura o retórica con la cual se le quiera sazonar, la denominación no es un elemento estructural de la persona pública territorial llamada provincia, aun cuando nadie niegue su utilidad o conveniencia. No tiene, pues, carácter esencial, sino convencional y muy bien pudiera, en hipótesis, ser sustituido por otros medios como la simple numeración ordinal. Es claro que aquí el nombre no hace a la cosa. Con esto queda despejada la incógnita, aun cuando no releve de algunas consideraciones complementarias, conceptuales unas y extraídas del ordenamiento jurídico otras.

Entre las primeras hay que traer a capítulo la sedicente «garantía institucional», noción más intuitiva que perfilada con el rigor jurídico deseable, impresión o quizá imagen, con un origen jurisprudencial. Hay que decir sobre ella en este caso que su efecto inmediato, consistente en permitir el reconocimiento instantáneo por pura evidencia de una institución, aquí y ahora la provincia, no se da cuando del nombre se trata, como tampoco tiene sentido su función protectora, cuyo alcance es genérico y no podría extenderse a cada una de sus cincuenta manifestaciones individualizadas. Esta conclusión, como también la que niega el carácter esencial a este elemento, no significa desconocer su importancia, ni su trascendencia *stricto sensu* como definidor de la personalidad en su marco geográfico y en su contexto histórico, con un ostensible valor emocional o afectivo y una carga simbólica indudable. Ahora bien, todo ello no traspasa, no va más allá constitucionalmente del perímetro de la Comunidad Autónoma. Es, así, importante para ella, pero no trascendente. En este bautizo no aparece comprometido el interés general, visto como supracomunitario, ni del Estado «*stricto sensu*» como sujeto público individualizado.

Una mirada desde el nivel del ordenamiento jurídico, con una interpretación conjunta y sistemática de las normas, nos lleva a la misma conclusión por un camino a ras del suelo. En efecto, el Texto Refundido encarga al Consejo de Gobierno de la Comunidad Autónoma el cambio de la denominación de los Municipios, sin exceptuar a los que llevan consigo el honor y la servidumbre de ser la capital de la provincia, a cuyo fin puede utilizarse el castellano, cualquiera otra de las lenguas españolas, oficial allí o ambos idiomas (art. 11.1.). El Estado tiene en tal operación un papel totalmente pasivo, con el derecho a ser informado y la función de garantía *erga omnes* respecto de todos los demás ciudadanos, consistente en anotar esa circunstancia en el Registro *ad hoc* y hacerla pública en su Boletín Oficial, inscripción y publicación que son requisitos de eficacia para darle «carácter oficial» pero no afectan a la validez del acuerdo autonómico. Tal es la regulación que ofrece la Ley de Bases (art. 14.1), con este carácter por su propia condición de tal, cuyo contenido agota razonablemente, en una lectura sin prejuicios, cualquier posibilidad de un desarrollo marginal como el practicado, desviando claramente su propósito. No parece congruente que, una vez modificado el nombre de la capital y con él, como regla general, el de la provincia por orden

ejecutiva del Gobierno autónomo, sea necesaria nada menos que una Ley estatal para poner albarda sobre albarda, si ratifica la decisión o crear una distonía perturbadora si la rectifica, no asumiéndola.

Tampoco parece viable, y sí artificiosa, la distinción entre cambio de la denominación provincial por consecuencia de variar la de su municipio capitalino y cambio por imposición de un nuevo nombre, desligado de aquel topónimo, ni tampoco ofrece trascendencia a este respecto, complicando así un tema muy sencillo y distinguiendo allí donde el elocuente silencio de la norma básica ha dicho cuanto tenía que decir, sin dejar nada en el tintero al albur de un posterior desarrollo. En ninguna de las irisadas facetas con que pueda tallarse la cuestión, tiene cabida el interés general cuyo portador es el Estado. Al contrario, los nombres, y también el de las provincias, están muy pegados a la tierra, a su Historia y a su paisaje, a su idiosincrasia y a la conciencia que de su propia identidad tengan sus habitantes, pero sobre todo a su lenguaje, en el cual se refleja todo ello. En consecuencia, bien puede negarse carácter básico a la norma que materialmente desplaza la competencia para imponer nombre a las provincias desde la legislación sobre régimen local correspondiente a ciertas Comunidades Autónomas, entre las cuales Cataluña y el País Vasco (arts. 9.8 y 10.4 de sus respectivos Estatutos) hasta las Cortes Generales, lo que arrastra su desajuste con la Constitución. La legislación autonómica catalana al respecto (Ley 8/1987, de 15 de abril) defiende esta cuestión, entonces y hasta ahora problemática, con ejemplar lealtad constitucional, a cuanto digan las leyes estatales básicas sin que de tan cauta y prudente posición puedan inferirse otras conclusiones *a contrario sensu* y menos aquellas que menoscaban el ámbito de su competencia.

2. Por su parte, el art. 59 del Texto Refundido señala unos límites máximos cuantitativos a las multas por infracción de Ordenanzas en función del censo de los municipios, dentro de una escala que va desde aquellos cuya población no llega a los cinco mil habitantes hasta los que rebasan el medio millón, insistiendo con carácter general en una técnica tradicionalmente utilizada desde muy atrás, pudiendo rastrearse hasta muy temprano el siglo pasado y dejando siempre a salvo lo que establezcan otras Leyes sectoriales, que también manejan a veces el mismo criterio, como por ejemplo en el ámbito de la seguridad ciudadana (L.O. 1/1992, de 21 de febrero, art. 29.2 y D.F. 3ª) o del urbanismo (R.D. Legislativo 1/1992, de 26 de junio, art. 275 1.a). El precepto en cuestión cumple un papel residual y es una previsión para el caso de silencio al respecto en las normas sectoriales. Perfilado así el objeto a estudiar, no está de más recordar que el cánón para medir su constitucionalidad está compuesto, en un primer plano, por la Constitución como código o estructura con todas sus normas, que se entrelazan inextricablemente, hayan sido o no invocadas como fundamento de la impugnación. Lo exige así su lectura a la luz del espíritu y la finalidad que son su razón de ser, interpretación finalista o funcional preferente que resulta difícilmente practicable sin una visión de conjunto y, en definitiva, sistemática, que

no aísle cada norma en una torre de marfil. Lo permite, por supuesto, el brocardo *iura novit curia*, inherente a la entera función jurisdiccional en cualesquiera de sus manifestaciones. Por tanto, junto a los arts. 149.1.18ª de la Constitución y los concordantes del Estatuto del País Vasco y de Cataluña, han de alinearse aquellos otros que se relacionen directamente con ellos en cada una de las facetas contempladas, entre los cuales se cuentan la autonomía municipal y la potestad sancionadora. En tal grupo normativo, por último y en lo que aquí respecta, no sólo ha de ser incluida la Ley de Bases de Régimen Local sino la que contiene el régimen de las Administraciones Públicas y el procedimiento administrativo común.

Dicho esto y sin más trámites, no estará de más a buen seguro recordar a muchos que la potestad sancionadora, cuya existencia autoriza el art. 25 de la Constitución, delimitando a la vez su perímetro, es una emanación de la llamada tradicionalmente y en una acepción rigurosamente técnica, función de «policía», rebautizada como «intervención» administrativa en leyes actuales, la del suelo y ordenación urbana por ejemplo. En tal sentido, forma parte del haz de potestades que —en nuestro sistema— poseen y ejercen las Administraciones públicas como instrumentos normales para el cumplimiento de sus funciones y, en definitiva, para la satisfacción de los intereses generales a los cuales han de servir (art. 103 C.E.). Por lo tanto, fácil es colegir que la regulación por vía legislativa de la potestad sancionadora propia de los municipios sitos en el País Vasco y en Cataluña, les corresponde a sus Parlamentos respectivos, en el ámbito de la competencia exclusiva sobre el «régimen local» (art. 10.4 EAPV y 9.8 EAC), al que el primero añade explícitamente «el estatuto de los funcionarios... de su Administración». En este grupo se alinean también los Estatutos de Autonomía de Galicia (art. 27.3), Andalucía (art. 13.3), Valencia (art. 31.8), Aragón (art. 35.1.2º) y las Islas Baleares (art. 10.2), con un enfoque peculiar para Navarra (art. 46). El desarrollo legislativo en el marco de la legislación estatal básica corresponde estatutariamente a las demás.

Siendo este el planteamiento, y no otro, parece evidente que el precepto en cuestión, donde se establecen topes máximos cuantitativos para las multas según la población de los municipios, encorseta rigidamente hasta hacer inoperante la libertad de movimientos de los Parlamentos territoriales en esta materia del régimen local (STC 87/1985), vaciando así de contenido real esa competencia autonómica

con carácter general, no sectorial. Y ello se hace además en el silencio de la Ley de Bases al respecto y de la Ley de régimen jurídico de las Administraciones públicas y del procedimiento administrativo común, cuyo talante básico es obvio como desarrollo precisamente del art. 149.1.18ª C.E., donde no sólo se omite cualquier previsión genérica de tal cariz sino que se incorpora el principio de proporcionalidad, creado jurisprudencialmente, para graduar las sanciones en consideración a los elementos estructurales de la infracción de la cual son respuesta, como puedan ser su importancia intrínseca, llamada a las veces «gravedad», su transcendencia o repercusión social, el grado de culpabilidad o la peligrosidad del infractor (art. 131.3 LRJAP y PAC).

Esa desconexión absoluta respecto de los factores relevantes para el justo ejercicio de la potestad sancionadora, equiparada constitucionalmente al *ius puniendi* como ya habían hecho años atrás primero nuestro Tribunal Supremo y después el Europeo de Derechos Humanos, pone de manifiesto en toda su crudeza el carácter arbitrario de un criterio tal, utilizado por el legislador, contrario a la racionalidad y generalidad que exige a los poderes públicos el art. 9º de la Constitución. Esa arbitrariedad se potencia por incidir además negativamente en la autonomía municipal que coarta u menoscaba, ya que se discrimina a los Ayuntamientos no en razón de lo que hacen sino de lo que son, como afirma muy expresivamente el Parlamento de Cataluña. Esta autonomía, proclamada constitucionalmente (art. 137 C.E.) no es troceable por mor del tamaño de quien la posee. La gradualidad escalonada de las sanciones a la vista del padrón es, en definitiva, un sistema desafortunado y obsoleto, propio del tiempo pasado, cuando esa autonomía era un concepto desprovisto de contenido real, una palabra vacía y los entes locales eran considerados menores de edad y sometidos a la «tutela» estatal, que así se decía sin tapujos, a través de permanentes mecanismos de fiscalización a cargo de los Gobernadores civiles y los Delegados de Hacienda. En definitiva, ese tope máximo con carácter general y residual condiciona grave y negativamente las competencias autonómicas sobre la materia y, por tanto, priva de soporte constitucional a la norma en debate.

Madrid, a veintitrés de diciembre de mil novecientos noventa y tres

El secretario de Justicia

5. ÍNDEX DE TRAMITACIONS

Enclou les referències de tots els documents en tramitació i tramitats en el període de sessions actual, excepte les preguntes, i dels relatius als procediments davant el Tribunal Constitucional (secció 4.87).

Claus

(O)	Text original entrat al Parlament (corresponent al número de registre d'entrada que figura abans de cada títol)
(P)	Informe de Ponència
(D)	Dictamen de la Comissió
(A)	Text aprovat pel Ple del Parlament o per la Comissió per delegació d'aquell
(R)	Rebuig del document
(RD)	Retirada o decaïment del document
(CCRM)	Control del compliment de resolucions i de mocions
(CRM)	Compliment de resolucions i de mocions
(AC)	Acord de compareixença
(DIR)	Demanda per la qual s'interposa recurs
(ALFP)	Alegacions que formula el Parlament
(SDCC)	Sol·licitud de Dictamen al Consell Consultiu
(E)	Esmenes presentades pels Grups
(STC)	Sentència del Tribunal Constitucional
(DCC)	Dictamen del Consell Consultiu
(Rect.)	Rectificacions per error tècnic
(AIR)	Acord d'interposició de recurs
(C)	Canvi de tramitació
(S)	Substanciació
(IG)	Informe del Govern
(ISC)	Informe de la Sindicatura de Comptes
(ISG)	Informe del Síndic de Greuges
(T)	Tramitació
(Add.)	Addenda

Sigles de les comissions parlamentàries que tramiten o han tramitat els textos:

/COAG/	Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local
/CJD/	Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana
/CEF/	Comissió d'Economia, Finances i Pressupost
/CIE/	Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme
/CARP/	Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca
/CPT/	Comissió de Política Territorial
/CPC/	Comissió de Política Cultural
/CPS/	Comissió de Política Social
/CSG/	Comissió del Síndic de Greuges
/CR/	Comissió de Reglament
/CED/	Comissió de l'Estatut dels Diputats
/CGI/	Comissió de Govern Interior
/CRT/	Comissió de Control Parlamentari de l'Actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les Empreses Filials
/CSC/	Comissió de la Sindicatura de Comptes
/CIC/	Comissió d'Investigació sobre el Cas Casinos
/CSCE/	Comissió de Seguiment del Procés d'Integració de Catalunya a la Comunitat Europea
/CSJB/	Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics de Barcelona del 1992
/CEPH/	Comissió d'Estudi del Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya
/CSDH/	Comissió de Seguiment del Procés d'Equiparació Dona-Home
/CEIT/	Comissió d'Estudi sobre la Situació a Catalunya de la Immigració de Treballadors Estrangers
/CELS/	Comissió d'Estudi de les Dificultats de la Utilització del Llenguatge de Signes
/CTM/	Comissió sobre la Problemàtica del Tercer Món
/CSEQTA/	Comissió d'Estudi de la Revisió i l'Aplicació del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona (Plaseqta)
/CES/	Comissió d'Estudi sobre la Sida

3. TRAMITACIONS EN CURS**3.01. Projectes i proposicions de llei i altres projectes de normes****3.01.01. Projectes de llei**

- 11563 *Projecte de llei d'administració institucional, de descentralització, desconcentració i de coordinació del Sistema Català de Serveis Socials. /CPS/. BOPC, 129, 8153 (O); 136, 8479 (T); 141, 8755 (T); 147, 8963 (T); 150, 9392 (T); 161, 10346 (E i T); BOPC, 168, 10682 (Rect.); BOPC, 182, 11853 (T).*
- 11900 *Projecte de llei d'activitats firals de Catalunya. /CIE/. BOPC, 133, 8367 (O); 136, 8479 (T); 141, 8756 (T); 147, 8964 (T); 150, 9393 (T); 161, 10354 (E); 182, 11853 (T).*
- 11952
- i 11976 *Projecte de llei de creació del municipi de Badia per segregació de part dels termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès. /COAG/. BOPC, 135, 8466 (O); 139, 8669 (T); 141, 8781 (Rect.); 147, 8965 (E); 158, 9911 (T); 165, 10565 (T); 168, 10683 (T); 173, 11080 (P, D i E); 176, 11200 (SDCC); 179, 11387 (Rect.); 184, 12042 (DCC).*
- 11975 *Projecte de llei de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya. /COAG/. BOPC, 136, 8480 (O); 141, 8757 (T); 150, 9393 (T); 155, 9742 (T); 158, 9911 (E); 168, 10683 (T).*
- 13285 *Projecte de llei de reforma de la legislació de la funció pública de la Generalitat de Catalunya. /COAG/. BOPC, 153, 9584 (O); 155, 9742 (T); 161, 10355 (T); 174, 11124 (T); 179, 11344 (T); 182, 11854 (E).*
- 13320 *Projecte de llei de bases de delegació en el Govern per tal d'adequar les lleis de Catalunya a la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. /COAG/. BOPC, 155, 9743 (O); 161, 10356 (T); 165, 10566 (Add. i T); 176, 11200 (T); 182, 11854 (E).*
- 14404 *Projecte de llei de modificació de la Llei 19/1991, del 7 de novembre, de reforma de la Junta de Sanejament. /CPT/. BOPC, 174, 11124 (O); 179, 11344 (T).*
- 15322 *Projecte de llei de la Policia Autònoma de Catalunya. BOPC, 184, 12015 (O).*

3.01.02. Proposicions de llei

- 270 *Proposició de llei reguladora de la iniciativa legislativa popular. BOPC, 2, 28 (O).*
- 379 *Proposició de llei sobre la iniciativa legislativa popular. BOPC, 5, 233 (O).*
- 4865 *Proposició de llei de creació d'una autoritat única de transport de viatgers a la conurbació de Barcelona. BOPC, 52, 2991 (O).*
- 5705 *Proposició de llei d'associacions de Catalunya. BOPC, 58, 3374 (O).*

- 9239 *Proposició de llei d'ordenació dels ensenyaments artístics de Catalunya. BOPC, 100, 6252 (O).*
- 12996 *Proposició de llei de factoring públic. BOPC, 150, 9394 (O).*
- 13129 *Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, de protecció dels animals. /CARP/. BOPC, 150, 9396 (O); DSPC-P, 70 (T); BOPC, 168, 10685 (T); 179, 11345 (T).*
- 13271 *Proposició de llei d'associacionisme a Catalunya. BOPC, 153, 9601 (O).*
- 15024 *Proposició de llei de modificació de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, per tal d'adequar-la a la Llei de l'Estat 30/1992, del 26 de novembre, de Règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú. BOPC, 182, 11855 (O).*

3.01.10. Propostes de normes de règim interior

- 4736 *Projecte de normes de règim interior de la Sindicatura de Comptes. /CSC/. BOPC, 49, 2574 (O); 53, 3055 (T); 60, 3634 (T); 65, 3922 (T); 78, 4830 (T); 82, 4986 (T); 102, 6408 (T); 111, 7043 (T); 124, 7829 (T); 139, 8669 (T); 153, 9607 (T); 165, 10571 (T); 182, 11859 (T).*
- 4736b *Projecte de norma especial reguladora de l'Estatut del personal al servei de la Sindicatura de Comptes. /CGI/. BOPC, 49, 2583 (O); 53, 3055 (T); 60, 3635 (T); 65, 3923 (T); 78, 4830 (T); 82, 4986 (T); 102, 6409 (T); 111, 7044 (T); 124, 7829 (T); 139, 8670 (T); 153, 9608 (T); 165, 10571 (T); 182, 11859 (T).*

3.10. Projectes i propostes de resolució**3.10.30. Propostes de resolució subsegüents als informes de la Sindicatura de Comptes**

- 12165 *Procediment relatiu a la Memòria de la Sindicatura de Comptes de Catalunya corresponent a l'any 1992. /CSC/. BOPC 148, 9018 (T); 182, 11860 (T).*
- 13456 *Procediment relatiu a l'Informe de fiscalització SCF-07 E/1993. Institut Català de Crèdit Agrari. 1984 a 1992. /CSC/. BOPC 164, 10477 (O i T).*

3.10.35. Proposicions no de llei i altres propostes de resolució

- 7814 *Proposició no de llei sobre la cooperació econòmica entre l'Administració de la Generalitat i els ens locals en matèria d'obres hidràuliques. /CPT/. BOPC, 87, 5251 (O); 92, 5569 (T); 113, 7166 (T); 116, 7391 (T); 132, 8307 (T); 150, 9397 (T); 155, 9747 (T); 179, 11345 (T); 182, 11860 (T).*
- 12079 *Proposició no de llei sobre les causes de l'avaria de la subestació transformadora de Sant Andreu. /CIE/.*

- BOPC, 136, 8524 (O); 139, 8671 (Rect.); 141, 8760 (T); 179, 11346 (T).
- 12128 *Proposició no de llei sobre la creació d'una comissió interdepartamental per a la regulació anual de la campanya de la fruita.* /CARP/. BOPC, 136, 8525 (O); 141, 8760 (T); 144, 8826 (Rect.); 179, 11347 (T).
- 12253 *Proposició no de llei sobre la continuïtat de les factories de Torras Papel, SA a Sarrià de Ter (Gironès) i a Sant Joan les Fonts (Garrotxa).* /CIE/. BOPC, 139, 8673 (O); 141, 8761 (T); 179, 11347 (T).
- 12469 *Proposició no de llei sobre l'assegurança agrària integral per als cereals i els fruiters.* /CARP/. BOPC, 141, 8763 (O); 144, 8827 (T); 179, 11348 (T).
- 12493 *Proposició no de llei sobre el futur de l'empresa ABB SABADELL, SA.* /CIE/. BOPC, 141, 8765 (O); 144, 8828 (T); 182, 11861 (T).
- 12753 *Proposició no de llei sobre la identificació dels animals de companyia.* /CARP/. BOPC, 147, 8981 (O); 150, 9408 (T); 182, 11861 (T).
- 12835 *Proposició no de llei sobre la creació d'una comissió de seguiment de la descàrrega del combustible del reactor de Vandellòs I.* /CIE/. BOPC, 147, 8983 (O); 150, 9409 (T); 155, 9751 (T).
- 12980 *Proposició no de llei sobre la confecció i la publicació d'informes trimestrals sobre l'evolució del Pla d'habitatge 1992-1995 a Catalunya.* /CPT/. BOPC, 150, 9413 (O); 155, 9753 (T).
- 13105 *Proposició no de llei sobre l'elaboració del Pla de descongestió urgent i gradual de la presó Model, de Barcelona.* /CJD/. BOPC, 150, 9414 (O); 155, 9754 (T); 161, 10358 (T).
- 13106 *Proposició no de llei sobre la seguretat i la salubritat de la presó Model, de Barcelona.* /CJD/. BOPC, 150, 9415 (O); 155, 9754 (T); 161, 10358 (T); 168, 10685 (E).
- 13130 *Proposició no de llei sobre la reparació i la millora de determinats camins de la comarca del Solsonès.* /CPT/. BOPC, 153, 9609 (O); 155, 9755 (T).
- 13202 *Proposició no de llei sobre la regulació de la concessió de subvencions i d'ajuts per les administracions públiques de Catalunya.* /COAG/. BOPC, 153, 9611 (O); 155, 9756 (T); 165, 10574 (E).
- 13207 *Proposició no de llei sobre la implantació de la tarifa única i altres mesures en els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.* /CPT/. BOPC, 153, 9611 (O); 155, 9756 (T).
- 13298 *Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un dictamen de les condicions de seguretat i de sinistralitat de la carretera de l'eix de l'Ebre al seu pas per Vinallop (Baix Ebre).* /CPT/. BOPC, 155, 9757 (O); 161, 10359 (T).
- 13299 *Proposició no de llei sobre el projecte de la nova carretera de la Bisbal d'Empordà (Baix Empordà).* /CPT/. BOPC, 155, 9758 (O); 161, 10359 (T); 174, 11129 (E).
- 13317
- i 13342 *Proposició no de llei sobre la participació del Govern de la Generalitat en la gestió del sistema elèctric català.* /CIE/. BOPC, 155, 9759 (O); 161, 10359 (T); 174, 11130 (E).
- 13344 *Proposició no de llei sobre la no-utilització d'anelles de plàstic per a empaquetar llaunes de refrescos.* /CIE/. BOPC, 155, 9759 (O); 161, 10360 (T).
- 13345 *Proposició no de llei sobre la instal·lació de mecanismes d'absorció de vapors en els assortidors de les gasolineres.* /CIE/. BOPC, 155, 9760 (O); 161, 10360 (T).
- 13382 *Proposició no de llei sobre la pesca d'anxoves al Golf de Lleó-Cap de Creus.* /CARP/. BOPC, 155, 9760 (O); 161, 10361 (T).
- 13415 *Proposició no de llei sobre el trasllat dels residus de les centrals nuclears d'Ascó I i II i de Vandellòs I i II.* /CIE/. BOPC, 155, 9763 (O); 161, 10362 (T).
- 13421 *Proposició no de llei sobre la collita de bolets i la conservació de la riquesa forestal i del sotabosc.* /CARP/. BOPC, 155, 9763 (O); 161, 10362 (T).
- 13422 *Proposició no de llei sobre la retolació dels accessos al municipi de Vespella (Tarragonès).* /CPT/. BOPC, 155, 9764 (O); 161, 10362 (T).
- 13508 *Proposició no de llei sobre la recollida, el transport i l'eliminació dels residus sòlids urbans a la comarca del Vallès Oriental.* /CPT/. BOPC, 155, 9767 (O); 161, 10364 (T).
- 13509 *Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un estudi comparatiu de les autopistes de peatge a Catalunya.* /CPT/. BOPC, 155, 9768 (O); 161, 10364 (T).
- 13513 *Proposició no de llei sobre la modificació de l'elecció, la composició i les funcions del Senat.* /COAG/. BOPC, 161, 10364 (O); 168, 10686 (T).
- 13514 *Proposició no de llei sobre la transferència de la titularitat dels boscos de l'Estat existents a Catalunya i la transferència a la Generalitat del servei de defensa contra frauds.* /COAG/. BOPC, 155, 9769 (O); 161, 10365 (T).
- 13515 *Proposició no de llei sobre el traspàs a la Generalitat de competències en matèria d'indústria i la participació de la Generalitat en la gestió del sector públic econòmic estatal a Catalunya.* /COAG/. BOPC, 155, 9769 (O); 161, 10366 (T); 174, 11132 (E).
- 13516 *Proposició no de llei sobre la transferència a la Generalitat de competències en matèria de treball i de seguretat social.* /COAG/. BOPC, 155, 9770 (O); 161, 10366 (T); 174, 11132 (E).
- 13517 *Proposició no de llei sobre el traspàs a la Generalitat de competències en matèria d'obres públiques i transports.* /COAG/. BOPC, 155, 9771 (O); 161, 10366 (T).
- 13518 *Proposició no de llei sobre la transferència a la Generalitat de la titularitat i la gestió dels paradors de turisme i de la gestió de l'acció concertada per a la promoció del turisme.* /COAG/. BOPC, 155, 9771 (O); 161, 10367 (T).
- 13519 *Proposició no de llei sobre la transferència a la Generalitat del personal i els mitjans dels serveis administratius del Ministeri de Justícia en relació amb el Poder Judicial.* /COAG/. BOPC, 155, 9772 (O); 161, 10367 (T).

- 13520 *Proposició no de llei sobre la transferència a la Generalitat de totes les competències, els organismes, els mitjans i els recursos de la investigació a Catalunya.* /COAG/. BOPC, 155, 9772 (O); 161, 10368 (T).
- 13521 *Proposició no de llei sobre la transferència a la Generalitat de diverses competències i recursos en matèria de cultura.* /COAG/. BOPC, 155, 9773 (O); 161, 10368 (T).
- 13522 *Proposició no de llei sobre la culminació del procés de transferència de competències del Govern Central a la Generalitat, en matèria de sanitat i consum.* /COAG/. BOPC, 155, 9774 (O); 161, 10368 (T).
- 13523 *Proposició no de llei sobre la modificació de la Llei de cossos i forces de seguretat.* /COAG/. BOPC, 161, 10369 (O); 168, 10687 (T).
- 13524 *Proposició no de llei sobre la modificació de la Llei reguladora de les finances locals.* /COAG/. BOPC, 161, 10370 (O); 168, 10687 (T).
- 13525 *Proposició no de llei sobre la modificació de la Llei de bases de règim local.* /COAG/. BOPC, 161, 10370 (O); 168, 10687 (T).
- 13526 *Proposició no de llei sobre la modificació de la Llei de costes.* /COAG/. BOPC, 161, 10371 (O); 168, 10688 (T).
- 13527 *Proposició no de llei sobre la supressió de la figura del governador civil.* /COAG/. BOPC, 155, 9774 (O); 161, 10372 (T).
- 13592 *Proposició no de llei sobre l'elaboració del Pla especial de protecció de l'Alta Garrotxa.* /CPT/. BOPC, 158, 9912 (O); 161, 10372 (T); 168, 10688 (T); 174, 11133 (E).
- 13604 *Proposició no de llei sobre la declaració de Zona de Protecció Especial la delimitada pels municipis de Tarragona, Constantí, la Pobla de Mafumet, el Morell i Perafort, i de Zona d'Atenció Especial el municipi de Perafort, al Tarragonès.* /CPT/. BOPC, 158, 9913 (O); 161, 10372 (T).
- 13634 *Proposició no de llei sobre l'aplicació de l'indult immediat per als insubmissos catalans.* /CJD/. BOPC, 158, 9914 (O); 161, 10373 (T); 168, 10689 (T).
- 13755 *Proposició no de llei sobre la salvaguarda i la protecció del patrimoni natural i geogràfic del delta del Llobregat i de la seva comarca.* /CPT/. BOPC, 161, 10374 (O); 168, 10689 (T); 179, 11348 (T).
- 13776 *Proposició no de llei sobre la inclusió de les comarques del Baix Ebre, Montsià i Terra Alta en el proper Pla de desenvolupament rural, i la Ribera d'Ebre en el Pla de reconversió regional i social.* /CPT/. BOPC, 161, 10375 (O); 168, 10690 (T).
- 13841 *Proposició no de llei sobre la situació actual del sector del doblatge a Catalunya.* /CPC/. BOPC, 161, 10376 (O); 168, 10690 (T).
- 13862 *Proposició no de llei sobre la regulació de la titulació de màster i de les titulacions impartides a alumnes no llicenciats o diplomats universitaris.* /CPC/. BOPC, 165, 10575 (O); 168, 10690 (T).
- 13922 *Proposició no de llei sobre la declaració per la qual es deixa sense efectes el Decret 219/1993, del 31 d'agost, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.* /CPT/. BOPC, 165, 10576 (O); 168, 10691 (T).
- 13923 *Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un pla de prevenció dels accidents escolars.* /CPC/. BOPC, 165, 10577 (O); 168, 10692 (T).
- 13989 *Proposició no de llei sobre la dotació de mitjans materials dels cossos i les forces de seguretat de l'Estat que actuen a Catalunya.* /COAG/. BOPC, 165, 10579 (O); 168, 10692 (T).
- 14072 *Proposició no de llei sobre la gratuïtat del peatge de l'autopista A-2 per als usuaris afectats per les obres de construcció de l'autovia N-II.* /CPT/. BOPC, 165, 10579 (O); 168, 10693 (T).
- 14084 *Proposició no de llei sobre la creació d'un consorci o autoritat única del transport de viatgers a les comarques del Barcelonès, el Baix Llobregat, el Maresme, el Vallès Oriental, l'Alt Penedès i el Garraf.* /CPT/. BOPC, 168, 10693 (O); 179, 11349 (T).
- 14124 *Proposició no de llei sobre la construcció de la via ràpida de connexió entre l'autopista del Maresme i els municipis de Blanes i Lloret.* /CPT/. BOPC, 168, 10694 (O); 179, 11350 (T).
- 14125 *Proposició no de llei sobre l'estabilització de la tarifa de sanejament, el cànon de sanejament i el cànon hidràulic per a l'any 1994.* /CPT/. BOPC, 168, 10695 (O); 179, 11350 (T).
- 14126 *Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un pla de connexió de les clavegueres als col·lectors generals.* /CPT/. BOPC, 168, 10695 (O); 179, 11350 (T).
- 14217 *Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un informe de les inspeccions fetes a les instal·lacions d'energia elèctrica i sobre un pla de millora d'aquestes.* /CIE/. BOPC, 168, 10696 (O); 179, 11351 (T).
- 14218 *Proposició no de llei sobre la condemna de la clonació d'embrions humans i sobre la creació d'una comissió especial que abordi la implicació del desenvolupament d'aquestes tècniques.* /CPS/. BOPC, 168, 10697 (O); 179, 11351 (T).
- 14268 *Proposició no de llei sobre la reducció del nombre d'hores extraordinàries fetes dins l'Administració de la Generalitat.* /CPS/. BOPC, 168, 10698 (O); 179, 11352 (T).
- 14339 *Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un projecte de llei per al compliment de la disposició final 1 de la Llei 23/1991, del 29 de novembre, de comerç interior.* /CIE/. BOPC, 168, 10698 (O); 179, 11352 (T).
- 14374 *Proposició no de llei sobre l'elaboració del Pla de les zones sensibles de Catalunya i del nou Pla de sanejament de Catalunya 1993-1998.* /CPT/. BOPC, 174, 11133 (O); 179, 11352 (T).
- 14440 *Proposició no de llei sobre el procés de negociació d'expedients entre la representació empresarial i la dels treballadors de SEAT, a la Zona Franca, i l'elaboració d'un pla industrial d'aquesta empresa.* /CPS/. BOPC, 174, 11134 (O); 179, 11353 (T).
- 14572 *Proposició no de llei sobre la dotació de jutge titular en els jutjats d'instrucció i de primera instància d'Esplu-*

- gues de Llobregat i Sant Just Desvern (Baix Llobregat). BOPC, 179, 11353 (O).
- 14573 *Proposició no de llei sobre la carretera comarcal T-740 de Reus a Maspujols - Vilaplana - l'Aleixar (Baix Camp). BOPC, 179, 11354 (O).*
- 14575 *Proposició no de llei sobre el soterrament del ferrocarril que travessa el casc urbà de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat). BOPC, 179, 11355 (O).*
- 14679 *Proposició no de llei sobre la promoció de l'escola d'adults de Salt (Gironès). BOPC, 179, 11356 (O).*
- 14718 *Proposició no de llei sobre la posada en funcionament de la cambra hiperbàrica destinada a la Costa Brava i la creació d'una unitat operativa d'atenció als submarinistes accidentats. BOPC, 179, 11356 (O).*
- 14787 *Proposició no de llei sobre la carretera de Solsona a Sanaüja, passant per Pinell (Solsonès). BOPC, 182, 11862 (O).*
- 14789 *Proposició no de llei sobre la perllongació del tram Sitges-Coma-ruga de l'autopista A-16 per la cota 125 en el seu pas per la comarca del Garraf. BOPC, 182, 11863 (O).*
- 14878 *Proposició no de llei sobre les substitucions per baixa laboral d'un període inferior a quinze dies en els centres d'ensenyament primari i secundari públics. BOPC, 182, 11863 (O).*
- 14896 *Proposició no de llei sobre el desmantellament del campament militar dit «Els Castillejos» a la comarca del Baix Camp. BOPC, 182, 11864 (O).*
- 15048 *Proposició no de llei sobre la creació d'un conveni laboral per als transportistes del formigó. BOPC, 182, 11865 (O).*
- 15055 *Proposició no de llei sobre la reparació de la carretera T-330, des de l'enllaç de la carretera de Prat de Comte (Terra Alta) a Terol fins a Gandesa (Terra Alta). BOPC, 182, 11865 (O).*
- 15060 *Proposició no de llei sobre el tancament de l'autopista A-18, de Terrassa (Vallès Occidental) - Manresa (Bages), per raons de seguretat i sobre un estudi tècnic per a detectar els problemes existents. BOPC, 182, 11866 (O).*
- 15061 *Proposició no de llei sobre un projecte de construcció d'una piscina coberta a la ciutat de Sant Feliu de Guíxols (Baix Empordà). BOPC, 182, 11866 (O).*
- 15138 *Proposició no de llei sobre la preservació dels plàtans de la carretera C-230 en el tram que hi ha entre la rotonda del Pont del Mil·lenari i el Pont del Català. BOPC, 182, 11867 (O).*
- 15148 *Proposició no de llei sobre l'eliminació de les expressions que representin qualsevol discriminació per raó de sexe, en el Diccionari Oficial de la Llengua Catalana. BOPC, 184, 12031 (O).*
- 15158 *Proposició no de llei per la qual s'insta la Sindicatura de Comptes a elaborar un informe sobre l'activitat econòmico-financera de Regs de Catalunya, SA, en relació amb la seva participació en obres de millora dels regs. BOPC, 184, 12032 (O).*

- 15349 *Proposició no de llei sobre la creació d'una comissió de seguiment dels projectes d'obres en els centres escolars no universitaris de titularitat del Departament d'ensenyament. BOPC, 184, 12033 (O).*

3.10.40. Projectes i propostes de resolució d'actuació davant les Corts Generals

9240

- i 9263 *Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la publicació de lleis i normes de compliment obligat en totes les llengües oficials en l'Estat. /COAG/. BOPC, 100, 6268 (O); DSPC-P, 55 (T); BOPC, 131, 8259 (T); 136, 8526 (T); 147, 8984 (T); 168, 10699 (T); 179, 11357 (P i D).*

3.10.60. Propostes de resolució per a crear comissions

- 14213 *Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de l'Autogovern de Catalunya. BOPC, 168, 10700 (O).*

3.20. Interpellacions

- 12528 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre les colònies tèxtils de Catalunya. BOPC, 144, 8832 (O); 184, 12034 (T).*
- 12712 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 20/1985 de prevenció i assistència en matèria de substàncies que generen dependència. BOPC, 147, 8985 (O); 184, 12034 (T).*
- 12755 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de joventut. BOPC, 147, 8985 (O); 184, 12034 (T).*
- 12759 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la inspecció tècnica de vehicles. BOPC, 150, 9422 (O); 184, 12034 (T).*
- 12953 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament autonòmic. BOPC, 150, 9423 (O); 182, 11868 (T).*
- 12979 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge. BOPC, 150, 9423 (O); 184, 12034 (T).*
- 12981 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre el treball penitenciari. BOPC, 150, 9424 (O); 184, 12034 (T).*
- 13157 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults. BOPC, 153, 9613 (O); 184, 12034 (T).*
- 13195 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya. BOPC, 153, 9613 (O); 184, 12034 (T).*
- 13222 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació dels Fons Comunitaris Europeus a Catalunya. BOPC, 153, 9613 (O); 184, 12034 (T).*
- 13281 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre els bombers. BOPC, 153, 9614 (O); 184, 12034 (T).*
- 13289 *Interpel·lació al Consell Executiu sobre protecció civil. BOPC, 153, 9614 (O); 184, 12034 (T).*

- 13325 *Interpellació al Consell Executiu sobre la Resolució 193/III sobre els drets de la infància.* BOPC, 155, 9780 (O); 184, 12034 (T).
- 13326 *Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment del Programa d'obres hidràuliques.* BOPC, 155, 9780 (O); 184, 12035 (T).
- 13403 *Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats catalanes.* BOPC, 155, 9781 (O); 184, 12035 (T).
- 13589 *Interpellació al Consell Executiu sobre l'ordenació dels serveis de salut pública de Catalunya.* BOPC, 158, 9917 (O); 184, 12035 (T).
- 13846 *Interpellació al Consell Executiu sobre la solidaritat i la cohesió socials.* BOPC, 161, 10378 (O); 182, 11868 (T).
- 13926 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment de regadius.* BOPC, 165, 10580 (O); 184, 12035 (T).
- 14123 *Interpellació al Consell Executiu sobre la integració de les persones amb disminució i sobre el desenvolupament del Pla interdepartamental d'integració laboral de les persones amb disminució.* BOPC, 168, 10704 (O); 184, 12035 (T).
- 14215 *Interpellació al Consell Executiu sobre la higiene alimentària.* BOPC, 168, 10705 (O); 184, 12035 (T).
- 14417 *Interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració dels currículums educatius en l'ensenyament primari.* BOPC, 179, 11364 (O); 182, 11868 (T).
- 14597 *Interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa ferroviària a Catalunya.* BOPC, 179, 11365 (O); 184, 12035 (T).
- 14795 *Interpellació al Consell Executiu sobre l'ordenació del litoral a Catalunya.* BOPC, 182, 11868 (O); 184, 12035 (T).
- 15320 *Interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional.* BOPC, 184, 12035 (O).
- 15321 *Interpellació al Consell Executiu sobre els residus industrials.* BOPC, 184, 12036 (O).

4. INFORMACIÓ

4.87. Procediments davant el Tribunal Constitucional

- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Pesca Marítima de Catalunya.* BOPC, 144/II, 6975 (AC); 147/II, 7118 (ALFP); 158/II, 7528 (ALFP); 5/IV, 264 (STC).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Ley 13/1986, de 14 de abril, de Fomento y Coordinación General de la Investigación Científica y Técnica (Resolució 86/II: BOPC, 144/II, 6965).* BOPC, 147/II, 7122 (AC i ALFP); 26/IV, 1191 (STC).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra el Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril, por el que se aprueba el Texto Refundido de las Disposiciones Legales Vigentes en Materia de Régimen*

Local (Resolució 82/II: BOPC, 143/II, 6943). BOPC, 147/II, 7127 (AC i ALFP); 184, 12049 (STC).

— *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei d'ordenació dels ensenyaments no reglats en el règim educatiu comú i de creació de l'Institut Català de Noves Professions.* BOPC, 160/II, 7688 (AC i ALFP); 49/IV, 2567 (STC).

— *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Disposició Addicional de la Llei sobre Residus Industrials, creada pel Decret Legislatiu 6/1983, d'Adequació de la Llei a la Normativa Comunitària.* BOPC, 173/II, 8866 (AC i ALFP); 53/IV, 3041 (STC).

— *Recurs d'inconstitucionalitat interposat per cinquanta-sis diputats del Congrés contra la Llei d'Equipaments Comercials.* BOPC, 214/II, 11010 (AC); 215/II, 11080 (ALFP); 133/IV, 8377 (STC).

— *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya.* BOPC, 216/II, 11132 (AC i ALFP); 235/II, 12201 (ALFP); 168/IV, (STC).

— *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Regulació del Transport de Viatgers per Carretera mitjançant Vehicles de Motor.* BOPC, 224/II, 11469 (AC i ALFP); 245/II, 12902 (ALFP).

— *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de successió intestada.* BOPC, 224/II, 11473 (AC i ALFP); 10/IV, 434 (AC); 16, 715 (RD); 18, 842 (Rect.).

— *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Llei 16/1987, del 30 de juliol, d'Ordenació dels Transports Terrestres (Resolució 135/II: BOPC, 222/II, 11375, i 229/II, 11865).* BOPC, 227/II, 11758 (AC i ALFP); 229/II, 11865 (Rect.).

— *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Llei Orgànica 5/1987, del 30 de juliol, de Delegació de Facultats de l'Estat a les Comunitats Autònomes en relació amb els Transports per Carretera i Cable (Resolució 135/II: BOPC, 222/II, 11375, 226/II, 11746, i 229/II, 11865).* BOPC, 227/II, 11764 (AC i ALFP); 229/II, 11865 (Rect.).

— *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei Reguladora de l'Administració Hidràulica de Catalunya.* BOPC, 239/II, 12390 (AC i ALFP); 252/II, 13367 (ALFP).

— *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei d'Incompatibilitats del Personal al Servei de l'Administració de la Generalitat.* BOPC, 257/II, 13656 (AC); 258/II, 13701 (ALFP).

— *Recurs d'inconstitucionalitat interposat per cinquanta-quatre senadors contra la Llei per la qual s'estableixen els Criteris de Finançament del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya i les Bases per a la Selecció, la Distribució i el Finançament de les Obres i els Serveis a incloure-hi.* BOPC, 258/II, 13707 (AC); 6/III, 140 (ALFP).

-
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei per la qual s'estableixen els Criteris de Finançament del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya i les Bases per a la Selecció, la Distribució i el Finançament de les Obres i els Serveis a incloure-hi.* BOPC, 258/II, 13707 (AC); 6/III, 140 (ALFP).
 - *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Llei 10/1988, del 3 de maig, de Televisió Privada (Resolució 7/III: BOPC, 9/III, 196).* BOPC, 10, 231 (AC i ALFP); 12, 473 (T).
 - *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Ley 24/1988, de 28 de Julio, del Mercado de Valores (Resolució 16/III: BOPC, 19, 1072).* BOPC, 19, 1139 (AC i ALFP).
 - *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Ley 32/1988, de 10 de Noviembre, de Marcas (Resolució 37/III: BOPC, 38, 2699).* BOPC, 41, 2812 (AC i ALFP); 43, 2943 (Rect.).
 - *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Ley 39/1988, de 28 de Diciembre, Reguladora de las Haciendas Locales (Resolució 50/III: BOPC, 53, 3409).* BOPC, 53, 3424 (AC); 55, 3574 (ALFP).
 - *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei 13/1988, del 31 de Diciembre, de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les Seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1989.* BOPC, 67, 4217 (AC); 78, 4989 (ALFP).
 - *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Llei 4/1989, de l'Estat, del 27 de Març, de Conservació dels Espais Naturals i de la Flora i la Fauna Silvestres (Resolució 74/III: BOPC, 78).* BOPC, 78, 4997 (AC); 88, 5798 (ALFP).
 - *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel President del Govern contra la Llei 6/1989, de 25 de Maig, de Modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de Juliol, de Caixes d'Estalvis de Catalunya.* BOPC, 92, 5996 (AC); 95, 6197 (ALFP); 82, 5017 (STC).
 - *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Llei de l'Estat 20/1989, del 28 de Juliol, d'Adaptació de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i de l'Impost Extraordinari sobre el Patrimoni de les Persones Físiques (Resolució 86/III, BOPC 102/III, 6517).* BOPC, 102, 6558 (AC); 104, 6705 (ALFP).
 - *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel President del Govern de l'Estat contra la Llei 7/1991, del 27 d'abril, de filiacions.* BOPC, 289, 19749 (AC); 298, 20241 (ALFP); 16, 716 (RD); 18, 842 (Rect.).
 - *Qüestió d'inconstitucionalitat plantejada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya respecte a la Llei 9/1984, del 5 de març, de Fires Comercials.* BOPC, 304/III, 20801 (AC); 314/III, 21832 (ALFP); 95/IV, 5780 (STC).
 - *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel President del Govern contra la Llei 16/1991, del 10 de juliol, de les Polícies Locals de Catalunya.* BOPC, 316, 22021 (AC); 322, 22477 (ALFP); 95/IV, 5790 (STC).
 - *Recurs d'empara núm. 1656/91, interposat pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya contra la Resolució de la Mesa del Parlament de Catalunya, de no-admissió a tràmit de la Proposició de Llei per al Foment de la Pau.* BOPC, 322, 22482 (AC); 330, 23204 (ALFP).
 - *Recursos d'inconstitucionalitat interposats pel president del Govern de l'Estat i pel senyor Federico Trillo-Figueroa Martínez-Conde, comissionat per més de cinquanta diputats del G. P. Popular contra la Llei 23/1991, del 29 de novembre, de comerç interior.* BOPC, 10, 433 (AC); 37, 1741 (ALFP); 150, 9441 (STC).
 - *Qüestió d'inconstitucionalitat plantejada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya respecte a les lleis 5/1987, del 4 d'abril, de règim provisional de les competències de les diputacions provincials, i 23/1987, del 23 de desembre, d'obres i serveis municipals i provincials.* BOPC, 29, 1328 (AC); 32, 1464 (ALFP).
 - *Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 2567/92, plantejada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya respecte a les Lleis 5/1987, del 4 d'abril, del règim provisional de les competències de les diputacions provincials catalanes, 23/1987, del 23 de desembre, d'obres i serveis municipals i provincials, i 13/1988, del 31 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1989.* BOPC, 58, 3395 (AC); 62, 3781 (ALFP).
 - *Recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 5/1992, del 29 d'octubre, de regulació del tractament automatitzat de les dades de caràcter personal (Resolució 56/IV: BOPC, 75/IV, 4692).* BOPC, 75, (AC); 75, 4725 (ALFP); 78, 4862 (Rect.).
 - *Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 587/93, plantejada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya respecte a la Llei 2/1987, del 5 de gener, que estableix un recàrrec sobre la taxa estatal que grava les màquines escurabutxaques.* BOPC, 100, 6296 (AC); 102, 6444 (ALFP).
 - *Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 1404/93, plantejada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, respecte a les lleis 5/1987, del 4 d'abril, de règim provisional de les competències de les Diputacions Provincials, i 23/1987, del 23 de desembre, per la qual s'estableixen els criteris de finançament del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.* BOPC, 127, 8054 (AC); 131, 8267 (ALFP).
 - *Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 2140/93, plantejada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, respecte al Decret legislatiu 1/1990, del 12 de juliol, pel qual s'aprova el TExt refós dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística, i el text refós de la Llei sobre el règim del sòl i ordenació urbana, aprovat pel Reial decret 1346/1976, del 9 d'abril.* BOPC, 141, 8779 (AC i ALFP).
-

— *Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 2607/93, plantejada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, respecte a les lleis 5/1987, del 4 d'abril, del règim provisional de les competències de les diputacions provincials, i 23/1987, del 23 de desembre, per la qual s'estableixen els criteris de finançament del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. BOPC, 147, 9001 (AC); 153, 9623 (ALFP).*

— *Qüestió d'inconstitucionalitat núm. 2752/93, plantejada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, respecte a les lleis 5/1987, del 4 d'abril, del règim provisional de les competències, i 23/1987, del 23 de desembre, per la qual s'estableixen els criteris de finançament del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. BOPC, 150, 9440 (AC); 153, 9630 (ALFP).*
